

ENCHIRIDION PRECUM,

A D

Promovendum solidioris

Pietatis studium collectum.

CUM

INTRODUCTIONE,

D E

Natura ORATIONIS.

Opera A. W. BOEMI. *K Boehme*

EDITIO SECUNDA.

L O N D I N I:

Impensis J. Downing, in vico vulgo dicto
Bartholomew-Close prope West-Smithfield,
1715.

ENCHIRIDION

PRÆCUM

A. D.

Promoveadum solidioris

Picturae et colorum

IN TRODUCTIO

LIBRARY

Opera A. D. 1753

Ex Libris

A. D. 1753

Ex Libris A. D. 1753

712

INTRODUCTIO.

§. I.

QUI preces fundunt, non ex eodem spiritu eas fundunt omnes, nec eundem finem sibi habent præsuum, nec eundem denique omnes hauriunt fructum. Oratio novi hominis est opus; sed non desunt, qui in veteri natura, mediante externo homine, eosdem actus in speciem pios, præstare præsumunt. Ea enim deploranda est post peccatum conditio hominis, ut divina neque capiat, neque divine peragere valeat; sed instar mimi externam pietatis formam fingat & mentiatur, spiritu autem pietatis solida destitutus, semetipsum cum omnibus que pie videtur facere, eo magis, abominabilem in conspectu Dei reddat.

§. II. Si quis in corruptelas horum temporum earumque causas, imprimis vero illas, quæ religionis negotium invaserunt, paulo altius inquirere velit, is procul dubio, si non omnem, saltem primam corruptionis causam confusione illi assignaverit, quæ ex externo religionis cultu, interno agendi principio, vivo & evangelico, destituito, suborta est. Hinc enim fit, quod impii quique in privilegia & prerogativas bonorum involantes, ea sibi in carne corrupta arrogant, quæ non nisi ad bonos pertinent unice: Et pariter, quod talia deinde christiana vitæ officia in veteri homine perficere audeant, ad quæ præstanda ij saltem idonei sunt, qui ex regeneratione, novo ac spirituali agendi principio imbuti, externos vitæ spiritualis actus principio suo conformes & homogeneos, ex hoc elicere possunt.

§. III. Ita v. g. Fides in Christum, quæ ipsa spiritualis vitæ basis est & anima, a naturali homine magna cum confidentia jactatur: cum tamen nihil quam cerebri sui figmentum vitæ & potentia vacuum, in fidei erigat locum. Ita amorem Dei, primum illum spiritus veraque fidei fructum (Gal. V. 22.) & nobilissimam divinarum operationum scaturiginem, magna cum jactantia præ se ferre videtur homo naturalis; cum

Introductio.

V

cum tamen eo ipso tempore in seculi
amorem effusus, ne guttulam quidem
cœlestis hujus principii persentiscat.
Credit & amat in veteri & corrupta
natura, h. e. nihil nisi fidei & amo-
ris emortuum vel pictum simulacrum
jactat & possidet. Cum enim ipsa vita
e cœlesti nativitate derivanda, deficiat,
ipsi etiam fructus & vivifica emanati-
ones deficiant, necesse est. Omnia hic
mortua sunt, surda, cœca, manca, mu-
tita; mimicum tamen in modum, a
naturali homine sub pietatis larva, per-
acta. Quod deplorandum malum tam
late grassatum jam est, ut nulla o-
mnino virtus superesse videatur, quæ a
natura corrupta, imaginaria aliqua ad-
umbratione & fictitia, non exprimatur.

§. IV. Sicuti est cum fide & amore,
ita etiam res sese habet cum oratione
& precandi methodo, qua in statu hoc,
gratia & spiritu vacuo, utitur homo
naturalis. Totam orationis indolem in-
tervertit & destruit. Ea, quæ in spi-
ritu fieri debebant, in carne prestare
aggreditur; quæ in veritate perficienda
erant, in vanitate mentis & mendacio,
peragit; quæ in Christi nomine, rejecta
omni propria justitia, offerenda erant,
ea in proprio nomine, vana confidentia
& philautia pleno, offert; quæ ex filiali
spiritu ac spontaneo fluere debebant,

ex mere humana consuetudine, vel ex compulsionis & coactionis spiritu, proficiscuntur; quæ in christiana sobrietate & vigilantia, exequenda erant, ea animo desideriiis mundanis inebriato, exequitur; quæ in fide erant fundenda preces, in humana præsumptione fundit; quæ in profunda mentis humiliatione expetenda erant, ea elato prorsus pectore & actuum humiliatōnis ignaro, petit. Verbo: quæ in novitate spiritus menteque ex Deo regenerata, erant præstanda, ea in vetustate literæ, menteque carni immersa, præstare non erubescit.

§. V. *Ex hoc nihil certius jam sequi potest, quam deplorandum in rebus spiritualibus, præcipue practicis, chaos; officiorum christianorum misera confusio, privilegiorum ad filios Dei unice pertinentium, audax invasio, cæli denique cum terra inextricabilis fere commixtio. Et hinc est, quod speciatim de impiorum prece scriptura iterum iterumque affirmet, improborum sacrificium abominationi esse Jehovæ, rectorum autem orationem ipsi esse acceptam; (Prov. XV. 8.) Et iterum: qui aurem avertit ab audienda lege, ejus etiam orationem abominationi esse. (Cap. XXVIII. 9.) Ut vero eo clarius commiseranda hæc rerum facies pateat,*

patescat, liceat in ipsam orationis christiane indolem, naturam ac originem, paulo penitus inquirere; ut ab ea discrepantes abusus, eo evidentius hinc elucescant. Est autem

“ Oratio christiana nihil aliud, quam
 “ hominis adoptionis spiritu-prediti,
 “ filialis ad Deum clamor, tanquam
 “ ad verum & unicum suum principi-
 “ um; ut ex eodem principio, ex
 “ quo vitam spiritualem hausit, ala-
 “ tur etiam, protegatur, corroboretur,
 “ & desideriis continuis principio su-
 “ magis magisque uniatur.

§. VI. Cum itaque oratio sit fili-
 alis clamor, vel, quod eodem redit,
 constans desiderium fervensque ad Deum
 conversio; sequitur hinc statim, quod
 subjectum supponatur post veram pœni-
 tentiam ex evangelico Christi spiritu
 vere renatum, & hoc ordine ita pa-
 ratum, ut in præsentiam Dei, tanquam
 Patris, possit admitti. Ut natu-
 ra status hujus filialis vel sub gratia,
 eo distinctius cognoscat, non inutile erit,
 statum huic oppositum altius paulo
 expendere. Sunt autem tres præcipue
 status, qui totam hominum vitam, pi-
 orum pariter & impiorum, includunt.
 Primus est carnalis securitatis, alter
 sub lege, & tertius denique filiationis
 vel sub gratia.

§. VII. Primus iste, qui omnium est periculosissimus, est talis vita habitus, in quo propria & corrupta voluntatis mancipium est homo; ita tamen, ut vel in manifesta ruat peccata, vel sub hypocritico velamine delitescat. Prior ille status cognoscitur ex ipsis carnis operibus palam commissis, quae irregentum hominis animum facile produnt: hic vero, ut hypocrisi pictus est, ita nititur vel forma quadam pietatis mere externa, vel prolixo ceremoniarum apparatu, vel statis quibusdam preculis ex consuetudine dictis, vel actibus aliquot in speciem bonis, vel alijs innumeris id genus pretextibus, quibus veterem hominem & carnem corruptam demulcet peccator. In hoc statu, siue priori, siue posteriori respectu consideretur, nullus unquam mortalium precem Deo acceptam fecit, nec faciet unquam, cum vel ipsa orationis anima, spiritus scilicet filialis, ex regenerationis principio hauriendus, precanti desit.

§. VIII. Alter, qui status sub lege dicitur, (Rom. vi. 14.) animam in peccato secure dormientem, immixtis divinae legis aculeis ac convictionibus, excitat, & clamore quodam interno, potenti tamen, percutit. Procedit vena hic divina operatio per distinctos gradus,

gradus, ut hominem peccati lethargo pressum, ad gratiam evangelii, spiritumque filialem, qui ex hac fluit, paulatim præparet. Nunquam autem oblatam in Christo gratiam digne sibi & cum fructu applicare poterit homo, nisi vivido primum interna corruptionis ac ira Dei, hanc insequentis, sensu, fuerit percitus. Neutiquam enim hic sufficit, externos quosdam abjicere impietatis actus, vel de illorum avopia convinci. Ut divina iterum natura particeps fiat homo propria ipsius **NATURA**, quæ undique corrupta est, omnium tamen actuum fons & primum principium hætenus fuit, funditus emendetur oportet. Quo altius abominandam hanc naturæ corruptionem introspexerit, eo altius etiam fluentia gratia e Christo dein derivanda, degustaturum se esse, confidat. Hic preparatur homo, ad Christum salutis fundamentum, (I Cor. III. 11.) debito ordine recipiendum: hic fodit & excavat, (Luc. VI. 48.) ut fundamentum supra petram statuatur: hic arat & laborat, ut dulces laboris fructus suo tempore metat.

§. IX. In tales vero angustias sub legis hoc statu redigatur homo, ut intimum exinde emergat cordis desiderium, indefessis, arduis & extensis brachiis ad redemptorem anhelans.

Hoc

Hoc desiderium semen quasi est, ex quo ipsa fides & filialis spiritus paulatim emergit, & novo agendi principio, spontaneo nempe & libero, imbuunt mentem. Ante vero quam in spiritus hanc libertatem peccator asseratur, cum variis ipsi luctandum est tentationibus & dubiis; quæ ex una parte eum terrent, ex altera vero aliquam appropinquantis redemptionis spem faciunt. Conflictandum ei est cum peccato, cuius vis lex est, & quod nunc per legem admodum peccans redditur. Ex una parte trudit eum terror; ex altera trahit eum paternus Dei affectus, quem e longinquo leviter degustat: mox legis impetus eum cogit; mox fiducia aliqua, utut tenuis & vacillans, eum movet. In mediis tamen hisce angustiis fidei igniculi gliscunt, quibus servilis spiritus temperatur tandemque expellitur.

§. X. Dum autem radios suos spargere in anima conatur orientis evangelii aurora, novis viribus a tenebrarum potentia subinde impetitur, repellitur ac retardatur; ita ut anima redemptricem in Christo gratiam prebendere cupida, inter spem & desperationem hæreat, multisque aestuantibus in pectore fluctibus, distrabatur. Multa hic opus est patientia, quo sensim & paulatim, vere tamen, captivitatis vinculis solvatur homo

homo spiritusque vita reddatur particeps, a peccati ac mortis lege eum liberantis. Quamdiu in dubio hoc statu versatur, non audet propius accedere ad Christi divitias, sed timidus subsistit & in gratia quasi limine: vigilat tamen ad sapientia fores & sciscitatur, quæ via ad abditos regni thesauros eatur? Spicas saltem colligit cum Rutha in evangelii agro, liberis vero ac domesticis se jungere non præsumit, donec suavi subinde compellatione in agro herere iussa, ad altiora pedetentim emergat.

§. XI. In hoc sensu, quo sub lege afficitur homo, tam diu tenere illum solet divina sapientia, donec vana omnia de religione idola, falsaque, quæ sibi finxit, solatia, linquat; imo omnibus pretextibus, ad quas homo agra menti medelam factururus, confugere solet, denudetur. Sub hoc flammante legis rigore vivide convincitur, omnia sua antea acta opera, utut apparenter bona, in se tamen nihil quam tot splendida fuisse peccata; (quæ Augustini sunt verba,) nihil quam corrupta natura conamina, spiritus operationes mimicum in modum exprimentia, vita autem, gratia, energia spirituque Christi carentia. Videt in hoc statu homo, æternum Dei cultum frequentasse se hæc-

hactenus, non ex interno gratia natu-
adificationis cupido, sed vel ex mayo-
rum consuetudine, vel ex educationis
more, vel ex principio sectæ cui est
addictus, vel ex opere, quod vocant,
mere operato, vel ex alio humana au-
toritatis argumento. Videt omnia hæc
esse humana, & ex sua natura nihil
quam humana gignere posse. Depre-
hendit jam, fidem suam, orationem,
cognitionem, fiduciam aliasque vir-
tutes, quas non gratia, sed natura co-
natu adsciverat sibi, mere humano
niti fundamento, ideoque humanam se
hactenus fidem pro divina, humanas
preces pro divinis se venditasse.

§. XII. Postquam sub affligentem
hunc legis statum redacta est anima,
varia, ut modo dictum, hinc inde
conquirere solet remedia, quibus astu-
antes in pectore angores allevare possit.
Cum vero omnia hæc extra hominem
sint posita, & ex mere humanis ar-
gumentis deprompta, conscientia exaspe-
rationem, spirituali jam legis sensu can-
citatam, adaugent potius, quam minu-
unt. Jam ad bona quadam opera,
quæ vel in ipso securitatis statu præ-
stitisse videtur homo, se confert; jam ad
literam legis, quam externa obedientia
servasse se novit, recurrit; jam HO-
NESTA RATIONE ac vita secundum
hujus

instinctum acta, salutem consulere laborat; jam in ipso naturali temperamento, ad nulla fortasse flagitia crassa propenso, sed honestiori vita delectato, levamen querit; jam ex historica cognitione de Christo, de satisfactione ejus & meritis, solamen elicere tentat; jam ad orthodoxiam ecclesiæ, in qua natus est, & externum ceremoniarum apparatus, in quo educatus, tanquam ad sacram quandam anchoram, confugit; jam ipsis precibus & sacramentis pro consueti more hactenus frequentatis, confidere tentat; jam aliorum de se judicium, quo aliis putatur honestior, respicit; jam hos vel illos pios motus, quibus ad auditum verbi, vel bonorum librorum lectionem fuit affectus, recordatur; jam in theoria, quam de praxi vite spiritualis propria ingenii activitate proprioque labore, congeffit, acquiescere studet, innumerisque id genus aliis humanis consolationibus mentem angustiis pressam, delinire laborat.

§. XIII. Omnia hæc, cum ex maxima parte mere humana sint, omnia vero insufficientia, ad curandum conscientie vulnus, momentaneum quidem levamen afferre videntur, reapse tamen dolorem acuunt magis, quam minuunt. Certe, nihil æque impedit sanitatem men-

tis, quam in his remediis confidentia.

Et sub hac legis pedagogia homo in spiritu vere fit pauper: omnibus enim splendidis illis pretextibus nudatur paulatim, in quibus sibi metipsi dives & ditatus antea (Apoc. iii. 17.) videbatur. Præstantissimus ipsius humor (ipsum principium (a) suæ religionis, mediante quo, varios actus in speciem pios, edebat antea,) in siccitates æstivas maxime convertitur: (astuante legis rigore & iusta Dei excandescentia ita absumitur, ut speciosi omnes religionis actus plane exarescant.) Iniquitates ejus (quarum gravitatem ante legem ignorabat, quæ autem per legem jam summe peccaminosæ sunt factæ,) transcendunt caput ejus, & (licet leviuscula ipsi antea viderentur,) graviore jam sunt, quam perferre potest. Vid. Ps. xxxii, & xxxviii.

§.XIV. *Qui sub lege est, (scribit de hac legis natura Augustinus) (b) non sublevarur, sed premitur lege. Omnes itaque homines sub lege constitutos*

(a) Ebraic. vocabulum Psal. xxxii. 4. de ipso humido radicali, vitam nutriente & sustentante, interpretantur auctores. Hoc, si extinguatur, ipsa etiam vita deficiat, necesse est. Conf. Ainsworth in hunc Psalm.

(b) Tract. 3. in Joh. Cap. i.

“*fitutos REOS facit lex, & ad hoc
illis super caput est, ut ostendat pec-
cata, non tollat.*” Ad tantam vero
mentis egestatem redigatur homo sub
legali hoc statu, ut filii prodigi instar,
vel ipsis filiquis careat, i. e. ut non
nemo interpretatur, “*in omnibus hu-
manis legibus & operibus (quorum
aliqua jam enumerata,) nihil opis,
tranquillitatis vel solatii, inueniat,
proindeque aeterna periturus fame, nisi
ad cœlestis patris gratiam recurrat,
& in seipsum (εἰς ἑαυτὸν) introiens,
originis suæ, vel paternæ domus, de
qua longum latumque aberravit,
memor fiat, dicens: Pater! (en ve-
ra orationis principium productivum,
filialem sc. spiritum, cuius suavitatem
jam propius degustat,) peccavi in cœ-
lis & coram te.*”

§. XV. Non certe qualibet super-
ficiaria & obiter facta propriæ corrup-
tionis meditatio, nec transiens quædam
e lege impressio, ad producendum tam
nobilem effectum, sufficit. Oportet, ut
pœnitens per varios casus, per multa
discrimina rerum, per labores & angus-
tias, per anxietates & dubia, per flu-
ctus & aestus, ad serenum gratiæ lu-
men emergat. Et licet huc atq; illuc
se se convertens, extra ordinem a Deo
præscriptum, (natura scilicet admodum

exosum) salutem querere satagat; (ut prodigus, qui civi potius adharere & vilissimum servitium subire volebat, quam paternam repetere domum,) solidi tamen solaminis inveniet nihil, nisi divino id ordine quarat, & pulsus corrupta mentis ratiociniis, ad Christum, verum quietis centrum, letus transeat. Qui status etiam in muliere illa, sanguinis fluxione laborante, significanter adumbratur; quippe qua non nisi post totum suum victum, per vagum duodecim annorum cursum, in medicos impensum, ad Christum venire volebat, & humili ipsius contactu sanari, Luc. viii. 43.

§. XVI. Haecenus de praeliminaribus & preparatoriis, ut ita dicam, mediis, quorum iusta applicatione, ad verum iudicium vel filiationis statum, perducendus est homo. Restat, ut pauculis de statu sub evangelio agamus, in quem si peccator ad sanam iam mentem adspirans, translatus fuerit, preces ipsius Deo in Christo acceptas esse, confidat.

§. XVII. Est autem hic sub evangelio status talis natura, ut hominem iam iustificatum, interno, puro, filiali, & non legali, sed prompto & spontaneo vite principio, sub filii dispensatione

satione imbuat. Sequitur hinc, actiones ex principio hoc promanantes, etiam liberas esse & spontaneas. Divina naturæ jam particeps homo est factus, & ex ea, ut libero principio, libere operatur. Ad quæ enim homo ipsa naturæ propensione & quadam mentis προθυμία, fertur, eadem libere & ultro ab ipso fieri, in confesso est apud omnes.

§. XVIII. Internum hoc vitæ principium, quo anima ad filii dispensationem transiens, donatur, non imaginarium est & ad tempus saltem movens, sed reale & constans: non ex humana speculatione, sed ex experimentalī praxi, sub vario crucis exercitio, progenitum. Non superficialium est & leviuscule tangens, sed solidum & divina virtute, eaq; instaurativa & sanativa, debiles perfundens vires: non annexum est ab extra, sed procreatum ab intra; hinc vero nec inferiores facultates precipue respicit, sed ipsum quasi animæ centrum ac apicem vivis afficit impressionibus: non instar torrentis rapidi, cito abituri in nihilum, percellit, sed perennis instar scaturiginis ac ipso sub solis aestu durantis, imbuit: non violenter prostermit, sed suaviter, potenter tamen, movet: non tempestuoso impetu ruit,

sed quieto motu, penetranti tamen, insinuat: in varias actiones dimanat, ita tamen, ut a suo centro recedat nunquam.

§. XIX. Egregie hunc sub evangelio statum illustrat salvatoris illud, Joh. iv. 14: quisquis biberit ex aqua illa, quam EGO ei dabo, (postquam sub legis ardore interna siti se percitum sentit,) non sitiet in æternum; sed aqua illa, quam ei dabo, fiet in eo fons aquæ, salientis in vitam æternam. Notanter hic evangelica fidei dispensatio aucta dicitur: (en principium vivum (Conf. v. 10.) viresque prostratas reficiens.) Verum non modo aqua est, sed fons etiam aquæ, (en principium internum, purum, profundum, constans, perenne!) salientis (en principium liberum, gradatim & constanti motu, quieto tamen, procedens, & animam ad cœlestia quæq; evehens.) in vitam æternam: (en principium ad centrum ex quo derivatum, jugi decursu tendens, & non cessans, donec cum ipso, EX quo, PER quem & IN quem sunt omnia, (Rom. xi. 35.) perfecte iterum uniatur, & post sanctam, ut ita dicam, circulationem, ad originem suam rediens, constanter in ipso conquiescat.

§. XX.

§. XX. Apprime hæc etiam pertinent, quæ gloriosus ille Martyr & Apostolorum amicus, IGNATIUS, de se ipse scribit. Hic enim, postquam paulo liberius ex fonte hujus aqua hausisset, & in ejus virtute corruptum sui amorem plene cruciasset, subjungit : (c) non est in me *ἰσχυρὸν* (nullum in pectore meo desiderium astuta,) amans aliquid ; (præter fontem illum amoris, in quem desiderio meo jam totus sum effusus,) sed viva aqua saliens in me (*ἐκλύουσα*, conf. Joh. iv. 14.) intus mihi dicit : Δεῦρο πρὸς τὸν πατέρα, veni ad Patrem ! Ex quibus satis apparet, quam libera sit hæc ex evangelio resiliens dispensatio. Omnia hic sponte fluunt ; sponte movent ; sponte operantur ; sponte ad principium suum redeunt.

§. XXI. Aqua tamen hujus in alto latet vena, & margarita hæc in agro est abscondita. Qui viva hac aqua est tinctus, ille imbui ea cupit ; & qui ea imbutus est, penitus in illam demergi exoptat. Ita majus sui desiderium semper post se relinquit. Quia vero hæc margarita non in superficie mere historice cognitionis apparet, sed in ipsis
a 4. quasi

(c) Vid. Ejus Epist. ad Roman.

quasi evangelii visceribus est recondita, illam jam ut abditum thesaurum (Prov. ii. 4.) scrutatur. Et ut Angeli ipsi percipidi erant, mysteriosas circa hominis redemptionem œconomias, introspicere; (περὶ τοῦ ἀνθρώπου 1 Pet. i. 12.) hominis desiderium, utpote cujus res proprie & precipue hic agitur, multo magis effervescit, perfectam libertatis legem (περὶ τοῦ ἀνθρώπου Jac. i. 25.) introspicere. Non acquiescit jam in literali quadam & generali de Christo notione, sed latitudinem ejus & longitudinem, profunditatem & sublimitatem assequi studet, ac CHRISTUM in omnibus suis dimensionibus amare, Eph. iii. 18. Experientia discit, vere illum esse liberum, qui in filii transiens dispensationem, ab ipso in libertatem vindicatur, Joh. viii. 36. Omnia officia christiana, quæ sub Patris œconomia coactius fiebant; sub filio liberius fluunt, ita, ut post angustias, sub quas per legem redactus erat homo, in latitudine ambulare jam incipiat, Psal. cxix. 45.

§. XXII. Et ex hoc principio vivo, libero, spontaneo, puro, solido, interno, perenni, &c. preces fluant, (& fluunt certe, quia libero labuntur motu,) quibus ad Deum contendit homo. Hinc vero porro patescit, quod preces ex principio

cipio hoc fluentes, ejusdem cum principio suo sint naturæ, & pari cum illo ordine procedant. Non sunt impetuosæ hæ preces, ita ut repentinum ardorem incutiant, postea vero suffusa frigida, omnes devotionis igniculos extinguere iterum patiantur. E contrario, cum internum hoc principium naturalis caloris instar, per omnes se animæ facultates diffundat, illasque suavi demulceat contactu, moveat nutriatque; sequitur, quod preces ex ipso provenientes ejusdem etiam sint indolis, placide nimirum, constantes & divino moventes ordine: quod non ut imber percellant, sed ut pluvia, suaviter, jugiter tamen, insinuent; donec ad ipsam animam quasi viscera pertingant, eaque reficiant ac instaurent. Et ex hoc patet, quanta cum cura & vigilantia principium hoc internum custodiri debeat, si solidum ex precibus fructum ferre quis velit. Cum enim principium hoc vivum animæ quasi anima sit, certum est, quod vitam etiam motumque omnibus spiritualibus operationibus impertiat. Huc oculos mentis sensusque omnes intentos habeat preces ad Deum fusurus, curetque, ne seculi amore, mundi distractionibus, vel aliis obstaculis vitæ & conversationi hominum incidens, impediatur libera ipsius motio.

§. XXIII. Si nobilissimum hoc principium in puritate sua & tranquillitate servare studeret homo, multa circa orationis modum, formam, & omnia fere circa EXTERNA suborta dubia, in fumum abitura esse, nullus dubito. Ipsum precandi principium Spiritusque filialis docebit eum, quæ congruant cum sancta precum natura, & quæ discrepent ab ea; quæ promoveant precem, & quæ impediant. Facile jam videbit, omnia externa & ceremonialia eo tendere, ut internum hoc in anima principium magis excitetur; hominemque libero agendi principio ex gratia imbutum, non rejicere externa, nec tamen in illis omnino acquiescere, sed per externa ad interna, & per ea quæ sensibus obvia sunt, ad spiritualia transire, ut in puro tandem SPIRITU & VERITATE adoretur Deus.

§. XXIV. Orationi enim, quæ in spiritu & veritate fieri debet, non obstat, quod homo etiam indole evangelica præditus præscriptis precum formulis prære nata nonnunquam utatur: utitur enim illis in christiana libertate, in quam ipse Dominus asseruit illum, & quam sartam testamque ab omni extremo, servare laborat. Proximi dona ad propriam ædificationem adhibet quidem; ea tamen moderatione & iustitia,

ne alterius ita fiat, ut sui esse designat. Medium hic tenet vir prudens. Ex una parte orationem secundum formam prescriptam factam, non promiscue hypocriseos ac spiritualis torporis insinuat; & ex altera cavet, ne quamvis ex ipsa mente prolatam precem odioso enthusiasti stigmate notet. In utroque rixasi Theologi & in extrema ruentes sue mentis intemperiem ac spiritualis docimafias defectum, abunde produnt.

§. XXV. Sicuti enim qui ex tempore quod vocant, & absq; prescripta formula precantur, propterea in libertate spiritus & ex interno gratiae principio, non precantur omnes; ita nec omnes, qui ex prescripta forma precantur, interno hoc principio prorsus destituuntur. Natura humana artibus studiisq; vel mediocriter polita, spiritus operationes usque adeo imitari novit, ut ex interno spiritus principio preces saepe fundere credatur homo, quas ex propria saltem phantasia, memoria tenaci, & ingenii activitate humanis exercitiis ad hoc adaptata, fundit. Mundis hic omnia sunt munda; quippe qui ad externam precandi formam, interno fervore, desiderio, devotionisque actibus ita accedunt, ut aliquid subinde trahant, quod in animo fideliter

deliter sedeat. Si autem desiderium hoc internum, ipsa quasi orationis anima, desit, manca tunc sunt omnia, inutila & hiulca; imo ipsa oratio peccatum est, sive ex praescripta formula sit facta, vel seposita hac, in ipsis hominis facultatibus ad divina praestanda emortuis, caecis & surdis, humano studio effigiata. Personata in utroque devotio est.

§. XXVI. Cum itaq; status sub evangelio internum in animo procreet agendi principium, sequitur porro, orationem non esse artificiale quoddam mentis humana exercitium; sed quanta quanta est, divino illo in anima principio miti. Hoc, si sanum sit & integrum, preces vel sponte & naturali quasi ductu, fluent; si autem vel plane absit, vel variis sub infirmitatibus, morbis animi, luxuriantibus affectibus pravisque cupiditatibus languescat, ipsum, etiam orationis flumen affici hinc & obstrui, vel ultro patescit. Quo tamen non negatur, crebriori externe precandi exercitio, ipsam oralem precem non parum juvari, imo & in impiis Deique inimicis propria mentis actibus frequenter iteratis, eo usq; provehi posse, ut precandi habitum sat expeditum hinc sibi acquirant, saepiusque orationis fervore in inferioribus anima facultatibus

tribus aestuante, ipsis regenitis præcellere videantur. Quæ autem conamina, cum accessoria saltem sint, nec ad ipsam precum essentiam spectent, in impiis ut reliqua illorum opera omnia, peccata sunt, in piis vero in quibus natura per gratiam sanctificari cæpit, non contemnenda media, internam experientiam aliis communicandi iterum, & non in semet ipsis tantum, sed in aliis etiam, devotionis igniculos externa sensusq; feriente dictione, excitandi.

§. XXVII. Hic autem observatio piij cujusdam viri circa externam orationem haud negligenda est. Vult ille, orales preces cum prævia interna mentis recollectione & attenta verborum recitatione, ita fieri, ' ut pio
' aliquo gustu subinde inter precandum
' afficiatur orantis animus, ne prope-
' rando nimium, ipse pius sensus vel
' affectus, quem suggerunt verba, in pro-
' gressu ad alia, protinus elabatur vel
' evanescat: e contrario jubet oran-
' tem penitiori mentis applicatione i-
' psis sententiis insistere aliquantulum,
' eas expendere & ruminari quasi, ut,
' quod cœlestis mellis, doctrinæ, solatii
' & gustus in illis latet, per piam &
' aliquantisper inherentem mentis ap-
' plicationem, eliciatur. Primum illum,
festinanter nimium orandi modum,
' imbr

4 imbre hinc comparat, cum impetu
 4 quidem & copiose cadenti, sed su-
 4 perficiem terra saltem lambenti, i. e.
 4 nullo solido affectu imbuenti mentem.
 4 alterum vero modum, paulo diutius
 4 insistentem verbis, pluvie continuatæ
 4 assimilat, minutis quidem, sed densis,
 4 guttulis, decidenti, qua proinde ter-
 4 ram subeat, ad interiora penetrat,
 h. e. pios affectus menti impressos, post
 se relinquat, unde reficiatur, pascatur,
 rigetur.

§. XXVIII. Ex illis que dicta sunt
 hætenus, varios jam abusus detegere
 dicet, falsasq; circa negotium precum
 subortas notiones. Cuilibet hinc facile
 constare potest, orationem, quanta
 quanta est, novi hominis esse opus;
 & quam misere illi fallantur, qui in
 veteri homine & in ipso diabolo, tam
 celestis natura opus perficere præsu-
 munt. Magis jam de apostolico &
 primitivo spiritu, quam de primitiva
 orandi forma, sollicitus est cum fervore
 precaturus. Videt enim, vel ipsam pri-
 mitivam precandi formam homini in
 peccatis adhuc mortuo ac vitali prin-
 cipio destituto, etiam mortuam esse &
 in æternum fore, nisi divina gratia,
 qua omnia vivificat, hominem ipsum e
 morte spirituali suscitet primum, & hoc
 demum ordine, ad spiritualia gustan-
 da

da & perficienda, reddat idoneum.

§. XXIX. *Filiatis spiritus, ex quo, ut supra dictum, fluere debent preces, serio precantem facile convincet, amorem seculi sensumque carnis, (Rom. VIII. 7.) maximum orationis esse impedimentum. Cum autem regegitus de hoc impedimento serio doleat, ac quotidianam mentis renovationem ipsi precum studio jungat, impedimenti hujus vim magis magisque infringit. Ipse spiritus filialis in corde residens, jugis quadam est & sine intermissione fluens oratio, qua a sordibus carnis indies magis purgatur homo, continuisque suspiriis, utut secretis & profundis, ad principium suum trahitur. Et cum spiritus servilis impetu quodam percellat animum, & convulsivam, ut ita dicam, devotionem extorqueat; ille filialis, cum ex ipsa nova natura promanet, colloqui familiaris instar est, quod ipso exercitio magis dulcescit, & ex divini amoris sensu mundi amorem vincit. Hinc confabulatio, Job. XV. 4. audit. Nec solent jam preces ex spiritu hoc filiali fuse, ad externa mala deprecanda, & bona corporalia obtinenda, precipue tendere; sed cum ex divino proficiantur principio, etiam divina, cœlestia & ad interioris hominis cultu-*
ram

ram facientia, in primis appetunt. Longe itaq; ille a vera precum cognitione aberrat, qui orationis exercitium, ut pensum aliquod, a lege sibi injunctum, & ex necessitate præstandum, tractat: vera enim preces, filiali spiritu animata, ultro ad Deum contendunt fideique & amoris alis sursum feruntur.

§. XXX. Sequitur etiam, illum male de precum studio sentire, qui una vel altera horula per diem, aliquot preculas recitat, reliquo autem diei spatio in vanitates seculi effusus, ac obedientia filialis plane immemor, propria voluntati indulget. Ubi enim hic filialis spiritus est, vera orationis individuus dux & autor? Ubi constans illa reverentia ex hoc procedens? Certe, si divini hujus principii, de quo modo egimus, particeps esset, impossibile ipsi foret, carni corrupta post exercitium tam divinum, tamque cæleste, frana laxare illico, & post devotionis actus ex principio interno, firmo & constanti profectos, seculi vanitates captare statim & sequi. Hinc ejusmodi preces, quæ vel nullam impressionem, vel levem admodum & superficialiam, post se relinquunt, non ex interna, sed externa, non ex spirituali, sed sensitiva promanasse causa, statuendum est: quæ licet sat impeturoso

oso nonnunquam motu, externos seriat
sensus, subito tamen evanescit, si
modo ipsum cesseret objectum, quod affi-
cit sensus.

§. XXXI. Et hinc non contemnenda
videtur distinctio, quam inter devoti-
onem sensitivam & spirituales non-
nulli statuunt: quarum hac interno
motore & principio, adeoque constanti
& libero, nititur; illa vero externo,
adeoque casuali, transitorio levique,
Spiritualis devotio interni hominis est
opus, filiali clamore in Deum elevati;
dum sensitiva corrupta mentis conatus
est, (sermo est de homine in securi-
tatis statu posito; quando enim re-
natus sensitiva devotione afficitur, ex
alia hac procedit causa, Deoque accepta
est;) & humana consuetudinis effectus.

Cum etiam renatus tenero jam sensu
in rebus spiritualibus gaudeat, ipsas
interiores spiritus ad preces invitati-
ones eo citius nunc percipit, & ita
invitatus, conclave suum, juxta salva-
toris mandatum, intrat, ut diviniore
huic negotio, in quieto secessu & a
seculi turba remoto, eo liberius va-
care possit. Et licet externa sue vite
munia neq; abjiciat plane, neque negli-
genter tractet; ea tamen animo jam
obit a seculi arumnis ac curis nonnihil
laxato, ne necessaria illius sobrietatis

et vigilantie ad preces recte fundendas toties commendata, (1 Pet. IV. 7. Luc. XXI. 36. Eph. VI. 18.) iacturam faciat. Imo, quando ipsa secularia officia divinitus sibi commissa, curat, filialem ad Deum accessum nec tunc quidem plano seponit, sed suspiria affectiva et filialem amorem spirantia, ad patrem coelestem subinde mittit; ne, dum externi officii partes implet, interioris devotionis igniculi refrigescant paulatim, tandemque intermoriantur.

§. XXXII. In id jam incumbit precipue, ut tota sua vita in omnibus omnino partibus, officiis et functionibus, REALIS quedam sit oratio, salvatoris preceptum de continua prece, uno tenore servans. Dum vero circa ardua hæc mandata versatur, de hac vel illa externa precandi forma, cum nemine litigat. Hoc agit, ut in id fingatur animus, ex quo bona oratio composita est. Non rejicit precum libellos ex spiritali experientia derivatos; nec dona fratris superciliose contemnit, sed libere et cum gaudio iis utitur. Nec cum illis precari detrectat, qui absque libro, propriis suis verbis querelas effundunt; cum quilibet vere renavus fontem jam aqua viva in pectore scaturientem gerat, qui in divina eloquia

ac preces etiam orales, sapinus exundat. Si modo internum gratiæ & divinæ naturæ principium sartum tectumque servetur, externis in libertate spiritus ita jam utitur, ne uno extremo vel altero, jura e cœlesti regeneratione in se collata, violari patiatur.

§. XXXIII. Ne autem Introductio-
nis limites excedere videar, verbulo
adhuc de libello hoc vel Enchiridio
Precum, monendus est lector. Ex va-
riis illum asceticis piisque libellis hinc
inde esse collectum, ipse libelli titu-
lus intimat partim, partim ex ipsa styli di-
versitate apparet. Multas hic pias ad-
spirationes deprehendet lector, quæ
non quidem tot verbis ab auctoribus
prolata extant, sed in forma, aut me-
ditationis, aut doctrina, aut alio modo
consignata fuerunt; quas hic autem
in nostras precum & adspirationum
areolas, mutatis mutandis, transferre
libuit: ideoque, cum multos libellus hic
agnoscat auctores, diversitas styli & in-
nonnullis etiam simplicitas, eo equius
a lectore feretur. Non tamen negatur,
in aliquibus ipsum dicendi genus paulo
limatius esse exhibitum; ut studiosi, li-
bello hoc fortasse usuri, eo majorem
hinc capiant fructum. Phalerata ta-
men

men dicta venereſque verborum abeſſe hic juſſimus; quippe qua pascenda rationis prurigini inſerviunt potius, quam ipſi cordis edificationi. Veritas divina eſt ſimplex, nullam redolens fucatam eloquentiam; & cum intrinſica virtute polleat, inventiunculis artibusq; externe adſcitis, non admodum eget. Imo, quacunque nihil niſi artes humanas ſapiunt, ea a tergo tantisper ſunt relinquenda, (ſicut Abrahamus ſacrificium Deo oblaturus, aſellos linguebat ad pedem montis,) ut divina contemplationis montem eo expeditius conſcendere poſſit anima.

§. XXXIV. De ordine in hac precum ſylloge obſervato, non eſt quod multa dicam: dum quilibet viderit, in diſponendis precibus, Apoſtoli me ductum eſſe ſecutum; qui, eſi eruditentis gratia effectus conjungat, (Tit. II. 12.) diſtinctim tamen & tali eos ordine proponit, ut ab officio hominis erga ſeipſum, incipiendo, (temperanter) ad proximum illique exhibenda officia (juſte) pergat, tandemque ad DEUM ipſum, poſt ſanctum quaſi circuitum, rediens, ei præſtanda officia (pie) ultimo loco ponat; quippe in quem velut ULTIMUM ſcopum, omnia debent reſundi. Scripturæ loca, margini appoſita, non ſemper verba, ſed res in pre-

precatione obvias, respiciunt saepe, uberiori fortasse inservitura meditationi, si cuipiam evolvere ea placuerit, & vel ante preces, pia scripturae meditatione animum hinc preparare, vel post earum recitationem, ansa meditationis hinc arrepta, divinis cogitationibus paulo longius vacare, & pabulum hinc ipsis subministrare voluerit.

§. XXXV. Concludimus aureo monito (d) TAULERI, viri in spirituali & interioris vitae praxi, subacta experientia; cujus verba de recto externae precis usu, huc redeunt, & quae dicta sunt hactenus, egregie illustant: “ Oratio, inquit, quae spiritu
“ fit, omnes externas, ore & verbo pro-
“ latas preces, longe superat. Etenim
“ pater tales querit, qui ita ipsum
“ adorent. Huic interna, vel cordis
“ preci, externa verbis facta oratio
“ cum omnibus, quae ad illam perti-
“ nent, inservire debet. Hinc quae-
“ cunque oratio externe pronunciatur,
“ nec tamen interna orationi excitanda
“ inservit, vel ultro omittatur. Simili
“ rem illustrabimus: quando templum
“ est exstruendum, varia opera & di-
“ versi

(d) Vid. Conc. Dominic. V. post Trin. in Pet. 3. v. 8, — 15.

“ *versi labores ad hoc requiruntur.*
 “ *Vel centuplex hominum genus labo-*
 “ *rem suum ad hoc confert. Unus in*
 “ *hoc, alius in alio occupatur negotio.*
 “ *Unus ligna, alius lapides, calcem*
 “ *alius, cementum, aliamque id genus*
 “ *materiam, affert; omnia tamen hac*
 “ *opera sonatusque suaviter conspirant,*
 “ *& eo unice tendunt, ut templi stru-*
 “ *ctura eo appareat nividior, & tandem*
 “ *fiat precationis domus. Varii*
 “ *itaque hi labores diversique generis*
 “ *studia PROPTER ORATIONEM*
 “ *hic instituendam, proprie sunt susce-*
 “ *pta. In summa: omnes hi labores,*
 “ *studia & opera, ad edificandum*
 “ *templum impensa, bona sunt & uti-*
 “ *lia, si modo ad veram hanc &*
 “ *internam spiritus orationem, in*
 “ *templo fundendam, perveniat homo.*
 “ *Spiritualis vita studiosi, operationes*
 “ *spiritus divini a falsis, fictis &*
 “ *ementitis corruptæ rationis & carnis*
 “ *impressionibus, secernere studeant. Has*
 “ *rejiciant, illas vero in puritate sua*
 “ *custodire discant.*

ENCHIRIDII PRECUM

SECTIO I.

*Continens preces & adspirationes pro
obtinendis illis virtutibus, quæ
HOMINEM IPSUM, ejusque e-
mendationem vel restorationem
immediate respiciunt. Præmitti-
tur precatio matutina & vesper-
tina.*

Pro fervore spiritus in precando.

Omnipotens Deus! sine cujus
gratia nihil boni præstare
possumus; ad te ex profun-
do cordis mei clamo, ut miserum me
& ad spiritualia perficienda tardum,
frigidum, somnolentum, spiritu tuo,
qui spiritus est *Potentia*, animare, ac-
cendere & excitare digneris. Ani- 2 Tim. I. 7

B

ma

ma me, ut intus gratioſo ſpiritus tui influxu motus, ad ſpirituales actiones ex interno hoc ſpiritus principio pro- manantes, idoneus evadam! Accende me, ut ſpiritus meus igne amoris tui incaleſcens, omnia opera mea, dicta, preces ſuſpiria & interceſſiones divino ardore induat.

Excita me, ut igniculi devotionis ſub frigido naturæ torpore, vanaque ſenſuum evagatione languefcentes, ſpiritu tui oris inflammati, omnes animæ meæ facultates vivide afficiant, orationem accendant, totumq; animum terrenis deſideriis extricatum, ad ſuperna ſecum trahant! Largire hoc Domine per dilectum filium tuum, ſpiritumq; ſanctum, qui ſuſpiriis *inenarrabilibus* pro nobis intercedit, *Amen.*

Adſpirationes.

1. ' Fac Domine, ut ſacrificium precum mearum non ex mera conſuetudine, vel humano quodam impetu, procedat; ſed ex intimo ac ſcienti cordis deſiderio proſectum, ad te Deum vivum adſpiret, votoq; ſuo in Chriſto, gratiæ throno, potiatur!

2. ' Cum ipſemet ego naturæ corruptæ labe contaminatus, indignus ſim in tremendo diviniæ Majeſtatis
' con-

‘ conspectu comparere ; ad te dilecte
 ‘ Jesu, ut verum *gratia thronum* a Pa- *Rom. 3. 25.*
 ‘ tre tuo mihi exhibitum, humilis ac-
 ‘ cedens, obsecro, ut me meritis tu-
 ‘ is involutum, & non in meo, sed in
 ‘ tuo nomine orantem, satisfactione
 ‘ tua & intercessione perfecta prote-
 ‘ gere, & imperfectiones meas tui
 ‘ sanguinis virtute, sanare digneris !

PRECES MATUTINÆ.

Precatio ad Christum diluculo dicenda.

Domine Jesu Christe, qui verus es
 mundi sol, semper oriens, nun-
 quam occidens ! qui salutifero tuo
 conspectu gignis, servas, alis, exhi-
 laras omnia, & quæ in cœlis, & quæ in
 terris ! *Illucesce* quæso propitius ani- *Eph 5. 14.*
 mo meo, ut discussa criminum nocte ac
 nebulis errorum, te intus prælucente,
 citra offensionem per omnem vitam
 incedam, & tanquam in die decenter *Rom. 13.*
 ambulem, purus ab operibus tenebra- *13.*
 rum ! Qui cum patre & spiritu san-
 cto vivis & regnas in omne ævum !
Amen.

Precatio & gratiarum actio.

Cœlestis Pater ! humiles tibi ago gratias per Jesum Christum filium tuum ac salvatorem meum dilectum, pro exhibita mihi gratiosa tua hac nocte tutela ; quippe qua a dolis satanæ, aliisque calamitatibus, in quas incidere potuissem, immunem me præstitisti. Expergefactus itaque, me totum cum corpore & animâ omnibusque illis, quorum me administratorem constituisti, in manus tuas humilis resigno. Tibi committo omnes meos sensus, cogitationes & desideria, ac ut spiritu tuo sancto per hunc & omnes futuros vitæ meæ dies, constanter me regas, obsecro. Inscribe cordi meo verbum tuum, & veritatem tuam cœlestem ita me edoce, ne unquam in verbis, cogitationis aut factis, a sancto spiritus tui regimine, deflectam. Custodi me a spiritu erroris & mendacii. Impiorum fraudes & machinas procul facessere jube, nec, ut unquam ad illas sequendum inducar, permitte !

Sit veritas tua cordis mei rectorix, & in tramite recto ambulare me faciat. Indue animam meam *vestibus sanctis*, & candido Justitiæ pallio me circ-

circumda, cor autem meum sanguine agni inculpati gratiose consperge. Dirige oculos meos in tuam viam, ut in illa incedam. Angelum tuum sanctum custodem mihi adjunge, ut constanter me ducens, omnes a diabolo mihi structas præstigias infidiasque, inanes reddat, nec unquam ad injusta patranda me moveri, patiatur. Oculos mihi largire mundos, & casto tui timoris velamine, munitos, ne vaga illorum libertas pravas in me cupiditates suscitet.

Omnem denique ex animo meo iram omnemq; turbulentum affectum tolle; ne mei ipsius oblitus, in maledicta quæque & flagitia ruam, nomenque tuum tremendum, linguæ intemperie, in vanum assumam. E contrario fac, ut secundum tuam voluntatem unice incedam, tibi que placeam, in dilecto filio tuo Domino nostro & salvatore, *Amen.*

Alia.

Æterne Deus, laudo te, gratiasque tibi ex intimis visceribus ago, quod ad tuam me imaginem creaveris, & cum per peccatum esset amissa, in Christo & pretiosi ipsius

sanguinis virtute illam in me renovare gratiose inceperis.

Præter hæc & innumera alia beneficia, clementer me hucusque conservasti, & hac nocte a periculis malisque undiquaque imminentibus, me custodiens, ad hujus diei initium incolumem me perduxisti. Quid retribuam tibi Domine pro his & aliis beneficiis, abunde hætenus in me collatis? Accipe, benigne Deus, cor meum ac corpus, omnesque utriusque facultates & operationes: quæ vero, cum tibi sine te, præviaque per spiritum tuum facta purificatione, placere non possint; tu ipse quicquid tibi offero, tibi ipsi etiam acceptum

Eph. 1. 6. redde in *dilecto illo*, in quo nosmetipsos tibi acceptos efficis. Auge in me *fidem, spem & charitatem*. Radicitus extirpa omne residuum peccatum, iram, superbiam, discordiam, contentiones, omnesque ad malum propensiones. Increpa tu ipse errantes, ac in viam veritatis devios reducere dignare. Converte incredulos, & pulso errore, solida rerum divinarum cognitione eos imbue.

Matt. 9. 37 Et cum tam pauci *operarii* in messe tua præsto sint, qui ex viva experientia salutis viam aliis commonstrent; extrude quæso, benigne pater,

ter, qui dominus es messis, multos operarios virtute divina pollentes; quorum præconium non sit in persuasoriis *humanae sapientia* verbis, sed 1Cor. 2.4. in demonstratione spiritus & potentiae; ne fides populi sibi concrediti, in sapientia hominum, sed in ipsa potentia Dei consistat.

Magistratus etiam omnesque Potestates, spiritu tuo, spiritu nimirum *roboris, amoris & moderationis* induerent, ut 2Tim. 1.7. inculpatæ vitæ exemplo, humilitate sincera, lenitate christiana, Iustitia non fucata, charitate minime simulata, aliisque virtutibus ex gratiosa spiritus tui operatione profectis, omnibus omnino præluceant, & non externam quandam & emortuam pietatis figuram præ se ferant, sed ipsam Dei imaginem cordi impressam, externo etiam vitæ habitu exprimere studeant. Fac, ut eminentem dignitatem, qua alios excedunt, eminenti etiam sanctitatis gradu semper condecorent, nunquam vero majori potentia ad maiorem *elationem*, fastum, Dan. 4.30. vanamque ostentationem, abutantur, & hoc modo peccato ac turpitudine characterem suum commaculent.

Ita tandem ad veram poenitentiam convertentur peccatores: Iusti in bono confirmabuntur; tibi Domine

adhærentes in tuo timore corroborabuntur; mœstitia pressi erigentur; infirmi curabuntur; egenis necessaria suppeditabuntur, & virtus evangelii tui undiquaque patefacta, ad gloriam tuam, & lapsæ creaturæ levamen constanter vigebit: Per Dominum nostrum Jesum Christum, *Amen.*

Alia.

ECce Domine totum libens offero tibi, a quo profluxit omne quod habeo. Animam, corpus, utriusque vires, & omnes hujus diei cogitationes, verba & opera, ad majorem nominis tui gloriam pure & unice referre cupio. In omnibus his laudetur & glorificetur nomen tuum benedictum in secula! Fac, ut exemplar filii tui ac salvatoris mei dilecti jugiter ob oculos mihi versetur, ut in ipsum intuens, virtutes ejus ex una parte imitari discam, ex altera vero infirmitates meas variosque defectus ex abundantia meritorum ejus gratiose suppleri sentiam.

Tu nosti, voluntatem meam sterilem esse & virtute destitutam, nisi tu
2Tim. 1, 7. ipse *Potentia* spiritum concesseris, qui vota mea secundet, & velle & perficere largiatur. Frustra ego propono,
 nisi

nisi tu ipse adjeceris animum, ad promte exequendum quæ proposui. Tu nosti fragilitatem meam mentemque vacillantem. Exurge itaque in adjutorium mihi, & efficaci tua gratia per hunc & reliquos vitæ meæ dies, vires proposito adde, ut, quod bonum ex tua gratia volo, ex tua etiam virtute perficere valeam. *Phil. 2. 13.*

Et cum primum regnum Dei quærere *Matth. 6. 33.* jubeas omniaque vendere, ut pretiosam regni hujus margaritam indipscamur; fac, ne curis & negotiis externis nimium me immergens, tempus, in negotiorum omnium maximum, æternæ scilicet salutis curam, impendendum, mihi desit, & ne, dum temporalia lucrari studeo, hic veræ fidei, ibi vero æternæ salutis jacturam, nunquam resarciendam, faciam! *Amen.* *Matth. 13. 46.*

Adspiraciones.

1. ' Dirige Domine vias meas ad custodiendas Justificationes tuas.
- ' Ne me per vias peccatorum, per vias difficiles & perversas, in quibus miseria est & contritio, ambulare *Rom. 3. 16.*
- ' permitte; sed in viam pacis, quæ omnem exuperat intellectum, deducere me dignare!

Rom. 11. 36. 2. Cum creaturam propter hominem, hominem vero propter TE creaveris, ut ex Te tuaq; voluntate unice pendeat, ad Te omnia referat, nullisque seculi avocamentis ab hoc amoris sui centro, dimoveri se patiatur: Fac, ut in omni, quod subeo, negotio, sublimis hic finis oculo meo obversetur jugiter; ne, dum terram incolo, terra me captivum faciat.

Gen. 3. 17. 3. Quando recollectis corporis viribus, opus mihi in hoc mundo assignatum adgredior; assiste mihi, dilecte Jesu, spiritu patientiæ, ut molestias ac ærumnas in vocatione obvias, humili submissione, ut tot tristis sequelas vitæ per peccatum amissæ, feram! Fac, ut uno oculo primam transgressionem intuens, humilior; altero vero in te primæ felicitatis recuperatore, defixo, in 1Pet. 1. 3. spem vivam regenerer.

1Pet. 2. 11. 4. Da Domine, ut serio considerem, me advenam esse & inquilinum in hoc mundo; ne, dum operibus vocationis meæ intersum, mihi, sed tibi in proximo meo serviam, & proprietatis vitium christiana vigilantia devitem!

5. Domine Deus omnipotens, qui ad principium hujus diei pervenire me

‘ me fecisti, tua me hodie protege
 ‘ virtute. Fac, ut omne peccatum
 ‘ declinem, propensiones carnis cor-
 ‘ ruptæ mortificem, ad tuam autem
 ‘ gloriam verba & facta mea se-
 ‘ dulo dirigam!

6. ‘ Exurgens de lecto meo Do-
 ‘ mine, auxilium gratiæ tuæ matuti-
 ‘ nis precibus imploro; ut discussis
 ‘ vitiorum tenebris, in luce virtutum
 ‘ tuarum constanter ambulare me fa-
 ‘ cias.

7. ‘ Deus qui ignorantia tenebras
 ‘ verbi tui luce dispellis; adauge in
 ‘ corde meo fidei virtutem, & bono-
 ‘ rum desideriorum igniculos, gratia
 ‘ tua accensos, nullis hujus mundi
 ‘ tentationibus extingui patere.

8. ‘ Exoriens splendor lucis divi-
 ‘ næ Jesu Christe! Fac, ut divinæ
 ‘ lucis suavitatem, propter peccati te-
 ‘ nebras subtractam, tua iterum gra-
 ‘ tia degustem!

9. ‘ Domine Jesu! qui es *lux mun-*
 ‘ di, & omnes te sequentes tenebra-
 ‘ rum potentia liberas; gratiose
 ‘ menti meæ illucesce! Fac, ut ex te
 ‘ lumen gratiæ & sapientiæ, lumen
 ‘ veritatis & vitæ, lumen gaudii &
 ‘ consolationis, omniumq; virtutum
 ‘ christianarum per animum meum

‘ sese

Joh. 8.12.

‘ sese diffundat, omnesque facultates
‘ præsentia sua exhilaret.

10. ‘ Concede gratiam Domine, ut
‘ per hanc externam lucem, quæ cor-
‘ poris oculo illabitur, ad increatæ lu-
‘ cis abyssum adspirem! Et quia ali-
‘ quod exigui luminis crepusculum
‘ mihi dedisti, fac, ut ardenti deside-
‘ rio uberiores lucis usuram expe-
‘ tam; donec ipse in me oriatur *Phos-*
2Pet. I. 19. ‘ *phorus*, totumque pectus meum divi-
‘ na luce collustret.

11. ‘ Eheu Domine! dum vestem
‘ hanc induo, animum subit innocen-
‘ tiæ illa vestis, qua primos parentes
‘ exornaveras, non indigentes terre-
‘ stri hoc vestimento, cujus tristem
‘ necessitatem misero mihi mortali
Gen. 3. 7. ‘ peccatum imposuit!

12. ‘ Misericors Deus! qui inno-
‘ centiæ vestem in *Adamo* perditam,
‘ in *Christo* nobis restituiſti; indue
‘ quæſo illam animæ meæ propriam
‘ nuditatem expaveſcenti. Da, ut ab-
‘ forpta tandem mortalitate, ac disso-
‘ luto tabernaculo hoc terrestri, cœ-
‘ leſti domicilio & anima & corpus
2 Cor. 5. ‘ induatur.
2, 4.

13. ‘ Dilecte Jezu! Tu carnem hu-
‘ manam aſſumpſiſti, ut in aſſumpta
‘ carne divina nos iterum natura in-
‘ dueres: fac, ut amoris tui faſciis, ac
‘ Juſtitiae

‘ Justitiæ veste undiquaque involutus,
‘ obediens justusque coram cœlesti tuo
‘ Patre appaream !

14. ‘ Corrige Domine *voluntatem Jo. 7.17.*
‘ meam ad mala semper proclivem ;
‘ ut hac in obsequium redacta, *intelle-*
‘ *ctum* etiam ipsum divina hinc luce
‘ perfundi sentiam. Sensus meos de
‘ vanitate erue, cogitationes dirige,
‘ affectus purifica, pectus inflamma,
‘ ut te solum amem & desiderem !

15. ‘ Eheu Domine ! quoties in
‘ publicum procedo, fac me memi-
‘ nisse, mundum periculis & tentatio-
‘ num laqueis esse plenum. Quot
‘ jam creaturæ, tot retia ; quot sen-
‘ suum objecta, tot tendiculæ ; quot
‘ negotia, tot ad malum irritamenta !
‘ Procellosum mare mundus est, cui
‘ vix tuto se commiserit aliquis. Jam
‘ aperta vi adgreditur nos animarum
‘ hostis, jam secretis insidiis surripit,
‘ & vel nescienti ex aliorum conver-
‘ satione vitium aut imprimit, aut al-
‘ linit. Nisi tu Domine fidei thora-
‘ ce, spei galea & orationis præsidio
‘ me ipse muniveris, inter tot mundi
‘ præcipitia nunquam illæsus persi-
‘ stere potero.

PRECES VESPERTINÆ.

*Sub noctem ad Christum.**Matth.*
5. 45.

Domine Jesu Christe, cujus inexhaustæ benignitati debemus omnia: qui diei clarissimam lucem bonis juxta ac malis, ad obeunda actionum munia, tribuisti, noctis autem amicam silentium ad quiete reficiendas corpusculorum vires, & ad diluendas animorum curas, leniendosque mœrores, clementer dedisti. Te diligentibus hæc omnia tu ipse multo felicius præstas intus, ipsisque ad omnes pietatis functiones fidei gratia multo clarius præluces, quam sol mundo præfulget. Tua etiam promissa non sinunt unquam illos lassescere, dum tui spiritus consolatio omnes animi molestias longe efficacius diluit, quam corporis sopor; nec in alio totus homo tutius aut suavius conquiescit, quam in tua misericordia redemptor optime!

Precor, ut si hoc die per humanam incuriam commisi, quod offenderit oculos tuos, pro tua solita bonitate condones, simulque des, ut hæc nox te prosperante sit mihi felix, te custode

Æstode pura, te protectore a nocturnis
dæmonum ludibriis tuta, ut hic so-
mnus, corpus simul & mentem in cra-
stinum diem reddat ad tibi servien-
dum, alacriora.

Porro, quoniam hæc vita nec ul-
lam horam habet *certain*, ubi venerit *Jac. 4.13,*
illius vespera, & urgebit corporis so- *14.*
mnus, unde non expergiscemur, nisi
cum ad angeli tui *tubam* excitabuntur *1 Thess. 4.*
mortui; quæso, ut illumines oculos *16.*
animæ meæ, ne extincta fide, obdor-
miam in morte sempiterna, sed re-
quiescam in *TE*, cui vivunt etiam
mortui: qui vivis & regnas cum Deo
Patre & sancto spiritu in semper-
num! *Amen.*

Alia.

Æterne & misericors Deus! sit *Psal. 141.*
oratio mea ut suffitus in con- *2.*
spectu tuo, & elevatio manuum mea-
rum ut munus vespertinum tibi acce-
ptum! Divinæ tuæ Majestati gratias
ago, quod per angelorum tuorum
protectionem, tam contra violentos
insultus, quam secretas satanæ infi-
dias, paterne me hoc die defenderis.
Obsecro te, dilecte Pater, ut infir-
mitates meas ac defectus sæpius ob-
repentes, gratiose condones! verbis
sine

fine tuo timore hodie prolatis, cogitationibus vagis, desideriis inordinatis, & si quæ alia ex interno corrupti feminis motu provenerunt, clementer ignosce. Largire vero gratiam, ne externos tantum peccati actus posthac evitem, sed radicem ipsam arboris mortiferæ, *amorem nimirum proprium* tot vitiorum feracem, virtute mortis Christi, enecare studeam.

2 Tim. 3.
2.

Et cum jam corpus somno sim traditurus, in quo mei meorumque curam gerere non possum; tuam benigne Pater imploro gratiam, rogoque, ut tutelam tuam ac specialem præsentiam, qua te sincere timentes amplecteris, mihi etiam præsto esse jubeas. Da mihi cor mundum, mentem quietam, cogitationes puras, inclinationes ad superna adspirantes, ne custodia sanctorum angelorum, qui castis purisque mentibus delectantur, unquam excidam. Cum etiam corpus ejusque membra somno obruta jaceant, fatanasque ignita tentationum jacula animo præsidio destituito immittere nunquam cesset; fac, ut præsentia tua gratiosa, tanquam propugnaculo quodam munitus, fraudes, machinas, inspirationes, aliosque malignorum spirituum influxus, felix evitem!

Eph. 6.16.

Nihil

Nihil me moveat quam cœleste gratiæ tuæ principium! nihil in me scaturiat, quam perennis ille fons vivæ aquæ, salientis in vitam æternam! *Jo. 4. 14.* nihil ardeat in me, quam purissima amoris tui flamma, residua corrupti amoris ligna stipulasque magis magisque consumens. Et cum ita interioris cordis penetrale repurgatum fuerit, & cum omnibus mentis facultatibus tuum tabernaculum constitutum; concede etiam, ut *pax* illa in *Phil. 4. 7.* interno habitans, omnemque exuperans intellectum, inferiores pariter custodiat facultates; ne satanas vel in phantasia impuri amoris ignem sufflet; vel in cogitationibus tumultus faciat; vel corruptarum rerum imagines ideasque in memoria excitet; vel somniorum ludibriis evanidis turpibusque me fatiget; vel corpus morbo ac inquietis vigiliis percutiat; vel aliis denique artificiis, præstigiis ac malis immixtis, finem moderato fomno obtinendum, pervertat.

Tu Domine, qui præsens omnia prævides & introspicis, omnibus dæmonis suggestionibus & illusionibus fortiter in me ipse resiste. Extende super me brachium divini tui præsidii, & sub umbram *Psal. 36. 9.* alarum tuarum
me

Rom. 14. 8. me recipe, ut ~~vel~~ ^{aut} ~~vivam,~~ ^{aut} ~~vel~~ moriar, tuus sim permaneamque. Protege me in abscondito tabernaculi tui, ut

Psal. 23. 4. nulla timeam mala, si vel per *vallem* umbræ mortis transire oporteat, cum virga tua pedumque me consolentur.

Quamdiu hanc ærumnis plenam terram incolo, sit gratia tua constans actionis & quietis meæ moderatrix, & individua in adversis comes; ut salvus tandem & incolumis per has lucis & tenebrarum vicissitudines, ad civitatem cœlestem transvolem, nulli obumbrationi subjectam, nullo sole vel luna egentem, sed gloria Dei illustratam, & lucerna, quæ agnus ipse est, condecoratam.

Sit gratia tua in Christo patefacta, umbraculum meum ingruente temptationum æstu! Sit firmamentum meum quando sub mole peccati ingemisco! Sit denique lux mea & vita, spes & salutis anchora, cui in ipsa mortis hora ac ultimo certamine, innitens, & de peccato æternum triumphans, ad civitatem quæ fundamenta habet, & cujus conditor tu ipse es, lætus transeam. Gratiøsæ tuæ tutelæ commendo etiam universam tuam ecclesiam per totum terrarum orbem dispersam. Quotidiana fidei incrementa illis largire, in quibus semel interioris

interioris vitæ igniculi sunt accensi. Qui sub propriæ corruptionis sensu laborant, & ad redemptorem anhelant, illis dilectum tuum filium, magnum humani generis instauratorem, manifesta, ut vitam in ipso & salutem inveniant.

Miserere vero etiam illorum, qui regno tenebrarum adhuc immersi, peccato serviunt, & ad sempiternum interitum vel sponte ruunt. Eheu Domine! fac, ut verbum tuum, quod vivum est & efficax, animos longo peccandi habitu obduratos, emolliat tandem, erudiat, ac, excusso peccati iugo, ad verum tui timorem disponat! Omnes sinceros verbi tui præcones tibi commendatos habe. Largire illis gratiam, ut verum salutis ordinem, viva in animo experientia degustatum, aliis in spiritus *demon-* I Cor. 2.4.
stratione exhibeant iterum & inculcent; ne miseri mortales emortua quadam speculatione seipfos seducant, vel ex mere humana autoritate in rebus fidei pendeant, sed *ipsi* audi- Jo. 4. 42.
ant sciantque, filium tuum unicum esse mundi servatorem. Largire hæc Domine, per hunc tuum filium, tecum & spiritu sancto in secula prædicandum, *Amen.*

Ad-

Adspiraciones.

1. ' O sapientia æterna, & lux vera!
' illumina mentem meam, ut
' tenebras meas ex una parte videam,
' ex altera vero gratiam tuam ad
' illas discutiendas oblatam, humilis
' apprehendam!

Pf. 139.3. 2. ' Tu Domine nosti abscondita
' cordis mei: tu gressum meum &
' accubitus consideras. Da ergo, ut
' quicquid hodie contra te cogitando,
' loquendo, operando, deliqui, in sanguine
' redemptoris gratiose remittatur.

3. ' Tuere me Domine, ne tenebricosa
' peccati caligine involvar!
2 Cor. 7.1. 4. ' Eripe me ab omni inquinamento
' carnis & spiritus.

4. ' Fac Domine, ut dum somnum
' corpus capit, spiritus meus vigil
' ad tuam lucem anhelet! Da cum
' necessaria somni quiete, perpetuam
' amoris vigilantiam!

5. ' Domine Jesu! Opus quod hoc
' die in vocatione mihi concredita,
' peregi, id in tuas jam resigno manus.
' Concede gratiam, ut quicquid
' facio, *propter te* unice fiat! Et cum
' *Proprietatis* labes tam alte naturæ
' inhæreat, totiesque opera mea pol-
' luat,

‘ luat, fac, ut perfectis tuis meritis
‘ meæ imperfectiones & sanentur &
‘ condonentur!

6. ‘ Pater misericordiarum! Re-
‘ spice me secundum multitudinem
‘ miserationum tuarum. Omnes of-
‘ fensas hujus diei & totius meæ vitæ
‘ in abyssum æterni amoris tui de-
‘ pono. Fac, ut de bonis omissis, &
‘ malis commissis, sincere doleam, ac
‘ novum propositum de intimius tibi
‘ inserviando, capiam, tuaque gratia
‘ in actum deducam!

7. ‘ Concedas me placide & absque
‘ angore obdormire, & in tenebris
‘ etiam divini splendoris tui lumine
‘ suaviter perfrui!

8. ‘ Miserere mei Deus, nam in te *Ps. 25. 2.*
‘ confidit anima mea. Fac me sub
‘ umbra alarum tuarum sperare. Et
‘ cum diei laborem, nocti vero quie-
‘ tem assignaveris, ut natura per pec-
‘ catum & mundi ærumnas fracta,
‘ hinc reparetur; concede gratiam,
‘ ut recollectas animi corporisque
‘ vires, ad tibi in proximo servien-
‘ dum, unice insumam!

*Suspiria quadam affectiva, quibus
igniculi devotionis subinde per
diem excitari possunt, ne seculi
curis extinguantur.*

1. **C**ONcede mihi quæso omnipotens & misericors Deus, quæ tibi placent, ardentè expetere, prudenter investigare, veraciter agnoscere, & perfectè adimplere.

2. Via mihi, ad te sit tuta, recta & plana, de qua nec inter prospera nec adversa declinem. In illis non extollar, & in his non deprimar! In prosperis gratias tibi referam, & in adversis patientiam servem! De nullo gaudeam vel doleam, nisi quod perducatur ad te, vel quod abducatur a te. Nulli placere appetam, vel displicere timeam, nisi tibi soli.

3. Omnia in amore da facere Domine, & quod ad cultum tuum non pertinet, quasi mortuum reputare. Actiones meas da peragere, non ex consuetudine, sed ad te referre cum devotione. Fac, ut periisse putem omne momentum, quod tuo non impenditur obsequio.

4. Vilescant mihi omnia transitoria propter te, & cara mihi sint omnia tuâ, & tu, dilecte Deus, plus quam

quam omnia. Delectet me omnis labor qui est pro te, & tædiosa sit mihi omnis quies, quæ non est in te.

5. Da mihi frequenter & ferventer cor meum ad te tuumque amorem dirigere, & defectiones meas a recto veritatis tramite, cum dolore recordari.

6. Fac me omnipotens Deus, humilem sine fictione, hilarem sine dissolutione, tristem sine dejectione, gravem sine morositate, agilem sine levitate, veracem sine simulatione, timentem sine desperatione, in te sperantem sine præsumptione. Da proximum corripere sine indignatione, ipsumque ædificare verbo & exemplo, sine elatione. Fac me denique obedientem sine exceptione, fortem sine temeritate, patientem sine murmuratione!

7. Da mihi, dilecte Jesu, cor pervigil, quod nulla a te abducat vana cogitatio: da immobile & constans, quod nulla deorsum trahat affectio: da invictum, quod nulla fatiget tribulatio: da liberum, quod nulla subjuget tentatio: da *rectum*, quod nulla seorsum flectat intentio. Ps. 51. 12.

8. Largire mihi, dulcissime Deus, intellectum te cognoscentem, diligentiam te quærentem, sapientiam te invenientem, conversationem tibi placentem,

centem, perseverantiam gratiæ tuæ innitentem, fiduciam filiali affectu te amplectentem, & fidem de omnibus peccatis triumphantem!

9. Esto, benigne Jesu, *Principium, Exemplar & Finis* omnium mearum cogitationum, desideriorum, dictorum & factorum. Sis *principium* in me spiritualis vitæ, ex quo succrescant spiritus fructus Patri tuo in te solo accepti. Sis *exemplar* meum, in quod intuens, gerere me discam, ut convenit evangelio Christi. Sis *finis* denique, in quem omnia transfundam, semperque meminerim: *nullius te actionis remuneratorem fore, cujus ipse non fuisti FINIS?*

10. Domine Deus! Qui intima cordis perspecta habes omnia, qui omnes secretos pectoris recessus, omnes intentiones, motus & actus exploras: concede, ut simplici & pura intentione tibi serviens, meam nunquam, tuam vero gloriam constanter quæram!

11. Dilecte salvator! Fac, ut spiritus meus de spiritu tuo verboque vivo quotidie nutriatur! Fac, ut in fide viva, cognitione vera, amore puro, cœlestium desiderio, mundi contemptu, abnegatione sincera, indies magis magisque corroboretur.

12. Dilecte Jesu! spiritus tuus doceat me; caro tua nutriet me; sanguis tuus emundet me; passio tua consoletur me; mors tua iustificet me; resurrectio tua in spem vivam erigat me! O bone Jesu, intra tua vulnera absconde me; ab hoste maligno defende me; in hora mortis subleva me!

Sequuntur jam preces, HOMINEM IPSUM immediate, & sine relatione ad alium, respicientes.

Pro cognitione sui-ipsius.

OMnipotens Deus! qui lucem inhabitas inaccessam; filium tuum tuum, veram mundi lucem, nobis impertiisti, ut in ejus luce tam proprias mentis tenebras, quam lucem tuam salvificam, videremus. Te supplex oro, ut eam mihi lucis usuram largiaris, qua ægritudinem lapsæ naturæ ex una parte digne introspectiam; ex altera vero medicinam extirpandæ ei admoveere studeam. Testatur verbum tuum, hominis jam intellectum esse obtenebratum; *ra-* Eph. 4.18.
C *tionem*

2Cor. 10. 5. *tionem* rebellem; *voluntatem* sanctæ
 Eph. 2. 3. tuæ voluntati oppositam jugiq; impa-
 Eph. 4. 17. *tientem*; *mentem* ejus & *conversatio-*
 1Pet. 1. 18. *nem* esse vanam; *cor* obduratum;
 Mar. 3. 5. *vitam* a vita Dei abalienatam; *consci-*
 Eph. 4. 18. *entiam* peccato obrutam; *oculum* inter-
 Ps. 119. 18 *num* influxui lucis tuæ clausum; *au-*
 Apoc. 2. 7. *rem* obtusam; *guttur* sepulchrum aper-
 Rom. 3. 13. *tum*; *linguam* ad dolum propensam;
 Ver. 13. *labia* veneno aspidum infecta, & *os*
 Ver. 14. *diris* & *amarulentia* esse plenum.
 Non tantum *passiones* ejus & *inclinati-*
 ones in seculi amorem esse effusas, le-
 Rom. 6. 12, *gista* tuæ verbum perhibet; sed *corpus*
 19. *etiam* ipsum & omnia omnino mem-
 bra sub duram peccati servitutem re-
 dacta esse, declarat.

Eheu Domine! quam inexhausta
 est abyssus meæ miseriæ, & impene-
 trabilis depravationum profunditas!
 Eo tamen major miseria mea est, quo
 minus eam video, vel videre cupio.
 Nihil minus hætenus egi, quam unum
 hoc, quod præcipue agere debebam,
meipsum scilicet *cognoscere*, & omnia
 cogitata, dicta & facta, in tua luce
 scrutari. Hinc vero mei-ipsius ac in-
 ternæ mentis culturæ, sum oblitus, &
 ad ea abductus, quæ extra me sunt, & ad
 eluendas animi fordes nihil conferunt.
 Falsa interim luce decepit me inimi-
 cus. Dum enim in exteriorem pocu-
 li

Matt. 23.
 25.

li partem aliquantulum purgatam, nimium fui intentus, interiora, plena licet rapina & immunditia, non nisi obiter inspexi. Externum speciosæ conversationis parietem ipse sum admiratus; sed parietem ipsum perfodere, & quæ intus sunt, intueri, recusavi, ne tot abominationum conspectus terrorem mihi forte incuteret.

Exhorresco altius in me descendere, & naturæ oculus divinæ lucis aciem, quæ ad divisionem animæ & spiritus, compagumque & medullarum, pertingit, ferre non potest. Tu ipse benigne Pater oculum largire spirituali, quo corruptum naturæ statum introspectiam; nec leviter, sed alte, profunde, iterum iterumque mediter eum, cogitem animoque revolvam; ita, ut non tam crassiora peccata, quam ipsam cordis a Deo *defectionem*, in qua ipsa peccati natura consistit, in vera spiritus paupertate agnoscam, doleam, corrigam. Ipsum malignum peccati semen, tua luce manifesta, sed tua etiam virtute in me supera. Abyssum miseriæ meæ mihi revela, sed abyssu tuæ misericordiæ me quoque subleva. Rationis meæ intemperiem divina convictione mihi commonstra, sed & salutife-

ra Christi virtute eam sana. Retege mihi oculum, ut videam, quam fœda hic sint omnia, quam polluta, quam a te averſa! quam plena ſint omnia philautia, ambitione, inobedientia, imo ipſa divinæ Majeſtatis affectatione; & quam deteſtandum in modum cordis templum tui ſervitio unice dedicandum, ſit profanatum.

Hinc vero factus ſum imago ſatanae, tui imagine prorsus in me extincta. Factus ſum proles *Belial*, paterni tui regiminis jugo excuſſo. Vita Dei cum juſtitia originali trucidata in me jacet, & lethalis malignitas, carnali generatione in me omneſque *Adami* poſteros, tranſiit. Unde ſpiritualem jam ſubii mortem, æternam certiffime ſubiturus, niſi per Chriſtum iterum ſanctificata fuerit natura, & in priſtinam integritatem reſtituta.

Sed cum ipſe in tantum ſim occæcatus, ut ſine luminis tui convictione nec tenebras meas videam, nec morbos ſentiam; tu ipſe remove quævis impedimenta, quæ ſalutarem mei ipſius cognitionem obſtruunt, indolentiam vero ſpiritualem animo inducunt: quo reſecta tandem facie, miſeriæ meæ abyſſum ex una parte videam; ex altera vero reconditos miſericordiæ tuæ theſauros, felix inveniam! *Amen.*

Ad-

Adspiraciones.

1. ' Concede Domine, ut lapsum
' naturæ meæ tam alte introspeciam, *Rom. 5.*
' ut gratiam in Christo patefactam *20.*
' quæ naturam instaurat, eo altius e-
' tiam degustem.
2. ' Doce Domine, me ipsam cogno-
' scere: fac, ut videam quid *ADAM*
' & *CHRISTUS* sit; & quomodo
' *Adam* mori, *Christus* autem vivere
' in me debeat.
3. ' Domine! naturalis homo, di-
' cente Apostolo tuo, *non intelligit*
' *quæ sunt spiritus Dei*: spiritu itaque *1 Cor. 2.*
' tuo spiritualem in me crea oculum, *14.*
' ut me ipsum in deperdito meo statu
' agnoscam, tuam autem iustitiam e- *Matt. 5.6.*
' suriam.
4. ' Concede Domine, quo me ita
' agnoscam, ut in propriis oculis san-
' cto pudore propter peccata suffusus,
' vilescam; tuam autem gratiam in
' Christo oblatam, solum magnifici-
' am.
5. ' O immensum amoris mare,
' quando me *TOTUM* in *TE* rapies!
' quando mente ab omni labe pura te
' contemplantor! fac, ut propria *Matt. 16.*
' mea vita intereat, ut tuam iterum *24.*
' inveniam!

6. ' Ne Domine permitte, ut falsa
' mei-ipsius cognitione & æstimatione
' peream. Extingue omnes falsas
' imagines in corde meo, & veras ac
' experimentales de peccato & gratia
' ideas, menti meæ inscribe.

7. ' Da Domine ut ita meipsum
' agnoscam, ut a meipso etiam ab-
' horream; & ita a meipso abhorre-
' am, ut ad meipsum nihil, ad TE
' autem referam omnia. Redde
' oculum meum simplicem & ab o-
' mni amore proprio vacuum, ut te
' solum in opere quod perago, respi-
' ciam, inque te veluti omnis boni
' fontem, omnia tandem refundam.
' Eheu Domine! hac intentione si de-
' stituar, totum meum opus tenebro-
' sum erit: omne enim bonum desur-
' sum est, & quicquid ab illo defleat,
' malum est.

*Pro compunctione cordis & recto con-
victionis usu.*

Psal. 5. 5. **S**ANCTE Deus, vindex iuste, explora-
tor animorum & renum, qui odio
habes omnes qui iniquitati dant ope-
ram, & apud quem malus commora-
Psal. 7. bitur nunquam. Tu gladium acuisti
13, 14. contra eos qui se convertere recusant,
&

& arma lethifera in eos parasti, qui contra gratiæ tuæ stimulos calcitrando, secure sibi indulgent, nullo respectu, vel ad tremendas legis comminationes, vel suaves evangelii invitationes, habito.

In hoc securitatis statu & ego altum hætenus dormivi, de appropinquante vel maximo periculo, nullatenus mihi timens. Sapientiæ disciplinam, quæ nunquam non castigat peccatores, susque deque habui, & eruditionem, qua corripit errantes, rejeci. Saluberrima ejus consilia de indipiscenda iterum salute, repudiavi, & pedem meum non cohibui a communi improborum via, quæ *spaciosa* Matt. 7. est, & ad interitum festinat. Quo- 13. ties & ego sapientiæ hanc vocem:

revertere ad correctionem meam; eru- Prov. 1. *stabo tibi spiritum meum, & nota tibi* 23. *faciam mea verba*, jam foris, jam intus, jam in medio turbarum, jam in secretiori cordis penetrali, me inclamantem, audiui! sed cum non inclinaverim animum ad obedientiam, sine fructu periit cœlestis hæc invitatio.

Nolui torporem illum, quo obruti jacent filii *Adam*, excutere; hinc vero nec salutis *phosphorum* in corde meo 2 Pet. 1. exorientem, vidi. Nolui abjicere o- 19. pera tenebrarum; hinc vero nec lu-

Rm. 13. *cis armis fui indutus. Et licet salu-*
 12. \ *tares verbi tui admonitiones: exci-*
tare qui dormis, surge e mortuis, & il-
 Eph. 5. *lucescet tibi Christus, sæpius percepe-*
 14. *rim; lex tamen, quæ in membris me-*
 Rom. 7. *is legi mentis repugnat, debilem sur-*
 23. *gendi conatum hæcenus repressit.*

Sentio ex una parte lucis convictio-
 nes ad meliora trahentes; ex altera
 vero longa peccati servitus, qua me
 obstrictum inimicus tenet, volentem
 Eph. 5. 13 retrahit. Tenebras in me arguit lux,
 & novam subinde voluntatem mihi
 addit; sed carnalis voluntas vetusta-
 te roborata, in novam insurgit, & me
 ad meliora nitentem, in pristina vel in-
 vitum, remergit. Ita vero utrinque
 vacillat animus, nec justum tenorem
 in viis tuis habet. Jam legis tuæ ter-
 ror me ferit; jam evangelii jucun-
 ditas ad tibi, contempto mundo, fer-
 viendum, invitat; sed sarcina seculi,
 qua dulciter nimium premor, me ite-
 rum superat. Nunc fluxus invetera-
 tæ consuetudinis, nunc vanæ gloriæ
 aucupium, nunc steriles scientiæ, nunc
 carnis illecebræ, nunc alia evanida,
 utut splendida rerum simulacra, in
 quorum possessione felices se fore
 mortales censent, me denuo vincunt
 vinciuntque, ita ut non semper par mi-
 hi, nec idem esse videar. Pugnant
 vota

vota mea cum votis, consilia cum consiliis, opto contra id quod opto.

Hinc vero densiores factæ sunt tenebræ meæ: nimis enim resistendo lucis convictioni, longius a luce recessi. Ulcera mea nec sanata sunt, nec serpere desierunt. In viis tuis Domine post excussum correptionis tuæ frænum, admodum rudis sum factus. Aspera mihi videtur sapientiæ correctio, quæ leni tamen gradu & æquo, suos per orbitas justitiæ deducit. Quid justitiæ tuæ respondeam non habeo, nisi verba quædam lenta & somnolenta. Et tamen lassus sum errando, rectumq; iter, quod sero tandem cognovi, ingredi quidem desidero; sed cum sufficiens robur desit, inter mortis metum vitæque spem miser fluctuo, & mala mea, quod malorum ultimum est, nimis adhuc amo. Eheu Domine! frange cordis mei duritiem, ut spiritus meus ita fractus, *sacrificium* evadat Deo acceptum. *Psal. 51.*
 Amove cor lapideum e carne mea, & da mihi carneum, ut prompto *Ezek. 36.*
 animo mihi tandem moriar, & tibi *26.*
 vivam! *Innova* spiritum rectum in visceribus meis, ut in statutis tuis ambulem, per reliquos vitæ meæ dies, *Psal. 51.*
Amen! *12.*

Alia.

Alia.

Juste Deus, qui iuste es judicaturus orbem terræ, & redditurus uni-
Rom. 2 6. cuique secundum opera sua! Justitia hæc tua merito terrorem incutit animæ, quæ continua aberratione amoris tui regimen abiecit, & in longinquam regionem, procul a cœlesti patria, procul a communione sanctorum, procul ab Hierosolyma quæ sursum est, fecessit. Eheu Domine! ego sum prodigus ille, qui facultates patris luxuriose vivendo, dilapidavit, sed qui jam aliquo, utut tenui, miseriæ suæ sensu affectus, ad gratiam tuam anhelat. In tanta me præcipitia cursus meus deduxit, ut pavidus jam subsistam, nunquam fortasse ad patriam redditurus, nisi tu ipse gratiose me invitasses illo: *Revertere aversa*
Fer. 3. 7. Israel, dictum Jehova: non faciam, ut irruat facies mea irata in vos; nam benignus sum, dictum Jehova, non aservo iram in seculum. Tantummodo agnosce iniquitatem tuam, a Jehova Deo tuo te defecisse.

Cum itaque conversio mea non ex meo merito, sed ex tua benignitate pendeat unice, largire gratiam, ut meam a te defectionem ex lege agnoscam;

scam; agnitamq; ita deplorem, ut vere *pauper* in spiritu factus, justitiam e-
 suriam & sitiam, vivaque tandem fide Matt. 5.
3, 6.
 in contrito corde accensa, **JESUM**
CHRISTUM, mundi redemptorem,
 & in eo plenissimam pro peccatis sa-
 tisfactionem, lætus inveniam. Con-
 stitue mihi ante faciem horrendam
 peccati turpitudinem, ut non tam ex-
 sensu iræ, quæ peccata sequitur, quam
 ex sensu peccati ipsius, quo bonitas infi-
 nita offenditur, peccare desinam, adeo-
 que non tam pœnam, quam peccatum
 evitare studeam.

Concede porro, ut sensu misericor-
 diæ tuæ in evangelio patefactæ, con-
 temperetur sensus justitiæ in lege ex-
 hibitæ, ut vere *salutaris* hinc evadat
 contritio, & non mortem mihi pari-
 at, sed *resipiscentiam* ad salutem, nun-
 quam pœnitendam. Ante omnia sin- 2 Cor. 7.
10.
 cerum peccati odium cordi meo impri-
 me, ut, quod antea amavi peccatum,
 jam detester, gaudiumque reputem
 dimittere ea, quæ antea amittere me-
 tus fuerat. Hæc enim vera est con-
 tritionis indoles, amore temperatæ,
 ut ultro abneget, quæ verbum tuum
 abnegari requirit. Abjice post ter-
 gum omnia mea delicta, & ita pecca-
 ta dele, ut *recreationis* tempora e con-
 spectu Act. 3. 19.

specu Domini tandem procedant, & cor confractum exhilarent iterum. Et licet naturæ propensione vel maxime adhuc in mala & vetita ferar; eam tamen dilecte Deus mihi fac gratiam, ut nunquam voluntario in ea iterum ruam, quæ tam amara mihi contritione fuerunt deflenda.

2 Cor. 7.

10, seqq.

Sit tristitia mea *secundum Deum*, Deumque respiciat unice, omni respectu mercenario vacua. Tu ipse hoc ordine ad reliquas gratiæ operationes cor meum benigne præpara; quippe quod arvi instar, malorum fructuum ubertate luxurians est, bonos autem ferre nescit, nisi prævio peccati sensu contritum fuerit, flentisque lacrymarum, ad fructum ferendum Deo, irrigatum. Sit mœstitia mea cum constanti vitæ *emendatione* conjuncta, ut salutarem ejus effectum non uno aliquo die sentiam, sed assidue. Efficiat in me & nutriat veræ pietatis *studium*, omnemque in servitio tuo tarditatem procul facessere jubeat. *Defensionem* mihi subministret; non tamen aliam, quam quæ indolipœnitentiæ conformis est, & quæ respectu Dei in humili Christi apprehensione, respectu vero proximi in justa delicti declaratione, consistit. Gignat in me *indignationem*, non tam

con-

contra alios eorumque delicta, quam
 contra meipsum præcipue, & peccata
 a me commissa. *Timorem* etiam of-
 fensi Dei ob oculos mihi ponat, ne
 in *tendiculas* mortis denuo incidam, *Prov. 14.*
 sed cum timore & *tremore* salutem *27.*
 perficiam. Addat etiam *fervens desi-* *Phil. 2.*
derium, tibi intimius posthac adhæ- *12.*
 rendi, & sancta vita prælucendi pro-
 ximo, cujus mores vana conversatione
 antea corrumpti. Sancto me denique
Zelo corrobora, ut remoris tandem
 omnibus superatis, firmo animo in
 tuo servitio, quod veram libertatem
 affert, perseverem, & sancta *vindicta*
 contra meipsum accensus, ea omnia
 prompte renunciem, quibus antea
 carnis cupiditati inservivi. Largire
 hoc per Dominum nostrum Jesum
 Christum, magnum naturæ nostræ
 instauratorem, *Amen.*

Adspirationes.

1. ' Contere Domine cordis mei
 ' duritiem penetranti legis tuæ mal-
 ' leo, & ita contritum, evangelii oleo
 ' sana iterum & refice.
2. ' Ignosce quæso Domine, quod
 ' peccata acerbissimo odio digna, va-
 ' nis excusationibus frivolisque toties
 ' totiesque palliare sim ausus: con-
 ' cede

‘cede vero, ut vera hinc tristitia
 ‘affectus, imposterum me-ipsum ac-
 ‘cusem iudicemque; ut hoc demum
 ‘ordine delictorum meorum veniam
 ‘impetrem.

3. ‘Converte nos Domine ad
 ‘veram contritionem, & tunc dic:
Psal. 90. ‘revertimini filii Adam! ut ita post
 3. ‘veram humiliationem, suavi vultus
 ‘tui luce perfruamur, ac vivifican-
 ‘tem spiritus tui virtutem deguste-
 ‘mus.

4. ‘Largire mihi gratiam Domine,
 ‘ut ex iustitia Dei ad misericordiam
 ‘adspirem! & ex *legis* dispensatione,
 ‘quæ animum horrore percellit, in
 ‘dispensationem *evangelii*, quæ fra-
 ‘ctas reparat vires, spiritu meo ad-
 ‘furgam; ut hoc ordine cor contri-
 ‘tum & amoris divini rore rigatum,
 ‘veros tandem pœnitentiæ fructus
 ‘ferat!

Pro efficacia boni propositi.

POtentissime Deus! Quam dura
 me tenet servitus in terra aliena,
 quo, relicta patria dulcissima, peregre
 sum profectus. Legi peccati subje-
 ctus sum miser! Exulat a facie tua
 voluntas mea, & sub crudeli tyranni-
 de tenetur captiva. Dum enim diu
 servitur

servitur peccato, consuetudo hinc peccandi nascitur, quæ ad peccato serviendum nos vi quadam compellit. Conatum quidem huic me iugo eripiendo, percipio; sed conatus meus similis est conatibus expergisci volentium, qui soporis altitudine superati, remerguntur.

Nisi tu Domine me traxeris, post te currere non possum. Nisi tu, qui *Cant. 1. 4.* velle dedisti, *perficere* etiam concesseris, *Phil. 2. 13* inanis erit ad te redeundi voluntas. Nisi tuiipse magnum animum volenti adjeceris, pericula & labores, qui christianum circumstant, ad primum adspectum me terrebunt. Nisi tu peccatus meum cœlesti amore accenderis, seculi amor, me ad meliora tendentem, impediet. Largire Domine, ut oculis in primos veritatis tuæ testes conjectis, ex una parte sancto *Ebr. 12. 1.* pudore replear; ex altera vero spem vivam concipiam, me cum ipsis per omnia tandem impedimenta esse elutaturum.

Quam prompto animo & expedito vocem tuam sequebantur! Unus *re-* *Matt. 4.* *20.* *ver. 22.* *tibus* post se relictis, vitam tuam sibi exprimendam proponit. Alius abnegata *navi* ac patre, tua protinus legit vestigia. Alius ad telonium & scœnoris quæstum sedens, tua audita voce,

Matt. 9. 9. voce, surgit, & seculi occupatione
abjecta, in tuum lætus consortium
transit. Alius repudiata militia se-
culari, Deo confessim servire cœpit.
Alius contempta felicitate terrena,
Dei amicus factus est. Omnes tandem
& singuli hoc agebant, hoc cogita-
bant, hoc studebant, ut excussa va-
nitatis sarcina, libero pede post se
irent, continuoque tenore unam o-
mnes premerent viam.

Per quot pericula & obstacula, per
 quot labores & angustias, per quot
 casus rerumque discrimina, per quot
 vigilias & jejunia, per quot denique
 persecutiones & incommoda transie-
 runt? Ab omni enim peccandi occasione
 se retrahendo, ad cœlestia regna ma-
 gno spiritu totisque viribus tetende-
 runt. Eheu Domine! firma tandem ani-
 mum meum instabilem, vagum, suspen-
 sum, vacillantem! Fac, ut illos intu-
 endo, omnem mentis levitatem exu-
 am, omnem timorem circa futuros
 eventus expellam, omnem de rebus
 hujus seculi sollicitudinem, in manus
 tuas paternas filiali confidentia re-
 signem.

Illi gloriam & dedecus æqua fere-
 bant mente; & ego vel minimo
 contemptu, qui veritatis confessioni
 nunquam non imminere solet, a bono
 proposito

proposito dejicior. Illi cum convitiis
 & afflictionibus in *theatrum* produce- *Ebr. 10.*
 bantur, laudes hominum contumeliaſq; 33.
 perinde habentes; ego vero, cum ex
 hominum æſtimio plus æquo pendeam,
 ad corrupti ſeculi mores nimium me
 compono. Illi nudi nudum ſeque-
 bantur Chriſtum, [*direptionem* fa- *ver. 34.*
 cultatum ſuarum cum gaudio excipi-
 entes; mihi vero vel ipſe inopiæ *Ebr. 11.*
 metus terrorem incutit. Illi ferrum 36, *ſeqq.*
 & ignes, catenas & flagella, vincula
 & ludibria, turbam ferarum & carni-
 ficum, cruces & carceres, & mille
 alia excarnificandi instrumenta, forti
 ſubibant animo, tuæ gratiæ unice
 innixi; ego vero ſubterfugio adhuc
 crucem, & de venturo meipſum
 torquens, animum refrigerſcere patior,
 & a bono proposito paulatim delabi.

Hinc vero per incerta fluctuo, &
 mecum ipſe contendo. Jam ad verbi
 tui regulam vitam exæquare propono;
 jam vero tranſilio quod mihi propo-
 ſui, nec in eo quod cœpi, perſevero.
 Jam deſero & damno ſeculi morem;
 jam vero redeo, & in ea quæ modo de-
 ſerui, revolvor. Jam animus eſt,
 vanis me mundi occupationibus ſub-
 ducere; jam vero mens in contrari-
 um vertitur, hæſitans mori morti, &
 vitæ vivere. Deus meus! quas mi-
 hi

hi sordes peccatum suggerit! quæ dedecora! quas vanitates! Mox obviam mihi procedit, & fugientem blanditiis suis retardare satagit; mox vero velut a dorso mussitat, & discedentem me quasi furtim vellicat, ut respiciam.

In ancipiti hoc statu bonum nec plene volo, nec plene nolo, utut veritate tua ac gratia plene convictus. Sub flagello legis tuæ ingemisco, libertatem filiorum tuorum degustare exoptans: sed quia filius sum *Adam*, carnis libertas inferius retentans, me revocat sæpius, ne ad superiora tota feratur voluntas. Fac itaque dilecte Deus, ut sedula vigilantia cor meum custodiam, quippe ex quo *exitus* sunt vitæ. Doce me, orbitam pedis mei expendere, ut omnes viæ meæ coram te sint stabiles. Munias pectus meum sancto ardore, ne malignæ tentatoris suggestioni succumbat, & ita inimicus propositum meum inopinata incursione irritum reddat. Tu ipse gratiose mihi adsisce, ut in cœpto proposito firmus perseverem, callidasque serpentis infernalis insinuationes evitans, desideria mea, inclinationes, affectus, motus denique omnes *GRATIÆ* tuæ constanter subijciam, *Amen.*

*Prov. 4.
23.*

Ad-

Adspiraciones.

1. ' Cum ita sub mole peccati &
 ' vanarum cupiditatum languescam,
 ' ut propriis motibus ad Deum ad-
 ' surgere non valeam; adsisce mihi,
 ' ut non modo sentiam deperditum
 ' meum statum, sed intimo *desiderio* Rem. 7.
 ' ad redemptorem adspirem! 24.

2. ' Ne patere dilecte Jesu, ut ul-
 ' lo excusationis prætextu sancte vi-
 ' vendi propositum, in me intereat:
 ' da, ut ea, quæ naturæ impossibilia
 ' sunt, gratiæ viribus e morte tua &
 ' resurrectione derivandis, feliciter
 ' præstem!

3. ' Anima quæso Domine verbo
 ' legis & evangelii propositum meum
 ' de sincero tibi serviendi studio;
 ' ut tua virtute adsistente, in ipsam
 ' vivam melioris vitæ praxin, perdu-
 ' catur.

4. ' Domine! ne me in sterili ac
 ' *languescenti* tibi inserviendi *proposito* Matt. 21.
 ' unquam acquiescere permitte! Fac, 30.
 ' ut *legis* tuæ rigore terrear, præcipue 2 Cor. 5.
 ' vero *evangelii* tui *dulcedine* ad te se- 14.
 ' quendum alliciar!

5. ' Quam multi sunt, qui sub ipso
 ' peccati dominio, de *bona voluntate*, va- Matt. 19.
 ' na mentis persuasione inflati, *glori-* 20.
 ' antur. Luc. 18.
 ' 11.

- ' antur. Aperi mihi oculos Domine,
 ' ne languido fallacis cordis desiderio,
 ' virtute, energia, labore, applica-
 ' tione & prece, vacuo, decipiar; sed
 Matt. 21. ' ad *praxin* ipsam, cui voluntas vere
 29. ' bona sociata est, sedulo pergami.
 1 Pet. 4. 6. ' Doce me Domine, *naturalem vo-*
 3. ' *luntatem* originalem omnium malo-
 ' rum causam esse; ne unquam bo-
 ' num propositum ex corrupta volun-
 ' tate habere me posse, credam; sed
 ' a tua regenerante gratia quicquid
 ' vere bonum est, unice petam!
 7. ' Eheu Domine! quod carnis &
 ' corruptæ rationis suggestionibus me
 ' circumdatum sentio! quoties quo-
 ' tiesq; bonum propositum intimius
 ' tibi adhærendi, evertitur! utrinq;
 ' voluntas trahitur, animusq; dubius
 ' hæsitat! Jam ad aliam opportunita-
 Aft. 24. ' tem conversionis tempus rejicio;
 25. ' jam *presentis seculi* amor constanti-
 2 Tim. 4. ' am frangit; jam externa *honestio-*
 10. ' *ris* vitæ forma me decipit; jam li-
 Matt. 19. ' *teralis cognitio*, vanaque de hac præ-
 20. ' sumptio, me fallit. Educ Domine pe-
 Apoc. 3. ' des meos e reti, & in semitis tuis,
 17. ' quæ benignitas sunt & veritas, in-
 ' cedere me doce!

Pro Pœnitentia.

OMnipotens & misericors Deus! qui salutis portam lapsu *Adami* occlusam, in Christo aperuisti iterum, & ex pura misericordia peccatum mortemque ita ejus sanguine delevisi, ut plenus ad te aditus iterum pate-scat. Tu etiam paterno tuo tractu ad amplectendam gratiam in Christo oblatam, commovere me non cessas. Tu me erudis, castigas, compellis, ut ad filium tuum veniens, libertatem, quam a dominio peccati & æterna morte, humano acquisivit generi, in-timis animi sensibus percipiam.

Tu itaque benigne Pater, pauperem me in spiritu redde, ut in dilecto tuo filio ditescam: peccati me onere pre-me, ut ad liberatorem hunc confugi-am: propriam mihi vilitatem ma-nifesta, ut dignitatem in Christo pate-factam humilis apprehendam: for-dium mearum profunditatem da in-trospicere, ut agni immaculati san-guine emunder: vivo captivitatis meæ sensu me affice, ut ad perfectam libertatis *legem* adspirem: animi *Jac. 1.25.* morbos mihi detege, ut medicinam eis in tempore adhibeam: legis tuæ malleo

Jer. 23. 29 malleo duritiem cordis *confringe*, ut gratiæ fluentis iterum reficiar.

Misericors Deus! tam densis tenebris involutum undiquaque me sentio, ut oblatam in evangelio gratiam, nec gustare satis, nec videre possim; adeoque nec liberum ex his miseriis exeundi ostium invenire valeam. In his vero angustiis faucibus suis mihi minatur infernus: conscientia iræ tuæ sensu concitata, me excruciat: judicia tua mihi obversantur jugiter: vincula me mortis manent! Absconderunt me plane a facie tua mea peccata, & nihil superest, quam languida quædam vivi spiraculi scintilla, quæ *tra-*
Jo. 6. 44. *ctu* tuo intus commota, ad redemptorem anhelat.

Ad te Domine cum filio prodigo, qui paternam dissipavit substantiam, revertere quidem opto; viam tamen, qua eundum est, vix video. Cum publicano pœnitente pectus peccati æstu agitatum, percutio quidem, sed Christum ut placamentum meum & pro peccatis lytron, fidei oculo debili admodum & |fatigato, suspicio. Tu autem non tam fidem ipsam, quam fidei objectum, filium tuum dilectum, respice, & hoc mediante, in filiorum tuorum numerum recipere me dignare. Dele ipsius sanguine & morte

te peccata mea omnia, & vitiorum maculas ita elue, ut desiderium meum, ruptis cupiditatibus carnis, in TE unice versum, ex fonte gratiæ & salutis libere hauriat, & abundantia domus tuæ æternum exatietur, Amen.

Alia.

EXcelse Deus! qui in sublimi & *Jes. 57. 19*
 sancto habitas, contritum vero spiritu, & trepidantem ad verbum tuum intueris: qui fractum animo *sanas Ps. 147. 3.*
 & faucibus conscientiæ mederis: qui non delectaris robore equi, nec crura viri præstantis respicis. Coram te est desiderium meum, & gemitus meus a te non est absconditus. Eleva super me lucem faciei tuæ, ut post tot vitiorum errorumque scopulos, in quos impegi hætenus, in rectam veritatis viam, in viam tutam, in viam angustam ad vitam ducentem, tandem revertar!

Spiritum tuum sanctum mihi largire, secundum filii tui promissum: *Pater meus vult dare spiritum sanctum petentibus ab ipso. Et: pulsate & aperietur vobis. Spiritum inquam, qui me* *Luc. 11. 13. ver. 9.*
arguat de peccato, qui me doceat, qui *Jo. 16. 8. ver. 13.*
me in omnem ducat veritatem, qui *Rom. 8. 26*
 infirmitates meas sublevet, qui Christum
 stum

- stum in me glorificet, & totam pœnitentiæ fideique opus in me incipiat, promoveat, perficiat. Et licet nihil sit sanum in corpore meo, nec pax in ossibus meis, sed omnia ægritudine sint plena peccatique putredine; tu tamen filium tuum non valentibus, sed male se habentibus *medicum* exhibuisti, ut ad eum accedentes, convalescant. Licet peccata mea coccinea sint & ostro similia; tu tamen nive ea albiora, & candidiora lana reddere promisisti. Licet perditæ instar oviculæ, per desertam & aviam magno periculo erraverim hætenus, & pastoris vocem a tergo me inclamantem, neglexerim; tu tamen filium tuum misisti, ut quæ *dispersa* sunt & in unum congreget. Licet infernalis *serpentis* morsu confixus jaceam; filium tamen tuum pro peccatis nostris in crucem actum, adspicio, ut sanitatem ex ipso vitamque recipiam.
- Pf.* 38. 4.
Matt. 9. 12.
Jes. 1. 18.
Joh. 1. 52.
Num. 21. 9.

Omnes conatus hos, debiles adhuc & lentos, tu ipse virtute tua corrobora, ut tam de peccatis commissis sincere doleam, quam adversus futuras tentationes ita communiam animum, ne peccato posthac, sed tibi unice vivam, tibi in obsequium me tradam, in te acquiescam, tui spiritus primitias

primitias degustem, ac præceptorum tuorum viam, in qua nec dolor est nec labor, lætus decurram. Ante omnia vero largire, ut cor vero pœnitentiæ sensu confractum, in suavissima amoris tui flamma lique scat, & ad vitam meliorem fingatur assidue. Intereat voluntas mea mendax, vana, superba, ut in te solo omnia velim, omnia agam, omnia patiar. Ad hoc vero præstandum, mortem & resurrectionem Christi expeto, ut illius virtute, quæ vetera sunt in me moriantur, hujus vero potentia, nova in me fiant omnia. In verbum promissionis tuæ Domine totum me abscondo; fiat mihi secundum tuam voluntatem, *Amen!*

Adspirations.

1. 'Quanta fuit hætenus in negotio salutis socordia mea, quantus tepor, quanta cunctatio! Excita me Domine a periculoso peccati lethargo; ne diutius ad vocem tuam, qua ad pœnitentiam me invitas, oburdescam! *Rem. 13. 11.*

2. 'Vilescat mihi suavissime Deus omnis creatura, ut nihil nisi *GRATIA* tua in Christo oblata, mihi placeat!

D

3. 'Quam

Luc. 15.

13.

3. Quam longe Domine per peccatum ab amore tuo recessi! Et quam difficilis est reditus ex seculi vanitate, ad puri amoris principium, de quo anima declinavit!

Rom. 7.

24.

4. Fac Domine, ut intimo cordis desiderio ad gratiam in *Adamo* amissam, sed in *Christo* restitutam, suspirem, & ordine in evangelio exhibito, illam apprehendam!

Eph. 5.

14.

5. Da mihi spiritum tuum benigne Jesu, qui doceat me, per veram resurrectionem ab operibus tenebrarum, ad divinam lucem ascendere, inque ea ita ambulare, ut ad suavissimam cum Deo unionem

1 Jo. 1.7.

perveniam iterum!

Luc. 22.

61.

6. Oculo misericordiae tuae Domine! quo *Petrum* post lapsum adspiciebas, me etiam gratiose intueri dignare; ut vivido sensu potenti tuo adspectu percussus, peccata commissa non modo defleam, sed & peccare tandem erubescam.

Jud. v. 23.

7. Domine! quando mihi moriar, ut tibi vivam? Quando tunicam carne maculatam exuam, ut nitida justitiae tuae veste induar iterum? Quando terrestrium me amore expediam, ut purissimæ tui amoris flammulae particeps fiam? Quando sensus meos & affectus humi repen-

tes

tes ad superna erigam, ut ex vivæ fi-
dei regimine totus tandem pendere
discam?

*Alia precatio pro removendis conver-
sionis impedimentis.*

OMnipotens Deus! magna est mi-
sericordia tua, qua me in secu-
ritatis statu altum hactenus dormien-
tem, excitare cœpisti. Potens est
legis tuæ vox, quæ mortales incla-
mat, & mallei instar cor obduratum
pulsat & tractabile reddit. Depræ-
dico exuberantem hanc misericordi-
am, qua & me peccatorem prævenisti,
devium revocasti, in mala grassanti
obstitisti, multa obstacula removisti,
& viam, qua ad reconditos sapientiæ
thesauros itur, commonstrasti.

*Fer. 23.
29.*

Sentio jam portam esse *angustam*, *Matt. 7.*
& viam strictam, quæ ducit ad vitam. *13.*
Sentio etiam desideria mea in mei
amorem, mundi & creaturarum ita
esse implicata, ut redeundi faculta-
tem viresque non inveniam. Largire
vero, ut eadem gratia, quæ primos
convictionis aculeos immisit, hanc
convictionem efficacem etiam esse ju-
beat. Ne me patere in ulla convi-
ctione subsistere. Vires volenti adde,

Phil. 3. 14 ut quæ a tergo sunt, *obliviscar*, ad ea vero quæ a fronte, serio contendam. Tolle vanos quosvis de pietate prætextus. Rationis subterfugia everte. Carnis desideria coerce. Frivolas aliorum suggestiones, quæ a bono retrahere me volunt, tu ipse fortiter redargue. Inimicam multorum conversationem & bonis moribus damnosam, cohibe, omnemque *sublimita-*

2 Cor. 10. 5. tem, quæ sese tam intra quam extra me, adversus cognitionem Dei extollit, deturba; ut libero tandem pede ex regno tenebrarum in admirabile

1 Pet. 2. 9. lucis regnum transire liceat!

Eheu Domine! quot vincula communis animarum hostis iniecit; quot munitiones extruxit, quæ non nisi armis divinitus validis, destrui iterum possunt & solvi! Quot secretas latebras habet peccatum, quibus se

Ebr. 4. 12. abdit! ut nil nisi *verbum* tuum, cui omnia nuda sunt & intime patentia, pervestigare id possit & expellere. Ad te clamo Domine, ex profundo cupiditatum mearum chaos, quo anima ad serenitatem anhelans, obnubilatur. Radiolus quidam divinæ lucis

1 Tim. 6. 16. ex te, qui lucem alias *inaccessam* inhabitas, in me promanans, meas quidem detegit tenebras, & impedimenta quibus teneor, commonstrat; sed emer-

emergendi ex illis virtutem nondum
suppeditat. Fac, ut in cœlestis hunc
visitationis tuæ radium sedulo sim in-
tentus, utut in *obscuro* cordis loco 2 Pet. 1.
splendentem, quo ad ipsam increatam 19.
lucem tandem deductus, suavitate ejus
æternum exatier.

Amorem etiam proprium, qui ad se
omnia rapit, in me eneca prorsus, ut
catholico iterum amorē imbutus, non
mihi tantum bene esse velim, sed o-
mnibus. Omnes convictiones altius
me in meipsum deducant, ut non tam
extra me, quam *intra me*, impedimenta
tollam, nec tam locum, quam ani-
mum mutare studeam. Sequentur
me impedimenta quocunq; pervene-
ro, dum modo *ME* circumfero, &
animi onus non depono! Abigat ita-
que ex voluntate vitia, ex intellectu
errores, & ex ratione præjudicia, cœ-
lestis visitatio, omnesq; animæ facul-
tates ita præparet, ut post tam densam
caliginem, quæ menti incubuit hæte-
nus, pleno tandem vultu se mihi o-
stendere possit divina tua *VERITAS!*
Amen.

Pro recto legis usu.

QUIS dabit capiti meo aquam,
& oculis meis fontem lacryma-
rum,

rum, ut defleam peccata mea & delicta, quibus divinæ Majestatis oculos hætenus offendi!

Pf. 38. 3. Sagittæ convictionum tuarum, ô Deus! alte in me sunt defixæ, & internum pravarum cupiditatum semen agitantes, peccatum admodum peccans

Rom. 7. 13 reddunt; sed cum salvificæ fidei gratia & potentia ex evangelio derivanda,

Rom. 1. 16 destitutum me sentiam, ea abnegare nondum valeo, quæ legis tuæ rigor ut abneganda exposcit. Lux illa, quam tenebroso cordi meo immisisti,

Rom. 7. 14 intimam legis spiritualitatem ex una parte commonstrat, indolemque & conversationem ipsi conformem, requirit; sed cum ex altera virtutem

Gal. 3. 21. vitamque ad hoc præstandum, non impertiat, lex tua instat facis mihi est, qua abyssum miseriæ meæ explo-ro, sed media meipsum extricandi non videns, proprio conatu & activitate in peccati voraginem meipsum altius demergo.

Sap. 5. 15. Quam vana fuit spes mea, qua dubium hætenus delinivi animum, & cui tanquam quassatæ arundini innixus, meipsum misere decepi. Totus bonorum operum apparatus, quo animum in vanam præsumptionem induxi,

Apc. 3. 17 meipsum divitem & nulla re egentem credens,

credens, jam ut cumulus operum carnis mihi apparet. Spiritualis enim legis tuæ sensus me docuit, omnia naturalis hominis cogitata, dicta & facta tot esse peccata, arboremque putrem, bonos fructus ferre non posse. Fac, omnipotens Deus, ut animus meus hinc vere humilietur, humiliatus omni hypocritico velamine denudetur, denudatus vero & plane evacuatus, liberæ & efficacis gratiæ in Christo patefactæ, particeps fiat. Sanctifica me, vas tuum quod fecisti. Imple me gratia tua, & integrum conserva, ut dignum tandem habitationis tuæ efficiar templum. Expelle spiritum servitutis & legalis anxietatis, ne diutius sub legis *coactione* hæream, sed veras gratiæ, amoris ac filialis spiritus primitias, sub dispensatione evangelii degustem.

Matt. 12. 33.

I Joh. 4. 18.

Pf. 51. 14.

Jo. 6. 44.

Gal. 3. 24.

Miserere mei Domine, & præcordia mea, post tot, quæ me circumstant, angustias, spiritu spontaneo, spiritu inquam firmo & principe, refice. Redde mihi gaudium tuæ salutis, ut lingua mea justitiam tuam cantet, & os meum laudem tuam annunciet. Fac, ut anxio tuo tractu, sub quo cum lege peccati mortisque peccatori confligendum est, tanquam ad Christum pedagogo, sincere utar, ac tan-

Rom. 8 2. dem in legem *spiritus vita*, qui in ipso
 Rom. 7. 6. est, transiens, non in *vetustate literæ*,
sed in novitate spiritus, posthac ince-
 Psal. 119. dam, semitamque præceptorum tuo-
 32. rum libero animo decurrám!

Adspiraciones.

- Psal. 51. 1. ' Crea in me Domine cor mun-
 12, 14. ' dum, & spiritum rectum innova in
 ' visceribus meis! Redde mihi gau-
 ' dium salutis tuæ, & spiritu prompti-
 ' tudinis sustenta me!
2. ' Dilecte Jesu! Exue mihi pra-
 ' vam meam & corruptam naturam,
 ' & divinæ naturæ consortem me
 2 Pet. 1. 4. ' redde. Novam me in temet-ipso
 2 Cor. 5. ' creaturam constitue, ut penes me
 17. ' nova tandem sint omnia.
3. ' Humiles tibi ago gratias Do-
 ' mine, quod me docueris, neminem
 ' bona opera facere posse, nisi ipse
 Matth. ' INTUS primum, *novo & divino*
 12. 33. ' agendi principio, donatus fuerit. Ef-
 35. ' fice tuipse in me novam hanc indo-
 2 Pet. 1. 5. ' lem, & tunc largire, ut sedulis vir-
 ' tutum actibus, quotidie illam cor-
 ' roborare studeam.
4. ' Dilecte Salvator! Quam sua-
 Jac. 1. 25. ' vis est dubio procul *perfecta liberta-*
 ' *tis lex* illis, quibus eam introspi-
 ' cere datur! Largire mihi, ut faci-
 ' em

‘em meam *nativam*, (eheu ! quam *V. 23.*
 ‘horridam ac deformem !) in spe-
 ‘culo tuæ legis digne considerem ;
 ‘ut deinde amorem Dei in redem-
 ‘ptore, ut luculento gratiæ speculo,
 ‘eo altius etiam introspiciam !

5. ‘Quando mens mea pulsus pec-
 ‘cati nebulis ad serenum gratiæ lu-
 ‘men perveniet ? Quando in corde
 ‘meo orietur *phosphorus* in veritatis *2 Pet. 1.*
 ‘via mihi præluces ? Dilecte Jesu ! *19.*
 ‘qui es *Lux mundi*, ne me diutius *Jo. 8. 12.*
 ‘in tenebris oberrare permitte ! Fac,
 ‘ut te desiderem, te unice amem, te
 ‘prompte sequar, & te sequendo,
 ‘lumen vitæ felix inveniam !

*Pro regeneratione, vel renovatione ad
 imaginem Dei.*

SANCTE Deus, qui secundum mul- *1 Pet. 1.*
 tam tuam misericordiam, in vi- *3.*
 vam nos *spem* verbo veritatis rege-
 neras, ut tuæ existentes *primitiæ*, tibi *Fac. 1. 18.*
 nos unice in obsequium tradamus. Di-
 lecte Jesu, qui morte tua & resurre-
 ctione, regenerationis gratiam non
 modo acquisivisti nobis, sed reipsa
 etiam confers ; ita ut gratia Dei per
 te, alterum Adamum, in eos iterum
exundet, qui prioris Adami offensa *Rom. 5.*
 sunt mortui. Alme Spiritus, qui in *15.*

prima creatione præsentia tua omnibus creatis vitam ac vigorem indidisti, & adhuc indies tuorum corda visitas, illuminas, regeneras, & ab omni impuritate mundas; imo cor
Ezek. 36. lapideum e carne eorum amoves, &
 26. cor carneum largiris iterum.

Sancte Deus! grande hoc regenerationis opus, tuipse in me incipe, promove, perfice. Verbum tuum regenerationis nostræ medium, cordi meo
1 Pet. 1. ut vivum semen & incorruptibile in-
 23. *fere, gratioſo ſpiritus tui influxu*
Luc. 8. conſtanter id riga, diaboli aſtutiam,
 12. *ne illud e corde rapiat, cohibe, ſpi-*
 v. 14. *nas voluptatum & mundanæ ſolicitudinis evelle, ne in altum ſurgentes, debile ſpiritualis vitæ germen in me ſuffocent. E contrario largire, ut ex*
Rom. 1. vivo evangelii ſemine, quod potentia
 16. *Dei eſt ad ſalutem, nova progerminet vita, novus homo, nova natura, indoles nova ac nova creatura, divinæ tuæ vitæ imaginem referens.*

Cum vero ſublimis hæc vita ejuſque in homine creatio myſterium ſit,
Jo. 3. 3. quod nemo videre poteſt, niſi qui e ſupernis eſt natus; tuipſe intellectionem mihi largire ſpiritualement, & ad regni tui myſteria dijudicanda, idoneum.
1 Cor. 2. Cum etiam vivum ſit & efficax, lu-
 15. *minofum & penetrans, ſanum & ſolidum*

lidum cœlestis hujus vitæ principium;
fac, ut effectus ejus divinos & vivi-
dos, sanos & solidos, in anima mea
omnibusque ejus facultatibus, expe-
riar. Sit lumen in intellectu meo de-
super accensum, divinasque in eo
gignat convictiones, reales & eviden-
tes: *voluntatem* vero sancto desiderio
afficiat, summum bonum quærendi,
recipiendi, amplectendi, in eoque
acquiescendi. Tam late sese in me
diffundat regenerationis potentia, ut
vetus homo cum omnibus actionibus
exuatur, crucifigatur, mortificetur,
& *exundans* peccati energia supera- *Rom. 5.*
bundanti gratia superetur. *20.*

Sed eheu me miserum! Quoties
carnalis generatio spirituali sese op-
ponit: quam malorum ferax est se-
men illud serpentis, ex prima trans-
gressione in me propagatum! Quo-
ties quotiesque amoris proprii ardor,
cogitationes meas, dicta & facta con-
taminat! Quoties voluntatis corru-
ptæ impulsus ad mala me movet!
Mox vanæ gloriæ cupido me solici-
tat; mox terrestrium mundique amor
animum fatigat; mox appetitus sen-
sitivus ad carnis desideria explenda,
urget, & vel bestiis ipsis impuriorem
me reddere tentat; mox pravarum
cogitationum quidam quasi exercitus
me

me impetit, mentisque facultates ita undiquaque invadit, ut verbi divini semen præ tot tantisque corruptæ naturæ zizaniis, emergere vix possit.

Hinc vero duplex in me agitur semen, & duo in me principia exurgunt, sibi opposita. Homo novus cœlestia quærit; (unde & originem trahit;) vetus vero terrenus est,

Jo. 3. 31. unde & terrena sapit, *terrena* loquitur. Spiritus sursum cor elevat; caro

Sap. 9. 15. vero *aggravat* animam, & viam ad Deum intercludit. Gratia me monet, me arguit, me erudit, bonosque subinde mihi stimulos addit; natura vero disciplinæ impatiens, ad terram

Sir. 6. 25. propendit, & *sapientia* regimini sub-

Ebr. 11. 1. dere humerum recusat. Fides ea, quæ futura sunt, viva evidentia in animo repræsentat, docetque, contempto mundo, *civitatem* illam quærere quæ fundamenta habet; ratio vero corrupta circa præsentia tantum occupata, ad sensus corpusque refert omnia. Semen Dei in varios spiritus fructus progerminare gestit; semen autem serpentis morti fert fructus, & cœleste in anima principium obnubilat. Novam *Hierusalem* tuipse quidem extruere in me cœpisti; vetus vero *Hierusalem* per longam peccandi consuetudinem in me firmata, ob-

2. 10.

stat,

stat, quo minus congruenter coag-
mentetur spirituale hoc mentis do-
micilium. Lux tenebras in me ar- *Eph. 5.*
guit, & viam ad cœlestes thesauros *13.*
manifestat; sed infrugifera tene-
brarum opera mentis aciem hebe-
tant, ne nativum eorum splendorem
perspiciam.

Affiste mihi dilecte Jesu! ut lux
triumphet tandem de tenebris, gene-
ratio spiritualis de carnali, semen
Dei de semine diaboli, spiritus de
carne, gratia de natura, homo novus
de vetere, fides de ratione, & illa
hanc cum omnibus vagis suggestio-
nibus sibi subjiciat!

Alia.

OMnipotens Deus! Tenue ad te
desiderium verbi tui virtute in
me accendisti. Voluntas quæ ad te
fertur, debilis adhuc est, & sub mole
corporis peccati languescit. Noli
quæso tui-ipsius semen deferere, sed
rore cœlestis tuæ benedictionis id ita
indies rigare perge, ut ipse ego ar-
bor justitiæ tandem evadam, ad rivos *Ps. I. 3.*
aquarum plantata, fructusque in tem-
pore suo ad gloriam tuam ac proximi
emolumentum, feram.

Benigne

- Benigne Jesu! tu autor es secundæ creationis, eumque in finem carne humana indutus, ut carnem nostram naturamque corrupta generatione pollutam, purifices iterum ac pristinæ suæ integritati restituas!
- Eph. 2. 10. Gratosus mihi assiste, ut in sanguine tuo omnia mea peccata expurgari sentiam. Exoriat in me novus homo ex
- Eph. 4. 24. divino semine secundum Deum creatus, qui throno peccati subverso, ad mentis gubernacula sedeat, omnesque animæ facultates non legali terrore, sed ex nova natura suborto principio,
- Rom. 6. 12 ideoque prompto & libero, moderetur, regat & moveat.

Quam suaves tunc erunt deliciae verbi tui, sensui divinitus instaurato!

Pf. 19. 11. Dulciora melle erunt divina eloquia, ex quibus homo interior non modo

Eph. 4. 13. natus est, sed in mensuram etiam plenæ stature Christi indies magis magisque innutritur. Quam delectabilis tua erit voluntas, quippe quam exequi

Jo. 4. 34. jam non amplius grave, sed cibus ipse

Matt. 11. 29. animæ est! Quam facile jugum tuum, quod jam in humeros gratia suffultos, lætus suscipio! Quam suaviter mysteria regni tui placido fidei oculo illucescent, cum sublati velaminibus, ipsa interiora jam pateat aditus! Quam

Luc. 8. 10. submisit jam procax alias Ratio superiori

2Cor. 3. 16

2Cor. 10. 5

riori fidei dictamini parebit, & instar ancillæ unice ex nutu ejus pendebit.

Ipsi *Memoria*, quæ tot impurarum idearum receptaculum hætenus fuit, divina quæque dicta & facta ita jam inscribentur, ut ex thesauro spiritali in ipsa recondito, divina quæque depromi possint. Ipsa etiam *imaginandi vis*, quæ regnante carnali generatione, innumera formabat vanitatis simulacra, jam in obsequium fidei reducta, placide sub ejus moderamine quiescet, & deletis pravis ideis, solidioris cognitionis impressiones recipiet, cum vivæ fidei natura suaviter conspirantes. *Affectus* denique ab æstuantis carnis impulsu purgati, diviniorem animam sensu perfundent, & cor ipsum, emendatis naturalibus, ab ipso spiritu excitatis motibus & desideriiis, afficient. Et cum interiores facultates carnali hætenus generationi servientes, ita purgatæ fuerint, tunc *corpus* etiam ipsum & *membra* ejus non amplius in *impuritatis servitium* rapiuntur, ad patranda iniquitatem, sed serva justitiæ ad sanctimoniam sistuntur. Rom. 6. 19

Tu autem sancte spiritus, qui a Patre & filio procedis, & *fluenti* instar Jes. 43. 18 ecclesiam & quodlibet ejus membrum gratia tua rigas; mentem meam cœlesti

lesti tua luce collustra, ut carnalis generationis abyssum introspiciens, ad gratiam redemptricem per Christum acquisitam, tua autem virtute vivo sensu animæ applicandam, adspirem. Tu ipsam naturam meam sana, ipsum cor, ipsam animam; ut ex sanata natura, sana etiam & bona procedant opera, ipseque secundum *divinam naturam* instinctum, constanter ambulare studeam! *Amen.*

Adspirations.

1. ' Eheu Domine! quam deplorabilis est naturæ meæ conditio!
 ' Quicquid jam caro *sapit & sentit*,
 R. m. 8. 7. ' agit & optat, id *inimicitia est adversus Deum*, Deoque placere non potest; cum carnalis generationis labe, *amore nimirum proprio*, undique sit infectum.
- Eph. 4. 18. 2. ' Domine, cæcus sum quoad intellectum! immorigerus & contumax quoad *voluntatem*, & quoad omnes animæ *facultates* a te salutis centro, abalienatus. Dispelle tenebras meæ mentis! inflecte voluntatis propensiones, & omnes animæ vires ad verum suum *objectum*, tandem revoca!
- Eph. 2. 3. 3. ' Aperi Domine oculos mentis meæ, ut abominandam carnalis generationis

nerationis vilitatem tam alte intro-
spiciam, ne illam ut leviusculam
transgressionem, in esu saltem fru-
ctus vetiti consistentem, extenuare
unquam præsumam.

4. Dilecte Jesu, fac, ut videam,
meum in *Adamo* lapsum esse ejus-
dem cum lapsu *Luciferi*, naturæ, &
quoad cor & animum diabolo me
similem factum; imo eousque a
suavi communione cum Deo sepa-
ratum me esse, ut nihil nisi infinita
tua gratia lapsæ naturæ applican-
da, amoris ejus restituere me valeat.

5. Eheu Domine! diabolica di-
vinæ Majestatis adfectatio ita ani-
mum meum pervasit, ut quantus
quantus sum, nihil nisi *MEIPSUM*,
amoris proprii intemperie inflatus,
quæram!

6. Largire mihi Domine tantam
virtutem ex morte & resurrectione
Christi, ut ipsum diaboli in me se-
men, *amor nimirum proprius*, magis
magisque intereat, purus vero Dei
proximique amor ex hac amoris
proprii ruina, iterum in me efflore-
scat!

7. Ostende mihi optime Jesu in
luce tui spiritus, regenerationem
non consistere in hac vel illa *notio-
nali*, de Christianismo, *idea*, nec in
co-

‘ cognitione mere *historica*, nec in
 ‘ reformatione quadam externa &
 ‘ morali, ex humanis viribus profe-
 ‘ cta; sed in supernaturali spiritus
 ‘ tui operatione, qua imago DEI per
 ‘ lapsum amissa, animæ *intus* restitu-
 ‘ enda, *exterius* vero tota vita, mori-
 ‘ bus ac conversatione exprimen-
 ‘ da est.

8. ‘ Fac Domine, ut ita verbum
 ‘ legis & evangelii lætitem, ut uno
 ‘ oculo gravissimum meum in *Adamo*
 ‘ lapsum; altero vero gratiam *Christi*
 ‘ instaurantem, digne agnoscam.

9. ‘ Exue mihi Domine imaginem
 ‘ carnalem, terrenam & belluinam!
 ‘ redde autem imaginem spirituales,
 ‘ angelicam & divinam.

10. ‘ Domine Jesu! cum sancta re-
 ‘ generationis linea & nativitas ex
 ‘ TE originem trahat, & ad TE rede-
 ‘ at; concede gratiam, ut carnalis
 ‘ mea natura, ex *Adamo* descendens
 ‘ & undiquaque foedata, intereat; di-
 ‘ vina vero natura undiquaq; pura &
 ‘ ex Te haurienda, in me revivi-
 ‘ scat.

Eph. 2. 1. 11. ‘ In peccatis *mortuus* sum, &
 ‘ nil nisi opera mortis & tenebrarum
 ‘ facio; vivifica me Domine! & ad
 ‘ lucis opera digne præstanda, idone-
 ‘ um me redde.

12. ‘ Ex

12. ' Ex *Adami* natura ingentus
 ' mihi est spiritus superbiæ, avaritiæ,
 ' impuditiæ, iræ, iracundiæ alio-
 ' rumque vitiorum: ex *TE* vero
 ' Domine *Jesu*, largire mihi spiri-
 ' tum humilitatis, beneficentiæ, pu-
 ' ritatis, longanimitatis & philanthro-
 ' pias.

13. ' Sicut per ambitionem, ino-
 ' bedientiam & superbiam peccatum
 ' in me intravit; ita Domine *Jesu*!
 ' fac, ut per humilitatem & obedien-
 ' tiam iterum ejiciatur foras.

14. ' Domine *Jesu*! quando plene
 ' mihi moriar, ut tibi vivam?
 ' quando me ab omnibus corruptæ
 ' generationis vinculis expediam, ut
 ' secundum spiritualis generationis
 ' ductum unice incedam?

15. ' Doce me Domine cœlesti gene-
 ' ratione non modo externos impieta-
 ' tis actus esse coercendos; sed ipsam
 ' naturam internumque agendi prin- *Rom. 8. 7.*
 ' cipium, quo in mala fertur homo,
 ' præcipue emendandum esse; ut ex
 ' pura scaturigine pura deinde ope-
 ' rum fluentia promanent.

16. ' Eheu Domine! quam alte
 ' sub peccati dominium jam prola-
 ' psus sum, dum appetitus sensitivus
 ' in anima dominatur & omnia ad se
 ' rapit! Ipsa *Ratio*, quæ sensitiva de-
 ' sideria

' fideria reprimere debebat, ea jam
 ' promovet, & novos peccandi mo-
 ' dos invenit; quos *phantasia* sibi re-
 ' liſta auget deinde & ſumme pec-
 ' cantes reddit. Hinc vero fit, ut
 ' ipſæ facultates, quibus a brutis dif-
 ' fert homo, brutis ipſum pejorem
 ' jam efficiant: dum enim carnis in-
 ' quinamenti inferviunt, iſque abo-
 ' minandum in modum polluantur,
 ' hominem non modo *exquifite* pec-
 ' care faciunt, ſed & profundiores
 ' peccati impreſſiones poſt ſe relin-
 ' quunt. *Mifer ego! quis me eripiet*
 Rom. 7: 24. ' *ex hoc corpore mortis!*

17. ' Quando enecabis in me o-
 ' mnipotens Deus *amorem proprium*,
 ' originale illud peccati ſemen! quan-
 ' do fidei virtus de *inobedientia* Ada-
 ' mi, quæ per carnalem generatio-
 ' nem in me tranſiit, triumphabit?
 ' Sicut enim in alio quovis ſemine
 ' quantumvis exiguo, occulto modo
 ' totius plantæ indoles, proprietas
 ' totaque arboris ſtructura cum innu-
 ' meris fructibus, continentur: ita in
 ' lethali peccati originis ſemine de-
 ' liteſcit arbor mortifera cum omni-
 ' bus carnis operibus. Largire di-
 ' lecte JESU, ut mortis ac resurre-
 ' ctionis tuæ virtute funditus in me
 ' moriatur peccati hoc ſemen, ſemen
 ' vero

‘ vero cœlestis generationis succre-
 ‘ scat quotidie, ac Deo fructum fe-
 ‘ rat !

*Pro obtinenda animi quiete & tran-
 quillitate in Christo.*

O Æterne & unice Princeps pacis, *Jes. 9. 6.*
 Domine Jesu Christe, beatissima
 & summa fidelium animarum quies !
 Tu dixisti : *Venite ad me, & invenie-* *Matth.*
tis requiem animabus vestris : in mun- *11. 28.*
do pressuram habebitis, in me autem *Jo. 16. 33:*
pacem.

Vah ! quoties ego requiem quæsi-
 in hoc mundo & rebus temporalibus,
 nec tamen inveni ! Anima enim im-
 mortalis expleri, satiari & pacari
 non potest, nisi per res immortales,
 hoc est, in & cum *TE* solo. O Deus
 immortalis ! ubi tu abes, illic nulla
 quies animarum est ; nam omnia tem-
 poralia festinant ad occasum, & sicut
pannus veterascunt : terra ipsa ut vesti- *Jes. 51. 6.*
mentum atteritur & mutatur ; tu mu- *Psal. 102.*
tabis ea, qui idem ipse es, & manes *27.*
 immutabilis. Quomodo ergo immor- *Verf. 28.*
 talis anima mea requiem inveniet in
 rebus adeo caducis, mutabilibus, fu-
 gacibus ? Quemadmodum enim tu
 Deus ac opifex noster omnipotens,
 in

in nulla creatura, præterquam in homine quievisti; (nam hoc creato, *Gen. 2. 2. quievisti ab operibus tuis,*) ita nec anima humana in ulla creatura requiem invenit, nisi in *TE* solo creatore.

Pf. 17. 15. O Deus! anima mea saturari non potest nisi te Deo meo, qui es omne

Pf. 63. 2. BONUM. *TE* sitit & esurit anima mea, nec unquam conquiescere potest, nisi *TE IPSUM* habuerit. Unde tu suavissime Jesu non immerito dixi-

Jo. 7. 37. *sti: qui sitit, veniat ad me.* Tu origo animæ meæ es, quæ proinde nullibi nisi in Te requiem invenire potest. Voca ergo animam meam, & dic ipsi:

Cant. 2. 14. *veni columba mea, & in foraminibus petra quiesce, in latibulo prærupto, hoc est, in vulneribus Jesu Christi.*

O petra salutis! in qua confidit & requiescit anima mea. Certe, dilectus tuus Apostolus *Thomas* non prius potuit conquiescere, quam misisset digitum suum in vestigium clavorum tuorum, & manum in vulnera tua sancta. Illa enim sunt nobis fontes salutis, fontes pacis, & fontes amoris perennes!

Domine Jesu, quam ardens est tua charitas qua nos amplecteris! quam pura, & omni simulatione vacua! quam perfecta! quam immaculata! quam magna! quam excelsa! quam profunda!

profunda! quam denique fortis & cordialis! Permitte quæso animæ meæ inquietæ, ut in hac tua charitate suaviter tandem conquiescat, in corde inquam tuo, in quo non est mendacium neque dolus. Quiescat in hoc anima mea sine timore, placide & secure. Conquiescant quæso in te omnes mei sensus, ut percipiam, te suaviter me moventem, ô summa humanitas! intueantur te oculi mei, ô admiranda pulchritudo! *audiant* te *Pf. 85. 9.* aures meæ, ô suavissima jucunditas! *gustet* te os meum, ô incomparabilis *Pf. 34. 9.* dulcedo! *adspiret* mihi ex te fragrantissimus vitæ odor, qui flos es pa- *Cant. 1. 3.* radisi nobilissimus! *alligent* te mihi brachia mea amplexu charitatis, ô mellitissime sponse! exultet in te cor meum, ô mea lætitia! desideret te solum voluntas mea, ô unicum cordis mei votum! te solum cognoscat intellectus meus, ô æterna sapientia! in te denique uno acquiescant desideria mea & affectus omnes, ô Jesu qui es amor meus, pax mea, & gaudium meum sempiternum!

Tolle ex corde meo omne quod tu non es ipse. Tu mihi opulentia es in mea paupertate: tu honor mihi es in contemptu meo: tu mihi laus es & gloria contra seculi calumnias:
tu

- tu mea es fortitudo in infirmitate:
 tu denique mihi vita es in morte ipsa.
 Et quare in te non acquiescam, qui es
- 1 Cor. 1. mihi *OMNIA*? *Iustitia* mea contra
 30, 31. peccata; *sapientia* mea contra stulti-
 Rom. 8.1. tiam; *redemptio* contra meam *con-*
demnationem; *sanctificatio* contra me-
 am immunditiam. Veni ad me, &
 fac requiescere cor meum in te. Ce-
 lebra in me sabbatum tuum, ut au-
 diam quid in me loquaris! sentiam
- Phil. 1. te in me vivere, *ô vita* mea! te con-
 21. solari, recreare, reficere & illumi-
 nare me, *ô consolatio* & *delectatio*
 mea, *gaudium* meum & *lumen* sempiternum!
- Prov. 23. Dem tibi, obsecro, cor meum to-
 26. tum, quia tu cor tuum totum dedi-
 sti mihi. Exeam e me ipso, ut tu
 in me iterum intres. Evacuem &
 repurgem a mundo cor meum, ut tu
 cœlestibus id donis iterum adimpleas.
 O *JESU* quies cordis mei, sanctum-
 que animæ meæ sabbatum! deduc
 me tandem in quietem æternæ bea-
 titatis, *ubi sunt delectationes in dextra*
tua usque in aeternum! Amen.

Adspi-

Adspiraciones.

1. ' Cum non in turbine Domine,
' sed in *spiritu aura lenis* percipiatur *1 Reg. 19.*
' tua præsentia ; amove a corde meo *12.*
' tumultuosam cogitationum procel-
' lam, ut in secretiori animæ meæ
' conclavi, quietos spiritus tui motus
' persentiscam !

2. ' Extra te Domine, nihil est
' quam *vanitas & afflictio spiritus* ; in *Eccles. 3.*
' te vero quies & *plenitudo* perennis. *26.*
' Languescit anima mea & absumi- *Jo. 1. 16.*
' tur, dum extra te requiem quærit.
' Recollige igitur in te facultates
' meas & cogitationes omnes in se-
' culi vanitatem effusas, ut in *TE*
' solo tandem quiescant !

3. ' Eheu Domine ! cum omnia vi- *Psal. 90.*
' sibilia & terrena ad interitum fe-
' stinent, & per continuas vicissitu-
' dines circumvolvantur ; doce me
' hinc, in temporalibus nullam, in
' *TE* vero omnem requiem solum
' inveniendam, & in *silentio & spe Jes. 30.*
' ea fruendam esse ! *15.*

4. ' Dilecte Salvator ! cum amor
' proprius, in quam natura demersus
' sum, variis me curis & anxietati-
' bus, fatiget ; fac, ut superato amo-
' re proprio, quieti tui ac sereni a-
E ' moris

‘ moris particeps fiam, & suaviter
‘ illo exatier !

5. ‘ Compesce Domine divino fi-
‘ dei dictamine irrequietum animæ
‘ meæ desiderium, ne proprio cona-
‘ tu extra *TE* quietem quærat, &
‘ ita activitate sua infinita, infi-
‘ nitos mihi pariat cruciatus: trahe
‘ vero omnes meos conatus, motus &
‘ affectus in *TE*, ut verum animæ ob-
‘ jectum, ut divina pace, luce ac
‘ quiete in tui communione perfru-
‘ antur.

Matth. 8. 6. ‘ Domine Jesu ! qui quondam
26. ‘ æstuantis maris fluctus omnipotenti
‘ tuo *verbo* compescuisti ! compesce
‘ etiam turbulentas mei pectoris tem-
‘ pestates, ut placido tandem ac tran-
‘ quillo corde in *TE* unice recum-
‘ bam !

Jac. 1. 17. 7. ‘ Deus immutabilis ! apud quem
‘ non est transmutatio, nec vicissitu-
‘ dinis *obumbratio* : fac, ut immota
‘ mente cordeque tibi adhæream. Et
Ebr. 1. 12. ‘ sicut tu *idem ipse* es in paterno a-
‘ more erga me ; ita largire, ut *idem*
‘ ego sim in filiali amore erga te,
‘ & ab hac reciproci amoris semita,
‘ nunquam dimoveri me patiar.

Pro Abnegatione sui-ipsius.

O Bsecro te, benignissime Deus per
 immensam misericordiam tu-
 am, ut præstes mihi te amare super
 omnia, & cunctos homines ut me-
 ipsum. Da mihi, ut alios ex animi
 submissione venerer, nec quenquam ex *Phil. 2. 3.*
 pharisaico fastu unquam judicem aut
 contemnam: si vero ipsi mihi pro
 nomine tuo contumelia affici contin-
 gat, fac, ut *honori* hoc mihi ducam, *Aff. 5. 41.*
 nec unquam ulli placere appetam nisi *Gal. 1. 10.*
 tibi, nec cuiquam præterquam tibi,
 displicere verear & reformidem.

Oro præterea, amantissime Jesu,
 ut præstes mihi, ne de me ipso aut
 de propriis meis actionibus, vana opi-
 nione aliquid unquam præsumam;
 sed ut tibi, sanctissimisque tuis me-
 ritis totus innitens, in his spem me-
 am & fiduciam unice collocem: ni-
 hilo minus tamen semper recorder,
 tuum me esse opus, *conditum* ad bona *Eph. 2. 10.*
 opera, quæ præparavit Deus, ut in
 eis ambulemus, fidemque nostram,
 dum in merita tua recumbit, per
 charitatem etiam erga proximum de-
 monstremus *efficacem.*

Gal. 5. 6.

Vulnera quæso cor meum amore
 tuo cœlesti, & libera me a corrupto
 illo

illo ac falso amore, qui ut immane quoddam idolum, mortalium pectora occupat. Da mihi ex una parte cognoscere caritatem tuam, misericordiam, sapientiam ac omnipotentiam; ex altera vero meæ mentis tenebras, dementiam meam, miseriam, impotentiam & in tui servitio socordiam; ut, dum uno oculo omnigenam tuam intueor sufficientiam, altero vero meam impotentiam & indigentiam, hinc vere in meipso humiliatus, te solum amem, te laudem, te magnificiam, ad *TE* omnia referam; me vero ipsum contemnam, judicem, abhorream, & tua gratia *abnegare* me dicam.

Tantum etiam benigne Jesu mihi largire caritatis ardorem, ut omnia propter te & facere & omittere velim & valeam. Omnis labor tui causa subeundus, facilis mihi sit & jucundus; omnis vero creaturæ consolatio vilescat mihi sine te, unico veri solaminis fonte. Quævis corruptæ naturæ oblectamenta tam amara mihi & molesta reddantur, quam mihi modo dulcia sunt & accepta, ut æque libens eis caream, quam eis ægre adhuc destituor. Ne me unquam sinas oblivisci passionis tuæ ac mortis, quam propter me subiisti, ut virtutem hinc hauriam,

hauriam, ad debite exercendum abnegationis hoc studium tantopere discipulis tuis commendatum, Amen.

Alia pro Abnegatione.

Fidelissime Jesu! gratias tibi ago, *Matth.*
quod cœlestis tui Patris volun- *16. 24.*
tatem, de nostri ac seculi *abnegatione*, *Luc. 9. 23.*
& vero hinc resiliente cultu Dei, re- *Tt. 2. 12.*
velare nobis dignatus sis. *Ebr. 11.*

24.

Obsecro vero optime Jesu, ut nobilissimam hanc veritatem toties totiesque in verbo inculcatam, cordi etiam meo tam alte inscribere velis, ut vanam illam persuasionem, qua multi tibi *inservire prætendunt*, mundi *Matth. 6.*
autem servitium renunciare recusant, *24.*
hinc extirpari in me sentiam. Quam late jam inter christianos sese diffundit perversa hæc de tui cultu, opinio, & quam altas hinc inde egit radices! ita ut multa hominum millia, licet nec mundum, nec mundanas cupiditates abnegent, christianorum tamen numero adscribendos se esse confidant, imo nomen tuum falsæ huic & abo- *2 Tim. 2.*
minandæ persuasioni, qua misere se *19.*
multi decipiunt, prætexere non erubescant.

Con dona Domine, quod & ego metipse frivola hac imaginatione,

evangelii tui luce utut reclamante, veterem hominem in ipso carnalis securitatis statu, demulserim hactenus ; Deo, & mundo una inservire, vano animo præsumens ! O inanem depravatæ naturæ suggestionem ! Eo ipso enim non Deo, sed mundo inservivi, ac memet-ipsam mei-ipsius idolum faciens, periculosissimis me Satanæ tentationibus exposui.

Ne me patere dilecte Jesu vanis hisce suggestionibus diutius illaqueari ; sed concede, ut dignitatem divini cultus, qui in *spiritu & veritate* fieri debet, ita introspiciam, ut tuum *regnum* unice quærens, cultum etiam tibi persolvendum, primam ac ultimam operum meorum curam faciam. Doce me, quam injustum pariter & *perniciosum servitium* sit, quod seculo huic transeunti carnisque cupiditatibus exhibetur ; quippe quo in proprium ruimus interitum, & in nosmetipsos cæco impetu, sævimus : ut vel hac consideratione a servitio hoc, absterrear, illudque ut abominationem Christi nomine indignam, rejiciam.

Tu autem Domine Jesu, spiritu tuæ potentiae, spiritum *amoris proprii* magis magisque in me eneca & expugna. *Crea* in me cor purum & ab
omni

omni proprii honoris, commodi ac delectamenti cupidine, vacuum, tui vero honoris promovendi summe cupidum: ut excusso tandem amoris proprii iugo, dulcedinem quietis hinc promanantis, degustet anima mea, cultumque tibi exhibeat christiano nomine dignum; ipse autem vitam meam carnisque desideria hoc ordine *amittens*, vitam veram in tui commu- *Matth. 16.*
nitione inveniam iterum! per sanctam 25.
tuam obedientiam & humilitatem perfectam, *Amen!*

Adspirations.

1. ' Concede Domine, ut mihi ipsi
' propriisque desideriis moriar, ut
' tibi tuæque voluntati unice vi-
' vam!
2. ' Suavissime Jesu! qui illustris-
' simum nobis perfectæ *abnegationis*
' exemplum exhibuisti; fac, ut fi-
' dei oculo in tui imitatione fixo,
' *vestigia* tua sequi, magno animo *1 Pet. 2.*
' allaborem. 21.
3. ' Moriatur in me homo vetus,
' ut vivat novus! Subjacetur spiri-
' tus superbiæ, ut vera humilitas re-
' viviscat! Extinguatur in me ira &
' vindictæ cupido, ut resplendescat
' mansuetudo & æquitas! Tollatur
E 4 ' ava-

‘ avaritia, ut augeatur filialis in
 ‘ Deum fiducia ! Mortificetur in me
 ‘ amor mundi, ut amor Dei eo altius
 ‘ exardescat !

Act. 24.

25.

2 Cor. 5.

14.

4. ‘ Ita cœlesti tuo amore pectus
 ‘ meum expleas Domine ; ne ex mere
 ‘ *legali* impetu, qui citò evanescit,
 ‘ sed ex *intimo amoris sensu* in evan-
 ‘ gelio fundato, proprium meum a-
 ‘ morem & voluntatem abnegem.

5. ‘ Cum *legalis abnegatio* rapidi
 ‘ torrentis instar violento motu ani-
 ‘ mum feriat, sed virtute & vita
 ‘ destituta, cito languescat ; concede
 ‘ gratiam Domine, ut potentia ex
 ‘ ipsis evangelii visceribus derivata,
 ‘ prægrande hoc *abnegationis* opus
 ‘ perficiam !

Matth. 7.

14.

6. ‘ Corroboram me benigne Jesu
 ‘ spiritu potentiæ, ut per *angustam*
 ‘ abnegationis portam introiens, o-
 ‘ mnibus impedimentis abjectis, ad
 ‘ regnum gloriæ indefessus adspi-
 ‘ rem !

Cant. 8.6.

7.

7. ‘ Ne me in abnegatione mere
 ‘ *legali* acquiescere permitte Domi-
 ‘ ne ; quippe quæ, cum ex *metu pœ-*
 ‘ *næ*, vel *spe præmii*, proficiscatur,
 ‘ externos saltem peccati actus ser-
 ‘ vili modo repellit : sit vero spon-
 ‘ tanea & *evangelica* mei abnegatio,
 ‘ & ex amore Christi, qui ut mors,
 ‘ *fortis*

‘ fortis est, & quem multæ aquæ
 ‘ extinguerē non possunt, promanet,
 ‘ ipsamque peccati radicem ac na-
 ‘ turam meam corruptam mortifi-
 ‘ cet.

Pro Patientia.

Domine Jesu! qui verus es rex
 gloriæ, mei autem causa per
 varias *tribulationes* in gloriam introire *Luc. 24. 26*
 voluisti, & regnum præparare, quod
 omnes tibi servientes *eodem ordine* *Luc. 22. 9*
 quo tu illud indeptus es, suo tem-
 pore capessent. Condone quæso Do-
 mine! quod vanis cogitationibus or-
 dini huic contrariis, nimium sæpe in-
 dulserim. Afflictiones immixtas non
 ea, qua par est, animi resignatione,
 in me suscepi, sed mox murmure,
 vel secreto, vel aperto, ægræ men-
 tis impotentiam, jugi impatientem,
 prodidi: mox etiam crucis tuæ ita
 me *puduit*, ut ad corrupti seculi mo-
 rem, abjecto animo, me *conformare* *Mar. 8. 38*
 potius voluerim, quam potentiæ tuæ *Rom. 12. 2*
 innitendo, testimonium pro tua glo-
 ria ferre, & seculi contemptum fere-
 no corde subire.

Largire Domine, ut morbidum hunc
 animi mei affectum, tanquam quoti-
 dianam humiliationis materiam, de-

plorem, & in virtute sanguinis tui peccata hinc commissa, deleri sentiam. Pectori meo nobilissimam *Patientiam*, spiritus tui hunc fructum alte inferere. Fac, ut supremum jus, quod in creaturam habes, una cum benigna tua dispensatione, qua circa eam versaris, venerer; quippe quæ eo tendit, ut per crucis viam tecum nos unias iterum, & sublimiora salutis mysteria oculo sub vario crucis exercitio bene purgato, contemplanda exhibeas. Da, ut utilitatem pariter & æquitatem ordinationis hujus agnoscam, *TE* in sapienti hac dispensatione amem, ac spe mea verbo promissionis, *de opportuno auxilio*, ita in hæream, ut patientia mea, virtute hinc derivata, vero fundamento ac inconcusso semper nitatur.

Fac, ut resignato animo, ipsa hora crucis, in voluntate tua acquiescam. Cohibe linguam meam divino legis fræno, ne paternæ tuæ castigationi obloquatur. Concede vero gratiam, quo ita sub afflictionibus me geram, ut hæ salutarem in me fructum producentes, nominis tui gloriam per interitum veteris, & renovationem interni hominis promoveant.

Da etiam, ut omnia *Media* ad obtinendam hanc virtutem conducentia, debita

debita applicatione adhibeam; *impedimenta* vero, divina tua gratia tu ipse remove. Ante omnia spiritu *fortitudinis* ita me corrobora, ne cru- ^{2Tim. 1.7.}
cem propter nominis tui confessionem suscipiendam, unquam reformidem; sed omni seculi conformitate ultro abnegata, hominum *odia*, vitæ nomi- ^{Jo. 15.19.}
nisq; tui confessores manere solita, ^{Act. 5.41.}
constanti animo feram, *gaudeamque* quod dignus sim factus, propter nomen tuum, veritatem, exemplum, doctrinam & præcepta, mundo & naturæ exosa, seculi contumelias pati!

Doce me, *dignitatem* crucis, & beatitudinem inde in tuos promanantem, ^{Ebr. 11.38}
debite penitare; e contrario vero infelicem illorum sortem introspicere, qui falsam *seculi amicitiam* gloriæ ^{Jac. 4. 4.}
futuræ ac æternum duraturæ, præferunt. Adauge etiam benigne Deus veræ in me fidei igniculos, & fac, ut omnes calamitates ad maiorem *explorationem* mihi adhuc immittendæ, ^{1Pet. 4. 12}
cœlestem in me fidei flammam suscitant magis magisque ac nutriant; ita, ut omnibus naturæ sordibus tandem exustis, *auri* instar igne explorati, nitescam, & imago tua eo perfectius in ^{1 Pet. 1.7.}
me reluceat! Largire hoc dilecte Jesu, propter merita tua, obedientiam

ac

ac patientiam tuam perfectissimam,
Amen!

Adspirationes.

1. ' Optime Jesu! qui tot irrisio-
Ebr. 12. 2, 3 ' nes, percussiones & contumelias
' admirabili prorsus patientia tolera-
' sti; doce me, omnia adversa miti
' silentio vincere & tranquillo cor-
' de subire.

2. ' Concede Domine, ut sancto
' contra memetipsum odio incensus,
' mihi ipsi irascar, ac vilitatem cor-
' ruptæ meæ naturæ ipse contem-
' ptim habens, aliorum etiam con-
2^a am. 16. ' temptum *leni* animo & quieto per-
11. ' feram!

3. ' Domine Jesu! qui instar mi-
' tissimi agni ad crucem & verbera,
' ad contemptum & mortem raptus,
' non aperuisti os, sed submisso animo
Az. 8. 32. ' quæque mala subiisti; fac, ut in
' me vetus homo, afflictionis impa-
' tiens, cum omnibus omnino mem-
Rom. 6. 6. ' bris *tecum tandem crucifixus*, magis
' magisque intereat, internus verò
' ad tui imaginem renovetur indies!

4. ' Domine! cum ipse ego tot
' pravis naturæ inclinationibus præ-
' mar ubique, da, ut vivido hinc sen-
Gal. 6. 1. ' su affectus, aliorum delicta *lenitatis*
' spi-

‘ spiritu ita corrigere studeam, ut
 ‘ mea primum deponam, ac peccata
 ‘ mea pœnis longe graviora esse, a-
 ‘ gnoscam !

5. ‘ Cum ipsum filium tuum dilecte
 ‘ pater, tot contumelias ac cruces su-
 ‘ bire passus sis ; fac, ut fidei oculo in
 ‘ ipsius patientia fixo, virtutem hinc
 ‘ hauriam, & ad vitæ ipsius *conformi-*
 ‘ *tatem* sedulo adspirem ! Rom. 8. 29.

6. ‘ Largire gratiam Deus ! ut ar-
 ‘ bitrio tuo penitus resignatus, *TO-*
 ‘ *TUM ME* sapienti tuæ dispensati-
 ‘ oni committam, nullumq; crucis
 ‘ meæ tempus, modum vel locum, ut
 ‘ corrupta ratio solet, determinare
 ‘ præsumam !

7. ‘ Omnia mala a manu tua ad
 ‘ majorem purificationem creaturæ
 ‘ benigne immittuntur. Tu *formas* Jes. 45. 7.
 ‘ *lucem Domine, & creas tenebras, pa-*
 ‘ *cem facis, & malum creas* : ne me
 ‘ itaque in ulla creatura acquiescere,
 ‘ nec fortuito casui malorum causam
 ‘ unquam assignare permitte ; da ve-
 ‘ ro, ut oculo ad te elevato, *TE* pri-
 ‘ mum omnium motorem ac autorem
 ‘ debite agnoscam !

8. ‘ Eheu Domine ! quanta tu ha-
 ‘ ætenus longanimitate me tulisti !
 ‘ quot quantisque patientiæ tuæ *divi-*
 ‘ *tiis* me accumulasti ! quare itaq; pa- Rom. 2. 4.
 ‘ ternam

‘ternam tuam castigationem ad mei
‘emendationem immissam, non fe-
‘ram?

Pro contemptu mundi.

1 Cor. 2. 8.

Isa. 40. 6, 7

Ps. 39. 6.

Dilectissime Domine Christe Jesu!
qui Dominus es gloria! Vah
quantopere dilexi mundi hujus vani-
tatem, quæ tamen ut *flos agri* decidit,
ut fœnum exarescat, ut umbra decli-
nat. Cur cor meum & amorem ap-
posui rei caducæ, fugaci, transeunti,
umbræ exanimi & nihilo! Quot mo-
lestias, quot dolores, quot sollicitudi-
nes & anxietates mihimet ipsi pepererim,
propter rem brevi perituram, ani-
mæque meæ immortalis, si vel maxime
illam possideam, nihil tandem utili-
tatis allaturam.

Ubi enim nunc est gloria & magni-
ficentia Salomonis? Cecidit sicut flos.
Ubi honor ipsius, si a Deo non ho-
norabitur? Verus quippe hominis
honor est, Deum colere, juxta illud:
1 Sam. 2. *quicumque honoraverit me, illum honorabo.*
30. Quem vero Deus in illo die non
honorabit, a quo tandem ille honora-
bitur? Honor hujus mundi extingui-
tur morte; qui vero Deum coluerit,
Ps. 111. 4. *ejus memoria constanter perdurabit.*
Gloria quæ hominum oculos ferit, ni-
hil

hil est, utpote mox peritura; qui vero apud Deum in pretio est, & illum timet, ejus gloria manet in æternum. Quid ergo est honor terrenus, si idem Deus nos non honorat, qui *Danielem* per Angelum Gabriel *virum* *Dan. 10. 19* *desideriorum* appellabat, utpote magni in conspectu Dei habitum?

Clementissime Deus! fac, ut hunc honorem solum ambiam, tibi que soli placere studeam, mundi vero honores, per quos tibi displiceo, flocci facere. Quid enim nocebit homini vel a toto mundo contemni, si modo Deus ipsum glorificet? Et quid proderit ipsi, vel a toto mundo laudari, si rejiciat illum Deus? Fac itaque Domine Jesu, ut ignominia, hac quidem in vita tibi tuisque a mundo inferri solita, prompte me subjiciam, & *hoc* *2 Tim. 2. 12* *ordine* gloriae etiam in altera revelanda, fiam particeps. Fac, ut illam *majoris* faciam, quam omnes thesauros *Ebr. 11. 26.* *mundi*, Ægypti hujus spiritualis.

Et quid mihi *divitie*, cum mox morituro omnia sint relinquenda, aurumque *die furoris* Jehovah, me eripere non valeat? *Zeph. 1. 18* Hoc ergo agam, Deus mi! hoc mediter, hoc studeam, ut æternas opes, & nunquam perituras mihi conservem; *TEIPSUM* nimirum, tuam gratiam & misericordiam,

am, tuum sanctissimum meritum! O
 Christe Jesu! remissionem peccato-
 rum, Spiritum sanctum & vitam æter-
 nam: reliqua autem quæ cum mundo
 pereunt, ideoque solido solamine ca-
 rent, ultro renunciem. Quid mihi
 proderit, si totius mundi bona vel solus
 habuero? aut quid mihi nocebit, si vel
 omni mundana suppellectile vacuus,
 ex mundo discessero; dum modo in
 cœlo reservata mihi est aterna, im-
 mortalis, incorruptibilis & immaculata
 hereditas?

Et quid sunt omnes voluptates hujus
 mundi carnisque corruptæ illecebræ?
 Nihil aliud certe, quam arbor illa
 vetita, unde mortem sibi adsciscit,
 quisquis ex illa manducaverit, & quæ
 nihil aliud quam venenum, cruciatum,
 anxietatem, malam conscientiam,
 vermem mordentem, ploratus tan-
 dem & ejulatus, nunquam finiendos,
 parit. Hinc damnatorum illa la-
 mentatio: quid nobis profuit superbia?
 transierunt omnia tanquam umbra, tan-
 quam nuncius prætercurrens! O Domi-
 ne Jesu! fac, in TE solo delecter, &
 gaudium mihi erit sempiternum! fac,
 ut honorem qui ex te est, tantum ex-
 optem, & æternum mihi durabit!
 fac, ut nullas unquam opes extra te
 desiderem, & dives ero in omnem æ-
 ternitatem!

ternitatem! fac, ut omnem dignitatem in te solo quæram, & nunquam dignitatis jacturam patiar! Domine Jesu Christe! in te millies millesies plus bonorum habeo, quam in mundo relinquere cogor.

Si ab hominibus contemnar, tunc eo major honor apud te repositus mihi erit. Si mundus me oderit, tu majore caritate me amplecteris. Tu mihi certissimus eris & constantissimus amicus, si vel ab omnibus amicis in hoc mundo deferar. Si totus mundus maledictis & execrationibus me impetat, tunc eo majorem apud te benedictionem inveniam; & si totus mundus dolore me & tristitia afficere satagat, tu gaudio tuo puro & solido eo magis me perfundes. Brevi: in TE habeo omnia, & tu mihi es omnia: & si corpus meum vel millies possit prosterni, tu tamen Domine, rupes *Ps. 18. 3.* es animæ meæ, portio mea, *vita mea*, imo *vita aterna* & salus perpetua! *Phil. 1. 21.*
Amen.

Adspiraciones.

1. ' Eheu Domine! immensæ Majestatis Deus; quam prorsus anima mea a creatore abalienata est, & ad fragiles creaturas & egenas conver-
' sa!

‘ fa ! fac, ut mundo contempto, ad
 ‘ verum tandem principium redeat,
 ‘ ex quo originem suam traxit !

2. ‘ Cognoscam te Domine, virtus
 ‘ mea ! inveniam te desiderium cor-
 ‘ dis mei ! diligam te vita animæ
 ‘ meæ !

3. ‘ Miserere mei Domine, quia a-
 ‘ nimam meam tam alte in creaturæ
 ‘ amorem demersam sentio, ut nemo
 ‘ præter te, ex luto hoc retrahere me
 ‘ possit !

4. ‘ Omnipotens Deus ! averte o-
 ‘ culum meum a vanitate creaturæ, &
 ‘ in puritate ac tranquillitate eum
 ‘ custodi ! *Intellectum* a formis rerum
 ‘ infirmarum purifica, & coelesti luce
 ‘ exhilara ! *Voluntatis* affectum a cu-
 ‘ ris terrenorum absolve, ut summo
 ‘ Bono amore fervido inhæreat ! *Me-*
 ‘ *moriæ* quoque sursum jugiter ele-
 ‘ va, ut per contemplationem divi-
 ‘ norum ad superna tendat, totaq;
 ‘ tandem anima cum omnibus poten-
 ‘ tiis suis & viribus in Deum collecta,
 ‘ unus cum eo spiritus fiat !

Pro paupertate spiritus.

Dilecte JESU, qui verus es divinæ in nobis imaginis instaurator, miseria mea a te non est abscondita. Originalis justitiæ veste peccatum me expoliavit, ut nudus jam sim factus coram TE: simplicem oculum, quo jugiter in Deum ferebar antea, obtenebravit inimicus, ut nil procul jam cer- nam in cognitione Dei rerumq; cœle- stium: divitiis gloriæ peccatum me exuit, & ad tantam me mentis ege- statem redegit, ut in viis tuis coecu- tiens, instar pecoris, hinc inde ober- rem.

*Psal. 119.
ult.*

Hinc coecitas existit in corde, in- obedientia in voluntate, miseria in animæ facultatibus, & in omnibus corporis membris inordinata cupido.

Magna hæc est miseria, sed eo ma- jor, quod non satis eam agnoscam; & si vel aliquo modo agnoscam, quod non satis eam deplorem; & si aliquo modo deplorem, peccatum tamen, quod miserum me reddit, non ea qua par est, vigilantia, evitem; vel si denique & hoc fugere studeam, quod tamen non tam propter peccatum i- psum ejusque internam turpitudinem, quam

quam propter pœnam peccato imminentem, peccare desinam. Hinc vero est, quod non satis humiliatum me sentiam, nec in spiritu pauperem.

Matth. 9. 12. *Largire mihi benignissime Jesu hanc spiritus paupertatem, cui, ut basi inconcussæ, totum spiritualis vitæ domicilium superstrui queat: ut omnis boni laus ad TE redeat, me vero constans imperfectionis meæ recordatio humilem conservet; ut omnino de pietate prætextui moriar, tibi vero unico male se habentium medico, meæ reparationis gloriam tribuam; ut nunquam in honesta vitæ forma acquiescam, sed GRATIAM in te peccatori exhibitam humilis apprehendam.*

Tu vero optime Jesu! peccatorem ad thronum gratiæ ita devolutum commiserationis oculo adspice; sub alas misericordiæ tuæ congrega me; sanguinis tui virtute emunda me; spiritu filialis timoris dona me, sitim meam qua ad fontem salutis anhele, gratiose restingue; candida justitiæ veste amicias me; operum meorum imperfectionem ex tui meriti abundantia supple; ut ita Patri in dilecto acceptus efficiar, jugumque Domini, volenti facile, lætus in me suscipiam, Amen.

Ad-

Adspiraciones.

1. ' Tolle è corde meo omnem vanam de pietate præsumptionem, ut humili corde ad gratiam in Christo *1 Pet. 5. 5.* manifestatam, accedam!

2. ' Doce me Domine, quod neque multifaria lectio, nec studia & eruditio, nec ulla devotionis exercitia, præter veram in spiritu paupertatem, *Luc. 18. 13* acceptum me tibi reddere valeant.

3. ' Largire optime Jesu, ut cognoscam recondita regni tui mysteria, humili cordi ac amore proprio *Pf. 25. 14.* repurgato, tantum communicari.

4. ' Domine! ne me patere in ullo dono, quodcunque tandem sit, acquiescere; sed fac, ut per omnia dona ad TE, perennem omnium bonorum fontem, transeam, & teipso unice exatier.

5. ' Fac Domine, ut nihil de me ipso sentiam, sed intus & in spiritu vere pauper, omnibus illis læto animo caream, quæ in philantiæ periculum pertrahere me possunt.

6. ' Talem mihi concede humilitatis mensuram, ut omnes omnino *Jo. 5. 44.* seculi honores fugiam ac repudiem, ne interior pax inanis pompæ

‘ auræque popularis strepitu, turbe-
 ‘ tur.

7. ‘ Largire humillime Jesu, ut ve-
 ‘ re *parvulus* in oculis meis effectus,
 ‘ regni illius potiar tandem, cujus
Matth. 18. ‘ hæredes tantum *parvuli* constituti
 3. ‘ sunt.

Pro purificatione cordis.

Ebr. 12. 2. **D**ilecte *JESU*, qui ipse fidei no-
 stræ *dux* es & consummator, to-
 tiusque salutis autor & princeps; qui
 ad te venientes non ejicis foras, sed
 continuo spiritus tui influxu mundas
 eos, arguis, regis, protegis, fœcundas
 atque sanctificas. Tibi offero cor
 meum, non modo originalis peccati
 contagio infectum, sed multis præter-
 ea peccatis actualibus, adeoque longo
 nimis peccandi habitu, pollutum, ob-
 duratum, obtenebratum; aliquo ta-
 men, utut tenui, peccati sensu, adfe-
Mar. 7. 21. ctum. Tu ipse docuisti, quod *intus ex*
 corde hominum malæ cogitationes &
 omnis generis peccata egrediantur,
 hominesque inquinant.

Corruptio hæc non exteriora sal-
 tem corporis membra pervasit, sed i-
 psas facultates interiores ipsumque
 agendi principium, immanem in mo-
 dum vastavit. Frustra hic laborat,
 qui

qui vel proprio conatu gratia tua destituto, vel artibus humanisque studiis, ad puritatem cordis enitur: *amor* enim *proprius*, qui agmen *2Tim. 3.2.* malorum ducit, tam alte insidet menti, ut nec lectio, nec eruditio, nec ulla humana ingenii cura, maculam hanc eluere valeat. Hoc ex tua *cre-* *Ps. 51.12.* *atione*, adeoque ex omnipotenti virtute, unice proficisci debet. Eodem verbo, quo lucem e tenebris splendescere olim fecisti, cordi etiam meo *2Cor. 4.6.* divinæ gratiæ lucem immittas, ut in tenebris ipsis luciferum exoriri tandem sentiam. Ut spiritum tuum aquis quondam incubare fecisti, ut vitam, vigoremque rebus creatis indat, easque influxu suo regat, nutriat, conservet; ita increatum tuum Spiritum & mihi largire, qui cor in me purum creet, idque præsentia sua gratiosa foveat, sustentet ac cœlesti tandem luce colustret.

In corde enim latet ipsa apostasia & a Deo defectio. In ipsa mente sedem fixit peccatum. Hic gliscit fœmen serpentis, ex quo quavis occasione, ab ipsis incunabulis, ad seram usque ætatem, uberrima propullulat malorum seges. Inobedientia ac prava voluntas ab ipso se exerit utero materno; quam deinde mentis vanitas, mun-

mundi amor, morum levitas, luxur & libido cum multis aliis sub adolescentiæ florem, sequitur. Mox velut agmine facto, fastus & arrogantia, avaritia & insatiabilis habendi cupido, odia & invidiæ, prorumpunt, æternæque salutis naufragium minitantur.

Eheu Domine ! in infinita vitia abit corruptus hic mei-ipsius amor, & cor sibi relictum a suavi tui amore arcet ! Et cum in *maligno* totus jaceat mundus, externa etiam scandala accedunt, quibus internus peccandi pruritus mox vi quadam concitatur, mox vero sub specie boni, in actum elicitur. Ipsæ peccandi occasiones tot jam sunt velut obstetrices adamici naturæ, quo cupiditas posteaquam concepit, peccatum ipsum pariat ; & hoc peractum, mortem tandem gignat æternam. Intra me serpit peccati semen ; extra me seculi perversitas, voluntatem jam sponte in mala propensam, magis inclinans.

Hinc vero innatum mihi malum augetur indies, latiusq; per animæ facultates corporisq; membra, sese diffundit. Ipsa sapientia *carnis*, ipsa mors est & inimicitia adversus Deum ; adeoque ipsa mens, quo plus agit in corrupto hoc principio, eo magis in potentiam peccati se agit præ-

præcipitem, ita ut vitia per voluntatem, & errores per intellectum, grassentur longe gravissimi. Malorum maximum est, quod mala, utut æternam mihi mortem allatura, non fatis abhorream, sed excusando subinde ea ac defendendo, turpiter meipsum decipiam. Et licet bene quandoq; agere videar; bonum tamen coram te non est, quod ex corrupto procedit corde; cum mala arbor bonos fructus ferre non possit, nec de spina uvam colligere liceat. *Matth. 7. 16, 17.*

Ex hac miseria ad te clamo dilecte Jesu! Tu ipse crea in me cor purum, & spiritum rectum innova in visceribus meis. Sana mentem meam, & omnes ejus facultates in ordinem redige. Intus corruptus sum! intus itaq; pulsa, intus emunda, intus castiga, ut repurgato vitæ fonte, externæ etiam actiones ad nominis tui gloriam promovendam, pure fluant! Amen.

Adspirationes.

1. ' Omnipotens Deus, qui verbo
' tuo primum mundum creasti, crea *Ps. 51. 12.*
' etiam in me cor purum, viva & effi-
' caci verbi tui virtute.

2. ' Purifica quæso Domine fide-
F lium

‘ lium tuorum corda magis magisque,
 ‘ ut terrena cupiditate mundata, per-
 ‘ petuo gratiæ tuæ lucisque influxu,
 ‘ gaudeant !

3. ‘ Cum non mere externa hone-
 ‘ statis forma, sed interna cordis
 ‘ mundities tibi placeat ; largire di-
 ‘ lecte Jesu, ne unquam in humano
 ‘ quodam virtutum apparatu, acqui-
 ‘ escam, sed ad ipsam *creationem cor-*
 2Cor. 5. 17 ‘ *dis novi*, ex infinita tua virtute pro-
 ‘ fectam, adspirem !

4. ‘ Cum tantum *mundi corde* De-
 Matt. 5. 8. ‘ um & divina fidei *mysteria* videant ;
 1Tim. 3. 9. ‘ concede gratiam Domine, ut cor
 ‘ meum variis impurarum cogitatio-
 ‘ num sordibus hætenus contamina-
 ‘ tum, ita purgetur tandem, ut oculo
 ‘ mentis simplici & mundato, cœlestis
 ‘ lucis radios excipere valeam !

5. ‘ Adsisse mihi Domine, ut fre-
 ‘ quenti *purificationis* exercitio cœ-
 ‘ lestium cognitioni ita initietur ani-
 ‘ mus, quo ad ipsa recondita sapien-
 ‘ tiæ penetralia tandem perveniam,
 ‘ & suavi tui *communione* perfruar !

Pro Resignatione.

Dilecte JESU ! quam longum a
suavi regiminis tui sceptro ab-
erravi : hactenus ! mei enim ipsius vo-
luntatem sequendo, similis factus sum
prodigo illi filio, qui excussa patris
disciplina, in *longinquam* non modo a-
bibat regionem, sed & quæ habebat Luc. 15. 13
bona, dissipando, in extremam se ip-
se præcipitem dabat miseriam.

Eheu ! quando meam abnegavero
voluntatem, ut tibi tuæq; voluntati vi-
vam serviamq; unice ! Fac, ut prima
illa Christianismi regula : *si quis me* Luc. 7. 23.
voluerit sequi, seipsum abneget, & tollat
crucem suam quotidie & me sequatur,
menti meæ alte infixæ hæreat, quo ita
ad te tandem dicere valeam : fiat
Deus mi & circa me & de me & in
me voluntas tua *bona*, placens & per- Rom. 12. 2.
fecta. Fiat quicquid tibi placet.

‘ Tuum in corde meo beneplacitum
‘ regnet unice, mea vero in exilium
‘ agatur propensio. Vitam prout
‘ voles, sive contrahas, sive proferas.
‘ Honores sive concedas, sive con-
‘ temptum me premas. Morbos sive
‘ ingeras, sive tollas. Hominum fa-
‘ vores erga me excites, sive odia per-
‘ mittas. Bona hujus mundi largi-

‘ aris, five adimas, fac, ut in omnibus
 ‘ his placide conquiescam, filiali fi-
 ‘ ducia in paternam voluntatem tuam,
 ‘ quæ semper bona est, recumbendo.

Dilecte Jesu! Tu rex meus esto,
 cui subditum me præbeam; dux
 meus, quem sequar; dominus, cui
 serviam; arbiter meus, cujus supre-
 mum jus in omnes creaturas, agno-
 scam; pastor, cujus vocem audiam;
 medicus, cujus me curæ subijciam.
 Esto mihi episcopus, qui in oculis me
 gerat; redemptor, qui peccati me
 vinculis solvat; doctor, qui me e-
 rudiat; Deus fortis, qui pro me pu-
 gnet; advocatus, qui causam meam
 dicat; frater, qui mei misereatur;
 amicus, qui me consoletur; sponsus,
 qui æterno me sibi connubio jungat.
 Col. 3. 11. Sis mihi denique *OMNIA* in *OMNI-*
BUS, ut ego ipse amplius nihil *sim*,
 nihil *velim*, nihil *agam*; omnia ve-
 ro te volente & agente, in me &
 per me fiant.

Eheu optime Jesu! quot me tibi
 nominibus devinxisti! Omnes hi
 amoris tui erga me respectus eo ten-
 dunt, ut a me tandem & creaturæ
 amore exeam, & tuæ me unice com-
 mittam curæ, tutelæ, protectioni.
 Quis variis se anxiisque excruciet
 curis, cum in Jehovam viam suam
 de-

devolvere liceat, ac ipsi confidere? *Pf. 37. 5.*
 Quis circa futuros eventus se angat,
 cum *prope* sit Dominus, ac paternam *Phil. 4. 5.*
 suorum curam gerat? Quando viam
 meam spinis obsepis Domine, tunc *Hof. 2. 6.*
 fac me meminisse, hoc mihi evenire,
 ne meos iterum assequar amatores,
 quibus hactenus adhæsi, sed ad te
 priorem virum, revertar in tempo-
 re. O beatum! qui nullis hujus se-
 culi divitiis cor *adponit*, si vel ma- *Pf. 62. 11.*
 xime abundaverint: qui videt & in- *Pf. 45. 11.*
 clinat aurem, qui obliviscitur popu-
 li sui & domus paternæ: qui dicit
 de patre & matre, non *respicio* eum: *Deut. 33.*
 qui fratres suos non agnoscit, nec 9.
 filios novit: qui per fidem Deo
 resignatus, cum *Abrahamo* exit de *Ebr. 11. 8.*
 terra nativitatis suæ, nesciens, quo
 est venturus: qui suam vilitatem
 mentisque cœcitatem ita fatetur, ut
 e supernis erudiatur, & qua ad cœ-
 lestem patriam eundem sit via, edo-
 ceatur!

Adspirations.

1. 'Ehen Domine! quam alte est
 'in me *radicatum propriæ voluntatis*
 'regimen, cœlesti tuæ voluntati con-
 'trarium! Ad me rapui, quæ ad te
 'unice pertinent. Ne patere Do-

‘ mine, ut diutius in me dominetur
 ‘ peccatum, sed voluntate mea in tui
 ‘ obedientiam redacta, ductum tuum
 ‘ paternum unice sequar!

2. ‘ Domine, qui es creator meus
 ‘ & redemptor, & summum in me
 ‘ jus habes; fac, ne unquam *dimi-*
 ‘ *diatum* tibi offeram cultum, sed ani-
 ‘ mo integro, corde sincero, & spi-
 ‘ ritu inordinato amore vacuo, tibi
 ‘ adhæream!

Gal. 6. 14. 3. ‘ Eheu Domine! quando mun-
 ‘ dus mihi erit *crucifixus*, & ego
 ‘ mundo? quando veniet tempus, ut
 ‘ omnem vanitatem, proprium com-
 ‘ modum, favorem secularem, &
 ‘ universum peccati corpus, ut facti-
 ‘ dum & emortuum cadaver, abhor-
 ‘ rescam? quando cor meum erit va-
 ‘ cuum, ut gratiæ tuæ divitiis im-
 ‘ pleatur iterum?

Sirac. 2.
 10, 11.

4. ‘ Fac Domine, ut *exempla san-*
 ‘ *ctorum* tuorum perfectam resignati-
 ‘ onem spirantia, mihi constanter ob
 ‘ oculos versentur: ut ex heroica
 ‘ *Abrahami* resignatione discam, non
 ‘ leviuscula aliqua, sed *tenerrium*
 ‘ *amoris proprii affectum* & quicquid
 ‘ carum est carni, in tuam refundere
 ‘ voluntatem!

Gen 22.
 11.

5. ‘ Accipe Domine *cor* meum, ut
 ‘ sacrificium tibi unice debitum. Finge
 ‘ &

Prov. 23.
 26.

‘ & refinge illud secundum tuam voluntatem *bonam, placentem* ac per- *Rom. 12. 2.*
 ‘ *fectam*, ut tuum tandem tabernaculum evadat, & nihil quam purissimi amoris flamma in illo ardeat!

6. ‘ Domine, si veræ conversionis in me cœpisti opus, cohibe etiam inquietæ voluntatis impetum, ne cœptum opus destruat. E contrario largire, ut resignato animo ac placido, Spiritus tui operationem admittam, quo Christus tandem plene in me *formetur*. *Gal. 4. 19.*

7. ‘ Quando instar tabulæ rasæ erit anima mea, ut voluntatem tuam Domine ipsi inscribas? Quando memoria mea variis peccati ideis vacua erit, ut reali spiritualium sensu imbuas eam?

8. ‘ Nolo habere oculos Domine, nisi ad te videndum; neque aures, nisi ad te audiendum; neque linguam, nisi ad loquendum de te; neque cor, nisi ad te amandum; neque memoriam, nisi ad recordationem tuæ dulcedinis; neque intellectum, nisi ad agnitionem tuæ Majestatis; neque manus, nisi ad tuum famulatum; neque pedes, nisi ad tuum obsequium; neque corpus, nisi tibi ad victimam; neque vitam, nisi tibi ad sacrificium.

Pro Illuminatione.

OMnipotens Deus, qui pater es
Jac. 1. 17. *luminum,* & lucem inhabitas
1 Tim. 6. 16. *inaccessam;* qui ad spectu tuo angelos
 reficis, & amoris tui radiis puras ex-
 hilaras mentes. Tu etiam nosti cor-
Eph. 4. 17. dis mei cœcitatē, & intellectus mei
 tenebras perspicias. In *vanitate* men-
 tis, sicut ipsæ gentes, ambulavi ha-
 ctenus, tenebris animum obscuratum
 habens, & propter ignorantiam cor-
 disque duritiem, alienus a vita Dei
 existens.

Eo major cœcitas mea est, quo
 magis est interna & internas occu-
 pans facultates. Non est cœcitas cor-
v. 18. poris, sed *cordis*. Ipsa anima ab in-
 creatae lucis influxu est abalienata.
1 Cor. 2. 14. Ipsa *mens* in spiritali cognitione
 impotens prorsus est, & variis præ-
Jo. 3. 10. judiciis onerata. Ipsa *ratio* cœlestis
 regenerationis, quæ lucem iterum
 affert, penitus inscia. Intellectus ipse
 ea quæ spiritus sunt, pro ineptiis
Luc. 11. 34. ducit; *Oculus* denique ipse, qui totius
 corporis dux esse debebat & lucerna,
 jam malus est, & a prima simplici-
 tate, qua olim ferebatur in Deum,
 deflexit. Eheu Domine! cum ita
 oculus cordis caliget, dicta etiam
 mea

mea & facta omnia tot *infrugifera* te. *Eph. 5.11.*
nebrarum opera esse oportet, quibus
a te, veræ lucis fonte, magis magisque
abducor. Ita vero tenebras tenebris
cumulavi, & mentem natura a Deo
jam averfam, multis peccatis, densi-
ori caligini indies involvi. Malo-
rum maximum est, quod ipsa vo- *Jo. 3. 20.*
luntas lucem aversetur, & affectus
voluntatis ductum sequentes, lucem
neque ament, neque amare cupi-
ant.

Qualis vero in hoc statu suppetat
mihi rerum divinarum cognitio? ste-
rilis utique sit necesse est, frigida,
vita & experientia vacua. Licet e-
nim intellectus vel maxime circa spi-
ritualia objecta versetur, digne ra-
men ea non percipit, nisi omnes o-
mnino facultates suaviter ad hoc con-
spirent, & ipsa præcipue voluntas lu-
cis dulcedinem degustet. Hinc ani-
ma in spiritali torpore languescit,
& ad cœlestium contemplationem
prorsus inepta manet: dum enim
divinæ gratiæ luce destituitur, ad
vivificandas, alendas, fovendas, ser-
vandas & perficiendas ejus facultates
necessaria, non est mirum, quod in
altioribus fidei mysteriis vel plane
cœcutiat, vel falsam quandam eorum
imaginem sibi imprimat. Convaleas

me itaque magis magisque, regni tui mysteria omne rationis acumen longe superare, fierique adeo non posse, ut res supernaturalis sine luminis plus quam naturalis auxilio, recte percipiatur.

Ego vero hujus lucis nihil fere habeo præter convictionem quandam tenuem; quæ tamen tenebras in me arguere cœpit, & meas a lucis tramite aberrationes, manifestare: cum autem virium, quæ mentem tenebrarum vinculis solvant, satis nondum suppeditet; fac, ut potens hoc verbum: *excitare qui dormis, & surge e mortuis, & illucescet tibi Christus*, intimo sensu perlentiscam, & ad verum lucis fontem deducar. Sit mihi via ad lucem hoc verbum, meque non modo de necessitate surgendi convincat, sed virtutem insuper addat, qua surgere valeam & tenebrarum opera abjicere. O beatum me! si cum rebus divinis, quas verbum tuum exhibet, animum etiam largiaris, qui divina amet; gustum, qui divina sapiat; aurem, quæ divina audiat; oculum, qui divina videat; ut ita spiritualis tandem capacitatis, spirituali objecto accommodata, participes factus, spiritualia spirituali etiam sensu digne dijudicare possim. Largire hanc mihi gratiam per Jesum Christum

Christum, magnum naturæ nostræ instauratorem, *Amen.*

Alia.

DEUS invisibilis omnia videns; lux æterna, cui omnes tenebræ lux sunt, & cui conjuncta omnis alia lux, nil est quam tenebræ. At mentis nostræ acies obtusa, lucis tuæ inaccessibleis plenos & apertos radios ferre non potest; nec tamen sine aliqua cœlestis lucis emissionē gressus nostros dirigere, & versus illam beatam lucis patriam progredi poterimus.

Placeat itaque tibi pater luminum, veritatem & lucem tuam emittere, ut ad montem sanctitatis tuæ me recta deducant. Tu bonus es & bonifons: da mihi intellectum, ut servem mandata tua. Satis est & verenimium, quod anteaetæ vitæ meæ umbras sequendo, perdidi: reduc animam meam in semitam vitæ, cujus mirabilis dulcedo terrenas omnes voluptates longe superans, fortiter & suaviter me teneat, ne ullis seculi aut peccati blanditiis illectus, recedam. Dele precor ex animo meo impuras omnes imagines, ut pulcherrima tua & sanctissima imago mihi renovetur

renovetur intus ; & te contemplando crescat in me quotidie divina illa similitudo, cujus tandem perfectio in plena illa, quam spero, visione, me in æternum beatum efficiet.

Donec autem adspiraverit exoptatissimus ille dies, & aufugerint tenebræ, adsit mihi spiritus tuus sanctus, ejusque efficax & divina præsentia constanter me regat & sustineat, ut conatus mei omnes per reliquam vitam beatissimi nominis tui honori inferviant, per Dominum nostrum Jesum Christum, *Amen.*

Adspirations.

1. ‘ Adsisse mihi Domine gratia
‘ tua, ut pulsas mentis tenebris, suavissima tua lux in interioris cordis
‘ penetrabile sese insinuans, omnes facultates divino splendore collustret,
‘ voluntatem a tenebrarum amore
‘ trahat, intellectum spiritualium discretionem imbuat, totamque adeo
‘ vitam lucis naturæ conformem reddat !

2. ‘ Quam magna est differentia,
‘ inter humanam convictionem, quam debilis ratio de rebus divinis menti
‘ suggerit ; & eam, quam spiritus
‘ tuus cœlesti oblatione in animo
‘ gignit.

' gignit. Illa mentis facultates de-
 ' bilius ferit, & non nisi tenuem &
 ' confusam evidentiam post se relin-
 ' quit: hæc vero ex ipsa spiritualis
 ' objecti in animo præsentia, gustu
 ' & possessione, resultat, & indubi-
 ' tata ac vivida evidentia afficit men-
 ' tem. Largire mihi Domine divi-
 ' nam hanc de veritate tua convic-
 ' tionem, & illa a variis hujus tempo-
 ' ris erroribus ac satanæ delusionibus,
 ' me ipse fortiter defende.

3. ' Deus de Deo! Lumen de Lu-
 ' mine! Deus verus de vero Deo!
 ' infunde quæso cordi meo cœlestis
 ' tuæ sapientiæ lumen, ut te in tuo
 ' ipsius lumine agnoscam, amem, se-
 ' quar!

4. ' Illumina ita intellectum meum
 ' Domine, ut *atæne Potentia* tuæ ve- *Rom. I. 20.*
 ' stigia, creaturis undique impressa,
 ' deprehendam; nunquam tamen in
 ' creatura, sed in *TE*, ad quem illa
 ' ducit, quiescam! Purifica etiam
 ' affectum meum, ut in omnibus te
 ' amem, qui omnium nostrarum a-
 ' ctionum *centrum* es, *finis* & *princi-* *Rom. II.*
 ' *pium.* 36.

5. ' O dulce lumen animæ meæ!
 ' illucesce mihi, ut in clarum meri-
 ' diem vertantur naturæ tenebræ!
 ' da mihi requiescere sub umbra tuæ
 ' caritatis,

‘ caritatis, & in amoris tui sinu ita
 ‘ obdormire concede, ut terrenarum
 ‘ rerum penitus oblitus, divina tua
 ‘ luce perfundar, & tenebrarum ope-
 ‘ ra procul facessere jubeam.

6. ‘ Da mihi spiritum illuminatio-
 ‘ nis Domine, ut tenebras, quibus
 ‘ misera mea mens involuta est, ita
 ‘ agnoscam, ne unquam sine divino
 ‘ lumine, divinas tuas scripturas in-
 ‘ telligere præsumam!

Jo. 3. 19. 7. ‘ Benigne Jesu! quam misera
 ‘ est illorum conditio, qui tenebras
 ‘ potius *amant* quam lucem; imò
 ‘ quemlibet lucis radium, ne menti
 ‘ illabatur, a se avertunt. Largire
 ‘ mihi gratiam, ne, dum tenebrarum
 ‘ in me potentiam sentio, tenebras
 ‘ unquam diligam, sed vero conver-
 ‘ sionis ordine, ad divinæ lucis sua-
 ‘ vitatem adspirem.

1 Joh. 2. 27 8. ‘ Compesce Domine periculo-
 ‘ sum naturæ pruritum, quo homo
 ‘ sibi relictus in multa sciendi cupi-
 ‘ dinem rapitur. Concede e contra-
 ‘ rio, ut vel unicam veræ *unctionis*
 ‘ guttulam, quæ cor ipsum docet &
 ‘ afficit, omnibus corruptæ rationis
 ‘ speculationibus longe præferam!

Pro bonorum temporalium recto usu.

Benignissime Deus, qui bona tua copiose nobis largiris, tam ut illis utamur ipsi, quam aliorum inopiam sublevando, fidem nostram efficacem hinc demonstramus. Inclines animum meum ad statuta tua servanda, neque ad quæstum vel avaritiam, deflecti eum sinas. Doce me, dispensatorem me esse bonorum, quæ tua mihi concredidit manus, & non possessorem; ne mihi ipsi ea vendicando, infidelitatis reus evadam.

Gal. 5. 6.

Luc. 16. 1.

Fac me meminisse inquilinum me esse & advenam in hoc mundo, & concitato cursu ad æternitatem ferri, ut vel hac consideratione, seculi curas, velut tot sarcinas, a cœlestium amore retrahere me volentes, abjiciam, & mundo hoc utar ut non abutens, eam ut non obtinens. O beatum illum! qui ut servus fidelis negotium sibi commissum peragit, & ut dispensator se gerit, qualibet hora rationem reddere paratus.

1 Pet. 2. 11.

1 Cor. 7. 31.

Cohibe a corde meo anxiam hujus mundi tristitiam, quæ, cum de temporalibus saltem doleat, mortem tandem parit. E contrario largire, ut illorum exemplum, qui direptionem facul-

2 Cor. 7. 10.

Ebr. 10. 34. facultatum suarum cum gaudio exceperunt, ita ob oculos mihi versetur, ut & ego lætam paupertatem subire hinc discam, & potiozem substantiam, in cœlis servatam, subinde fide degustem. Ante omnia da promptum animum, miseris de præsentī succurrere, & septem aut octo partem dare, non in uno loco, semen spargens, sed in multis, cum nesciam quid futurum sit mali super terram. Tu vero ipse omnia operum meorum grana in tantam fœcunditatem fac crescere, ut uberrima hinc suo tempore emergat gloriæ messis, *Amen.*

Gal. 6. 8.

Pro sobrietate & temperantia.

BENIGNISSIME Domine, qui ex summa in genus humanum munificentia, creaturarum tuarum usum ad corpora nostra reficienda, concessisti, ut ad tibi proximoque inserviendum, eo magis idonea existant.

Da quæso, ut permissione hac cum gratitudine & moderatione utar; nec unquam permitte, ut gulæ serviens, (cujus bruta quidem voluptas est,) mensa mea in laqueum mihi cedat & offendiculum. Largire vero gratiam, ut vel a minimo excessus gradu abhorream prorsus, & in bibendo & edendo

Rom. 11. 9.

edendo talem modum finemque te-
neam, ut servata hinc sanitate, viri-
bus tam corporis, quam animi, tibi in
proximo eo promptius inserviam, &
omnem inordinatum appetitum, quo
cor & corpus gravatur, una cum a-
liis carnis cupiditatibus, crucifigam.

Fac, ut omnem creaturæ abusum
sedulo evitem, & nunquam in
corruptionis servitutem, sub qua jam
gemit, altius eam demergam. Ante *Rom. 8. 22.*
omnia da mihi *spiritualem* illam men- *1 Pet. 4. 7.*
tis sobrietatem, quæ externæ basis est,
& tam internos affectus regit, quam
externam vitam fræno tenet. Hanc
enim non natura, sed gratia in Chri-
sto patefacta, docet; quippe quæ nos
erudit, ut abnegatis cupiditatibus *Tit. 2. 11.*
mundanis, *sobrie, iuste & pie* vivamus
in hoc seculo, erecto capite redempti-
onem e corpore peccati expectantes.
Et cum filii huius seculi corporis vo-
luptate, utut tenui & perfusoria, de-
lectentur, da mihi gratiam, qua ad
meliolem vitam solidiori gaudio jun-
ctam, emergam. Cum autem huius
gaudii in alto lateat vena, *fidei lar-* *Ebr. 11. 1.*
gire oculum, qui ea demonstret, quæ
rationis carnisque sensum effugiunt,
ut hic gratia, & in posterum gloria
tua exatier, *Amen.*

Alia

Alia.

Domine Jesu, abstinentiæ speculum! qui, ut salutarem rerum hujus seculi moderationem verbo & exemplo commendares nobis, carne nostra assumpta, quemvis mundi luxum ultro respuisti, & non in solo pane, sed in *omni verbo*, quod procedit de ore Dei, hominem vivere docuisti.

Da ut mellifluum eloquiorum tuorum gustum, melle & favo dulciorem, intimis sensibus percipiam, & inordinatum creaturæ amorem hinc minui in me sentiam. Fac, ut ciborum lautitiam, velut periculosum gulæ irritamentum, nunquam appetam, sed tenui victu & non magno parabili
1Tim. 6.8. contentus, dona tua cum gratiarum
Phil. 3.19. actione sumam, nec Deo ventri, sed tibi Deo viventi, & nos tam benefice pascenti, sedulo serviam, Amen.

Adspiraciones.

1. ' Doce me Domine durius subinde tractare corpus, ne spiritui male pareat; & tantum ei solum indulgere, quantum bonæ valetudini, tuo servitio consecrandæ, satis est.

' 2. ' Ex-

2. ' Extingue Domine dulcedine
 ' tui amoris omnem inordinatum
 ' appetitum, & doce me, *ad* nominis
 ' tui *gloriam* edere & bibere, & quic- 1 Cor. 10.
31.
 ' quid facio, facere.

3. ' Custodi animam meam omni-
 ' potens Deus, ne, dum creatura ad
 ' quotidianas corporis ruinas refici-
 ' endas, utor, a creatura capiar & in
 ' *servitutem* redigar! Tit. 2. 3.

4. ' Cum nemo possit esse conti-
 ' nens, *nisi tu Domine des*; ego in- Sap. 8. 21.
 ' voco dextram tuam, ne, dum in-
 ' firmitati corporis inservio, pericu-
 ' losa jucunditas, vel voluptuaria cu-
 ' piditatis fallacia, mihi imponat.

5. ' Eheu Domine! quam difficile
 ' est, ut quis discat, *in quibus est, esse* Phil. 4. 11.
 ' *contentum*, & Apostoli tui ductu,
 ' abundare sciat, & penuriam pa-
 ' ti. Da ut omnia valeam in eo
 ' qui nos corroborat!

6. ' Omnipotens Deus! quot peri- Luc. 10. 41.
 ' cula latent sub *humana necessitate*
 ' velamine! quot insidias struit ini-
 ' micus, dum in parando victu & ne-
 ' cessariis vitæ hujus subsidiis, ver-
 ' for! vigilantiam mihi adde Domi-
 ' ne, ne sub necessitatis prætextu a-
 ' varitiæ virus & *lucris* cupido fe-
 ' menti insinuet; ita ut non modo
 ' necessaria, sed & superflua appetam,
 ' &

& non quæ usui solum, sed & quæ
vanitati serviunt, cupiam.

7. Non tam imunditiam obsonii
timeo, quam imunditiam cupiditatis. Scio Domine sanctis tuis omne carnis genus, quod cibo est usui, manducare permissum; scio
Gen. 25.34 vero etiam *Esau* lenticulæ concupiscentia deceptum! Extingue itaque in me corruptum naturæ desiderium, & munda mihi erunt omnia.

8. Vigilantiam largire Domine,
Luc. 8. 14. ne curæ & solitudinis spinis, evangelii semen, dum adolescere incipit, suffocetur iterum! Quomodo enim cœlestem doctrinam digno silentio cogitavero, dum animus tumultuosus seculi curis distentus, huc atque illuc trahitur!

Pro Castitate.

Domine Jesu Christe, castarum mentium custos, & pudicitiae amator! qui, ut munditiam tibi maxime placere ostenderes, ex purissima virgine carnem humanam assumere dignatus es. Respice propitius fragilitatem meam. Cor mundum in
Ps. 51. 12. me crea, & spiritum rectum innova in visceribus meis. Da mihi carnis con-

concupiscentiam continentiae fræno
 cohibere, omnia libidinis *incentiva* *Gen. 39. 10*
 vincere, & carnem ipsam timore
 tuo configere: ut hoc domestico ho-
 ste devicto, tibi casto corpore servi-
 am, & mundo corde placeam! *A-*
men.

Alia pro custodia pudicitiae.

Divine Spiritus, qui abhorres ab
 omni spurcitia, quique gaudes
 ac pro deliciis habes, in castis purisq;
 mentibus versari. Te supplex de-
 precor, ut hunc insignem thesaurum,
 quem porto in *scitili* vasculo, sicut *2Cor. 4. 7.*
 tuæ debeo benignitati, ita tuo bene-
 ficio servem incolumem, utque indies
 magis ac magis puro corde, puroque
 corpore tibi placens, perveniam ad
 illam vitam, quæ nullam novit corru-
 ptionem, in qua vivis cum Patre &
 Filio, *Amen.*

Adhuc alia.

O Sancte & immaculate Jesu, cu-
 jus primus descensus erat in u-
 terum virginis, & qui adhuc gaudes
 corda tantum pura & virginea inha-
 bitare: Digneris quæso, immisso tuo
 spiritu, me ab omni inquinamento

car-

2Cor. 7. 1. *carnis & spiritus* purgare. Corpus
 1Cor. 6. 19. meum Domine, sit *templum* sancti tui
 spiritus, quod nulla unquam immun-
 ditie pollui permittas.

Matth. 15. Quoniam vero ex corde procedunt,
 18. quæ hominem inquinant; da quæso
 Domine, ut cor meum omni cum dili-
 gentia custodiam, ac nullas ibi impuras
 aut fœdas cogitationes commorari, pa-
 tiar. Fac, ut hic cum corpore, tum
 spiritu, te glorificem, quò in futuro
 seculo, in utroque iterum glorificer.
Amen.

Adspirations.

1. Tota spes mea in magna mi-
 'sericordia tua Domine Deus! da
 'quod jubes, & jube quod vis. Im-
 'peras nobis continentiam; sed cum
 'scirem, ait quidam, quod nemo pos-
 Sap. 8. 21. 'sit esse continens, nisi Deus det: (&
 'hoc ipsum erat sapientia, scire cujus
 'esset hoc donum.) Tu ipse per spiri-
 'tum tuum in me effice, quod in ver-
 'bo requiris, ut ita per continenti-
 'am in UNUM redeam tandem, a
 'quo vano amore in multa defluxi.
 'Minus enim te amat, qui tecum aliquid
 'amat, quod non propter te amat. O
 'amor, qui semper ardes & nunquam
 'extingueris! charitas Deus meus
 'accende me! continentiam jubes.
 'Da

‘ Da quod jubes, & jube quod vis.

2. ‘ Dilata Domine mentem meam
‘ suavissimi tui amoris virtute, & in in-
‘ creatæ lucis abyssum eam immerge;
‘ ut post tot vagos vanosque creaturæ
‘ amores, ad te redeat tandem, tuis-
‘ que deliciis refecta, inquinamento-
‘ rum carnis plene obliviscatur!

3. Mi Jesu! percelle mentem me-
‘ am suavissima tui amoris violentia,
‘ ut ipsa sancto fervore victa, felici-
‘ ter in *TE* tandem transeat, carnis-
‘ que vinculis ruptis, ad *TE*, unicum
‘ objectum suum, revertatur.

4. Eheu Domine! gratiose condo-
‘ na omnes impuras cogitationes,
‘ quæ unquam in meo pectore æstua-
‘ runt, & per abrupta cupiditatum
‘ cor gratia vacuum, huc atque illuc
‘ traxerunt. Dispelle verbo tuæ
‘ potentiae omnes nebulas, quæ de
‘ limosa carnis concupiscentia exha-
‘ lantes, influxum tui amoris impe-
‘ diunt; ut tandem spiritu, anima &
‘ corpore dignum holocaustum fiam,
‘ totum amoris tui igne consumen-
‘ dum!

*Pro sedulitate in operibus vocati-
onis.*

Dilecte Jesu, qui nullum fugiens laborem; mei causa sæpius es
Jo. 4. 6. *fatigatus, &*, ut hominum salutem
 efficeres, varia mundi incommoda &
 injurias pertulisti. Expelle a corde
 & corpore meo omnem desidium &
 torporem, ut viam mandatorum tu-
 orum lætus decurram, & opus mihi
 commissum præsentī animo & recol-
 lecto, expediam.

Fac vero me meminisse Domine,
 ex innocentie illo statu, quo primus
 gaudebat homo, per peccatum me
 esse ejectum, & in exitium actum,
Gen. 3. 19. ubi jam in *sudore* vultus victum tole-
 rare oportet. Hinc vero largire, ut
 magis ac magis humilior, & ad re-
 demptorem suspirem, qui venit, ut
 ablata maledictione, benedictionem
 tam nobis, quam vocationi nostræ im-
 pertiens iterum, de dolore manuum
Gen. 5. 29. nostrarum, ut verus *Noachus* nos con-
 soletur; ita ut labor jam ipse, pro-
 pter peccatum ut pœna primum in-
 flictus, per Christum in salutarem
 medicinam conversus, ad sanandos
 animi

animi morbos, gratiæque vires nutriendas, haud parum conducant.

Nunquam aliorum bona concupiscere me permitte, nec quemquam invido intueri oculo, ne in Diaboli hinc transeam naturam, qui primi hominis dignitati invidens, *mortem* *Sap. 2. 24.* in mundum induxit, variaque nos premit molestia & ærumna. Hoc vero agam benigne Jesu, hoc studeam, ad hoc contendam, ut sim *quietus*, *1 Thess. 4. 11.* res meas perficiam, & pane, labore meo *acquisito*, vescar. *Largire*, *2 Thess. 3. 12.* ut quicquid manus mea adsequitur, *Eccles. 9. 12.* pro concessis mihi viribus expedite faciam, serioque considerem, nullum opus, aut ratiocinium, aut scientiam, aut sapientiam in sepulchro fore, quo sum iturus; ut vel hæc consideratio naturalem mihi acediam excutiat, bonorumque operum, dum tempus habeo, me reddat cupidum.

Et cum non mihi ipsi natus sim, sed proximo, cujus custodem me constituisti; libera me a dominio amoris proprii, qui omnia propter se facit, & sibi ipsi tanquam idolo adhærens, misericordiæ viscera erga proximum prorsus occludit. E contrario fac, ut vocationis meæ opera jugi conatu in proximum ferantur, & hoc mediante, ad TE tandem rede-

G

ant,

ant, ultimum actionum nostrarum
 1 Cor. 8. 6. *scopum.* Humile mihi etiam cor largire, quod non ad altiora adspiret, sed sibi commissum opus fideliter urgeat; cum tua benignitas, non tam externam operis eminentiam, quam cordis fidelitatem, qua opus quis curat, respiciat, & non illam, sed hanc, *Apoc. 2. 10.* retributionis corona dignetur.

Ante omnia da, ut prudentia christiana externæ vocationi præsim; ita, ut per externa ad interna, per corporalia ad spiritualia, per visibilia ad invisibilia, sub sapienti gratiæ tuæ influxu, tendam; nunquam vero, dum corporalia tracto, in corporalium etiam amorem trahi me patiar. Quemadmodum enim radius solis terram quidem contingit, sed ibi tamen est, unde mittitur; sic fac, ut & ego, dum externa munia vitæ in terra subeo, majori tamen mei parte illic sim, unde descendo, origini nempe meæ constanter unitus. Donec tandem, peracto hoc laboris penso, ad sempiternum sabbatum evocatus, suaviter post laborem quiescam, & ab omni tentationum æstu, labore ac dolore liber, ad perennium aquarum fontes æternum deducar, *Amen.*

Adspiraciones.

1. ' Quod si non semper ex animi
 ' sententia succedat negotium, sed
 ' siccitas vocetur super ipsum ma- *Hagg. 1.*
 ' nuum mearum laborem; sapientiam *II.*
 ' tunc largire, ne tam de tua bene-
 ' dictione tui amantibus promissa,
 ' quam de mea fidelitate, successum
 ' sapius impediens, dubitem. Con-
 ' cede autem gratiam, ut recollectis
 ' denuo viribus adgrediens opus, se-
 ' men meum mane *seram*, ac vespere *Eccles. 11*
 ' re manum meam non remittam; *6.*
 ' ignorans, quidnam rectum sit, hoc,
 ' an illud, an vero ambo ex æquo
 ' bona.
2. ' Tolle ex animo meo Domine
 ' omnem sinistram in vocatione *finem*,
 ' qui seruo tuo sapius obrepsit; &
 ' fac, ut ea quæ a me sunt, constanti
 ' respectu ad tuum honorem, proxi- *1 Cor. 10.*
 ' mique emolumentum, fiant. *31. 24.*
3. ' Da mihi Domine, per molestias
 ' in vocatione obvias, humili sensu
 ' feram; quippe quæ, cum propter pec- *Gen. 3. 17.*
 ' cata infligantur, justitiæ tuæ maxi-
 ' me sunt conformes, ac homini lapsa
 ' jam utiles.
4. ' Doce me iustam res externas
 ' administrandi *Ordinem* modumque:

ne externa vocatio animo stuporem paulatim inducat, ac internam vocationem, cui illa inservire debebat, impediat magis, quam promoveat!

Pro gratia ad digne legendam Scripturam.

Domine Jesu! qui magnus es & *unicus animarum doctor!* qui spiritum sanctum illis qui *petunt*, quaerunt, pulsant, gratiose promisisti, ut ad te venire volentes, erudiat, arguat, illuminet inque omnem ducat veritatem. Verbum tuum *vivum* est, ego vero in peccatis mortuus: lumen est & *lucerna*, ego vero per naturam tenebrae sum, tenebras amo, in tenebris ambulo: *spiritus* est & spiritualia docet, ego vero secundum carnem vivo, & quae carnis sunt, sapio. Lex tua *perfecta* est & integra, ego vero usquequaque sum imperfectus, miser & contaminatus. Testimonium tuum *verax* est, ego vero per naturam mendacium facio, & mendacium amo. Mandata tua *recta* sunt, ego vero per naturam pravae & perverse indolis. *Purum* est praeceptum tuum, cor vero meum impurum est, &

& omnia opera sunt impusa, quæ hinc procedunt.

Quomodo vero in tanta mentis meæ ad verbum tuum *inequalitate* 1 Cor. 2. 14. nativam verbi virtutem, dignitatem & potentiam satis perspiciam? quomodo caligo mea tuam percipiet lucem? Indue itaque dilecte Jesu talem meæ menti habitum, qui ad recipienda fidei mysteria, idoneum me reddat, ut non nisi in *tua* luce lucem Ps. 36. 10. videam, & eodem spiritu scripturas legam, quo sunt dictatæ.

Quoties divinum hunc ordinem, quo cœlesti luci paulatim assuefaciendus erat animus, neglexi, & sine ulla prævia mentis cultura, in scripturas involavi! Hinc vero ob præposterum legendi hunc modum, nec ullum ex scriptura fructum percepi. Legi tuum verbum, non ut sanctior hinc redeam, sed doctior: non ut lecta faciam, sed ut sciam: non ut voluntatem in verbi obedientiam flectam, sed ut memoriam scripturæ cognitione impleam: non ut solidam hinc rerum spiritualium experientiam, hauriam, sed ut mentis vanitatem, (eheu, quam indignum hoc christiano!) gloriæ cupidinem, multa sciendi pruritum, una cum aliis corruptæ naturæ desideriiis, hinc nutriam. Non ac-

cessi ad scripturas ex interno quodam affectu & gustu, sed ex humano quodam more & mera consuetudine: non ex ordine divinitus præscripto, sed ex vago quodam & obtenebrato mentis impetu. Hinc non est mirum, quod nec ulla viva & experimentalis cognitione fuerit imbutus animus, quodve de potentia evangelii, de creatione novi cordis, de mentis ad tui imaginem renovatione, de spiritali adoptione aliisque celestibus doctrinis, parum vel nihil unquam degustaverit.

Eph. 1. 17. Gratiöse condona dilecte Jesu indignum hunc legendi modum. Largire vero spiritum tuum, qui spiritus est *sapientia* & revelationis, ut hoc adspirante, melius agere discam. Sana oculum meum, ut recondita legis tue mysteria vivide agnoscat: sana gustum meum, ut spiritalia sapiat: sana rationem, ut scripturæ dictamini se submittat: sana voluntatem, ut præcepta tua servet: sana intellectum, ut admirandum salutis ordinem in verbo exhibitum, apprehendat: sana omnes denique affectus animæque potentias, ut omni contumacia exuta, lumen spirituale a supremo *LUMINE* dimanans, placide cognoscant, cognito vero ex animo obediant, *Amen.* *Alia*

Alia, pro digna scripturarum adplicatione.

Domine Jesu, qui mundi lux es & æternæ vitæ verba habes, largire mihi gratiam, ut verbum veritatis, quod jam legi, te intus operante, in salutare animæ meæ nutrimentum transeat. Sit verbum tuum medicina, quæ ægram mentem sanet: sit lucerna, quæ gressus meos dirigat: semen sit, ex quo novus homo succrescat, & lac, ex quo indies capiat incrementa. Diffundat virtutem suam per omnes animæ facultates, ut hæc verbo sanatæ, totam dein conversationem regant, corpus sanctificent, ac membra cum omnibus actionibus tui verbi dictamini conformia reddant. Fac, ut primum mihi metipsum sanctam tuam veritatem adplicem, antequam aliis adplicare eandem præsumam; ut ita verbi veritas intimis sensibus digesta, per externam vitam moresque splendescat, aliosque vivido ejusdem veritatis sensu afficiat iterum.

Fac, ut jugiter mihi ante oculos versentur varii animi morbi, qui verbi tui virtute sanandi sunt; vulnera, quæ hinc emollienda; errores, qui

sunt tollendi ; tenebræ, quæ sunt pellendæ ; præjudicia, quæ sunt deponenda ; labes, quæ est eluenda : ut ita infirmitates meas, defectus ac imperfectiones cum salutaris verbi medicina recte conferre discam, eamque vera fide, assiduis precibus & desideriis juncta, in animam languescentem derivari sentiam.

Cum vero spiritualis sit meus morbus & vulnera mea interna ; prudentiam largire, ut justo ordine, in curandis iis, procedam. Custodi me, ne ex una parte, spretis internis tui spiritus operationibus, externo scripturæ cortici inhæream nimis ; ex altera vero, ne historiæ veritate contemptim habita, internis mentis motibus promiscue nimis indulgeam. Malum per omnes animæ potentias serpit & peccati eas contagio inficit. Da itaque, ut gratiosa spiritus tui plantatione & rigatione, verbum in scriptura traditum, jam vero, menti intus in-

Jac. I. 21. fertum, *NATURAM* ipsam, fontem & vitale agendi principium, *PRI-*
Ps. I. 3. *MUM* fanet & restituat ; ut fructus deinde feram christiano dignos, bonorumq; operum fluentia ad nominis tui gloriam emittam. Sit oratio mea fervens, meditatio in lege tua assidua ; tentatio vero, sinceram con-
 ver-

versionem sequi solita, ita disponat animum, quo sub ipso crucis exercitio, suavissimas tui verbi delicias eo altius degustem, *Amen.*

Adspirationes.

1. ' Domine Jesu! quam abominanda est seculi corruptio! dum
' multi, qui externam saltem scripturæ literam terunt, spiritu autem
' tuo destituti, in scripturis tamen se
' doctos nihilo minus existimant.
' Præpara omnium corda Domine, ut
' illi, qui *exterius* scripturas tractant,
' *intus* etiam a spiritu tuo trahantur, doceantur, moveantur!

2. ' Largire mihi lumen tui spiritus
' Domine, ut tenebras *nationis* meæ agnoscam, ac tibi, vero animarum
' doctori, *vana* ratiocinatione in *ca-* 2Cor. 10. 5.
' *privitatem* redacta, me totum erudendum tradam!

3. ' Cum nemo *vinum novum* in u- Matth. 9.
' tres veteres injiciat; fac, ne ego un- 17.
' quam præsumam, *cælestis regni mysteria veteri & corrupto corde excipere.* Et cum cognitio Dei scientia sit *supernaturalis*, *supernaturale*
' mihi etiam largire lumen, ut super- Ps. 36. 10.
' naturalia capacitate sibi proportionata, dignoscam!

4. ' Domine Jesu! fac ut *TE*, nu-
 ' cleum ac medullam scripturæ, sedu-
 ' lo animi conatu quæram, viva fide
 ' apprehendam, sancta imitatione ex-
 ' primam!

5. ' Cum scriptura non sit data, ut
 ' chartæ tanquam litera quædam
 ' mortua inhæreat; sed ut internus
 ' homo hinc in nobis nascatur & nu-
 ' triatur; concede gratiam, quo
 ' sublimis hic *finis* constanter animo
 ' meo obversetur, & universa scri-
 ' ptura vim suam ac efficaciam *spiri-*
 ' *tualem* in me exerat!

6. ' Eheu Domine! quam tremen-
 ' da sunt regni tui mystera! quam
 ' sublimia! quam sacra. Tremula
 ' ac obtusa *Rationis* lux ad splendo-
 ' rem illorum expavescit, & nil
 ' quam umbram quandam cognitionis
 ' adsequitur. Da itaque, ut propri-
 ' am meam exuam, tui autem *Patris*
 ' *voluntatem* faciam, & hoc demum *OR-*
 ' *DINE*, a teipso præcepto, ad tui
 ' cognitionem felix assurgam!

7. ' Doce me Domine Jesu, evan-
 ' gelium mundo a te exhibitum, non
 ' nudam esse aliquam literam extra
 ' nos positam; sed spiritum vivifi-
 ' cantem intra nos. Doce me, verba
 ' & syllabas vita destitui, nec unquam
 ' vividas cœlestium veritatum ideas

‘ gignere posse, nisi ipse etiam spiritus
‘ cor ipsum præparet, ut in eo, ceu quo-
‘ dam arvo, evangelii semen eo felici-
‘ us progerminare possit.

8. ‘ Largire gratiam Domine, ut,
‘ dum affectus sacrorum scriptorum
‘ in scripturis obvios, lego, affectus
‘ meos naturales corrigi hinc senti-
‘ am; imo ipsos sacros affectus in fide
‘ & charitate fundatos, ita induam,
‘ ut bona deinde, ex bono *cordis the-* *Matth. 12.*
‘ fauro, quavis occasione proferre va- 35.
‘ leam.

(Confer. etiam oratio pro *illumina-*
tione, & studio Theologiae digne exco-
lendo.)

Pro vigilantia spirituali.

Domine Jesu, qui tam serio *vigi-* *Matth. 26:*
lantiam spiritualem precibus jun- 41.
ctam, nobis commendasti, ut hac mu-
niti, tentationum pericula evitemus.
Con dona gratiose stuporem, quem
toties totiesque animo meo induci,
& hoc modo a communi animarum
hoste superari me passus sum. Immi-
net mihi periculum a satana, qui mox
velut *leo* rugiens obambulat, ut de- *1 Pet. 5. 8.*
voret; mox in lucis *angelum* se trans- *2 Cor. 11.*
format, ut decipiat. Imminet mihi 14.
peri-

periculum a mundo, qui aperta mox vi me adoritur, mox dolo & blanditiis allicit. Imminet mihi periculum a malorum exemplis, quæ oculis obversantur quotidie, & ad tempora-
Ebr. 11. 25 riam seculi fruitionem cum æterna salutis jactura, sollicitant. Imminet periculum a carne ipsa, quæ tenacissime adhæret, & domesticas insidias fruit. Imminet periculum ab hominum conversatione, qua tempus æternitati unice dicandum, sæpe subducitur, & propositum tibi unice serviendi, redditur irritum. Imminet periculum ab ipsis sensibus, per quos, ceu tot portas undique patentes, peccatum irruit, & internum corruptionis semen agitat. Et cum corpus undiquaque circumferam, ipsa ejus constitutio & temperamentum variis modis extimulat mentem & ad vitia inflectit.

Eheu dilecte Jesu! quis in tot tantisque periculis, quæ undique imminet, curam mei geret? quis me defendet? quis tot inimicorum tela propulsabit? quis dux itineris erit, &
2Cor. 4. 7. quis thesaurum, quem in vasculis testaceis habeo, & qui a tot tantisque impetitur hostibus, proteget, ita ut salvus tandem & incolumis per tot mundi stratagemata carnisque illecebras

bras ad optatum salutis portum, per-
veniam?

Optime Jesu, qui fidelis es anima-
rum pastor, indefessa me arma vigi-
lantia, ut imminentes ubique tentati-
ones, non videam modo, sed potenti
panoplia ab Apostolo commendata, etiam vincam. Da, uno oculo pericu-
la extra me posita, considerare, alte-
ro vero internas cordis propensiones
intueri, ne hæ ab illis excitatæ, peri-
cula facessant. Da etiam sanum ex-
ternæ vitæ regimen tenere, ne in ci-
bo, potu & somno plus æquo corpo-
ri indulgens, cupiditates in eo susci-
tem, quæ mentem majori onere pre-
mant. Largire, ut accurate ambulem, Eph. 6. 13.

& ad bene faciendum quamvis oppor-
tunitatem redimendo, nullam vitæ
partem male elabi sinam. Sint lumbi
mei succincti, & lucerna ardentes, ex-
pectans, quando Dominus discessurus sit
a nuptiis, ut simulac venerit ac pulsa-
verit, aperiā ei. Rom. 13.
14.
Eph. 5. 15.

Et cum temporum signa discernere
tu ipse jusseris, ad hæc etiam debite
dignoscenda, spirituales largire vigi-
lantiam, ut judicia in verbo tuo præ-
dicta, justa attentione observem, &
quæ futura sunt, effugere, dignus ha-
bear. Luc. 12. 35.

Da

2Tim. I. 7. Da denique spiritum *moderationis* in rebus mihi commissis, ne nimia negotiorum multitudine obrutus, internam mentis culturam negligam. Fac, ut recolectio animo & presenti coram te incedam, occasiones peccati fugiam, tandemque de omnibus inimicorum fraudibus, lætus triumphem!

Adspirationes.

1. 'Domine Jesu! quam periculosus est *status securitatis*, in quo homo sibi relictus, altum dormitat; ita, ut vel in manifesta ruat peccata, vel sub velamine hypocritico latens, vanas excusationes carni corruptæ prætexere satagat.

2. 'Ad te Domine clamo ex profundo spiritualis meæ somnolentiæ! quoties tenebræ intellectui meo offunduntur! quoties voluntas cum affectibus ad peccati consensum lacessitur! quoties tibi, pulsatori aurium, resistitur!

3. 'Fac Domine Jesu, ut omnes sensus interni, peccati onere pressi, iterum in me reviviscant! Tribue *visum* Domine, qui vultum tuum videat; *auditum*, qui vocem tuam percipiat; *olfactum* crea, qui

‘ unguentorum tuorum odorem hau-
‘ riat ; *palatum* sana, ut abundan- *1 Pet. 2. 3.*
‘ tiam dulcedinis tuæ degustet. Fac,
‘ ut omnes interni sensus ita *TE IPSO*
‘ impleantur, ne externæ tentationes
‘ in pericula me conjiciant.

Pro vera Sapia.

Sapientissime Jesu, qui verus es a-
nimarum doctor, lux mundi &
magnus propheta. Quiescit super
te spiritus *sapientia* ; ego vero in viis *Jes. 11. 2.*
tuis insipiens sum, & quæ secundum
carnem sunt, tantum sapio : in te re-
sidet spiritus intelligentiæ ; ego ve-
ro quæ Spiritus Dei sunt, neque ca- *1 Cor. 2. 14*
pio, neque amplector : spiritus confi-
lii in te habitat ; ego vero in propri-
am *viam* conversus, ut ovis hinc inde *Jes. 53. 6.*
per mundi deserta aberro : scientiæ
spiritum tu habes ; ego vero pro-
pter *cordis* ignorantiam, a te rebusque *Eph. 4. 18.*
divinis prorsus sum alienatus.

Quoties quotiesque ad vocem tu-
am, quæ e tenebris ad lucem me e-
vocavit, obdurui ! quoties sapientiæ
disciplinam, quæ erudire me volu-
it, excussi ! quoties sollicitationem,
quæ ad instructissimam sapien-
tiæ *mensam* me invitavit, rejeci ! Hinc *Prov. 9. 2.*
vero peccatum, quod suapte natura
mera

Pf. 85. 9. mera stultitia est, indies me magis magisque fascinavit, voluntatem ad infana patranda commovit, mentem obtenebravit, omnes facultates præjudiciis & erroribus altius involvit, & quod malorum maximum est, veræ sapientiæ loco, falsum quoddam simulacrum, vita & efficacia destitutum, mihi obtrusit,

Eternas tibi gratias ago benigne salvator, quod ad primum veræ sapientiæ gradum, aliquam nempe agræ meæ mentis cognitionem, perducere me cœperis. Perge vero quo tramite cœpisti, & sapientiam quæ in occulto est, me edoce. Veritatem in præcordiis, qua tu delectaris, revela mihi, & sapientiam, crucis mysterio velatam, retege. Illucescat mihi veræ sapientiæ sol, & purissimis suis radiis falsæ sapientiæ fucum discutiat, ne, ut hætenus fecit, ementito splendore fallere me pergat.

Prov. 7. 10, seqq.

Sit sapientia mea casta, animumq; divino amore, abnegatis carnis & spiritus inquinamentis, permulceat. Sit pacifica & ab omnis generis rixis, amaritudine, ab excandescencia & ira omni, ab omni deniq; clamore libera. Compesce dilecte Jesu, omnem inordinatum Rationis impetum; extingue vanas in phantasia ideas, ut in

in tranquillo cordis sabbato edocere
me possis, anima vero mea *quiescendo*
sapientior evadat.

Sit *aqua* & *mitis* sapientia mea, ut
proximi imperfectiones leni animo *Jac. 3. 17.*
feram, & amico candore redar-
guam. Sit *obsequens* etiam, meque
meliora edoctum, ad meliora etiam se-
quendum, inflectat. Omnem animi ri-
gorem ex amore proprio plurimum
provenientem, ita emolliat, ut arbor
tandem evadam, *plena bonorum fructu-*
um, & ex intimis *miseriæ* visce-
ribus proximo infervire gestiam.

Procul etiam facessant steriles o-
mnes circa religionem disceptationes,
quæ mutuam charitatem, veram illam
pietatis tesseram, plerumque lædunt,
& a cœlestis sapientiæ tramite lon-
gius abducunt. E contrario largire,
ut omnes & singulos sincero amore
complectar, non secundum deprava-
tæ naturæ ductum, sed secundum tu-
um sapientissimum exemplum, proxi- *Jo. 13. 34.*
mum amem, & dextram charitatis
errantibus ultro porrigam, *Amen.*

Aspirationes.

1. ' Quam præclara in eo tua sapi-
' entia apparet, Domine, quod veram
' sapientiam sub crucis mysterio la-
' tere

‘ tere voluisti, ne celestium veritatum
 ‘ margarite impiorum pedibus concu-
 ‘ centur.

2. ‘ Dilecte Jesu, fac, ut sapientis-
 ‘ simum vitæ tuæ exemplar meis ju-
 ‘ giter obversetur oculis, ut in hoc
 ‘ intuens, sapiens tandem evadam!
 ‘ Quam profunda, quam alta, quam
 ‘ longa, quam lata sapientia vita tua
 ‘ referta est! quæ autem, dum oculum
 ‘ propria sapientia turgidum subter-
 ‘ fugit, humili tantum videndum se
 ‘ exhibet.

3. ‘ Quam vanum est Domine, si-
 ‘ ne tui timore tuam velle indipisci
 ‘ sapientiam! Ignosce mihi, quod
 ‘ sapientiam ambiens, tuum timorem
 ‘ toties neglexerim: concede autem,
 ‘ ut verum Dei timorem, omni, quam
 ‘ quæro sapientiæ, fundamenti loco
 ‘ semper substernam!

4. ‘ In plateis clamat sapientia
 ‘ tua Domine; ego autem ad vocem
 ‘ ejus sat diu obsurdui: tabernacu-
 ‘ lum sibi & domum inter mortales

condere vult; ego autem, ut vivi
 ‘ lapidis instar ipsi adapterer, diu
 ‘ recusavi: columnas septem excidit
 ‘ & spiritus dona longe lateq; effudit;
 ‘ ego autem indignum ipsis me feci!
 ‘ mensam celestibus evangelii epulis
 ‘ instruxit; ego vero, cum terrene
 ‘ sim

‘ sim indolis, solida neglexi, super-
‘ ficiaria captavi. Fac, dilecte Jesu,
‘ ut meliora tandem edoctus, lautas
‘ veræ sapientiæ delicias, lethali-
‘ falsæ sapientiæ blanditiis longe
‘ præferam!

5. ‘ Eheu Domine! quam magna
‘ est differentia tuam inter & falsam
‘ seculi sapientiam: hæc cor inflat,
‘ illa id humiliat: hæc in semetipsa
‘ acquiescit, illa ad te, sapientiæ fon-
‘ tem, redit: hæc hominum applau-
‘ sum captat, illa eum spernit: hæc
‘ parvulos despicit, illa cum parvu-
‘ lis conversatur: hæc simplices
‘ contemnit, illa eos adjuvat: hæc ex
‘ hominum æstimo, illa ex Dei
‘ autoritate pendet: hæc, meretri-
‘ cis instar, specioso & adscititio
‘ fuce imponit, illa, nativa gravitate
‘ incedit, non imponens, sed vincens:
‘ hæc rapidi torrentis instar violento
‘ impetu ruit, calamitate autem
‘ ingruente, in nihilum abit; illa
‘ instar perennis scaturiginis, parvo
‘ labitur sono, sed de æstu calamita-
‘ tum triumphat: hæc oculos exter-
‘ no apparatu ferit, illa cor divino
‘ amore perfundit: hæc ad propri-
‘ am gloriam omnia refert, illa in
‘ DEUM ipsum, omnium bonorum
‘ fontem, omnia refundit. Eheu Do-
‘ mine!

‘ mine ! fac, ut *falsam* rejiciam, *veram*
 ‘ autem sapientiam humili mente ex-
 ‘ osculer !

6. ‘ Summe sapiens Deus ! custodi
Prov. 2. 16. ‘ me de *muliere aliena*, de falsa & fu-
 ‘ cata seculi sapientia, quæ mortali-
 ‘ um animos inebriat, tandemque
 ‘ amatores suos in infernum agit præ-
Prov. 5. 18. ‘ cipites ! fac vero, ut *uxorem juven-*
 ‘ *tutis*, increatam tuam & illibatam
 ‘ Sapientiam, depeream, & castissimo
 ‘ cum ea connubio coalescam.

Enchiridii

ENCHIRIDII PRECUM

SECTIO II.

*Continens Preces & Adspirationes
pro virtutibus Christianis erga
PROXIMUM exercendis.*

Pro charitate.

JESU amantissime! consummatissimum charitatis exemplar! qui veri amoris characterem tam doctrina ipsa, quam luculento vitæ exemplo, tradidisti; ut quilibet in te intuens, veram hinc amoris indolem addiscere possit: da te redemptorem meum e toto corde, tota anima, menteque tota diligere, postquam tu prior dilexisti me, & ex puro erga me amore, animam pro me dedisti. 1 Jo. 4.19.

Da etiam proximum eadem sinceritate amplecti. Fac, ut de ejus prosperitate

speritate gaudeam, vicem autem ejus
adversam ex christianæ sympathiæ
1 Jo. 3. 18. sensu, dolens, non modo *verbo*, sed
re ipsa, onus ei levare studeam: ut
ita tandem omnibus invidiæ stimulis
pulsis, aliquam tuæ charitatis imagi-
nem in vita mea & conversatione,
exhibeam, *Amen.*

Alia.

1 Jo. 4. 8, 16. **S**ANCTE Deus, qui te ipse *AMO-*

REM esse declarasti; qui amorem
primi hominis cordi inscripsisti; qui
tot tantisque nominibus amorem in
verbo tuo prædicasti: largire grati-
am, ut miserum meum statum, in
quem corrupti amoris impetu, sum
detrusus, digne agnoscam. Ego sum
ille, qui abjecto cœlestis amoris re-
gimine, in longinquam secessi regi-
onem. Ego tuo amore repudiato,
Hof. 2. 7, 8. alias *amatores* quæsi. Ego nolui
scire, te mihi hujus vitæ necessaria
suppeditare; te bona mihi tribuere;
Act. 14. 17. te dare *cœlitus* pluvias, & tempora
ferendis fructibus apta, implens cibo
& lætitia, corda nostra.

Ut vero externa providentiæ tuæ
beneficia hætenus mihi collata, neque
julte agnovi, neque reciproco amore
excepi; ita nec altiora beneficia in
redem-

redemptionis opere oblata, fatis suspexi. Evangelium tuum, quo im-
 mensum erga humanum genus amo-
 rem declarasti, *absconditum* mihi fuit, 2 Cor. 4.3.
 & amor ille prorsus ignotus, quem
 spiritus tuus in fidelium corda *effun-* Rom. 5. 5.
dere solet. Cor enim meum & amo-
 rem tibi, & post te proximo, dicand-
 um, creaturæ adjeci, quæ ipsa fra-
 gilis est & egena, adeoque nec reda-
 mare me potest. Magnam vitæ par-
 tem in detestando philautiæ servitio
 transegi, in tui autem & proximi,
 fere nullam.

Hinc vero inquieta est anima mea.
 Intus nil quam tumultus est. Omnia
 resonant turbulento creaturæ amore,
 qui jam huc me rapit, jam illuc.
 Ipsa amandi vehementia eo altius in
 miseriam me dat præcipitem, dum
 violentissimorum cruciatuum immor-
 tale principium in anima est & erit,
 nisi amor meus, excusso falso suo obje-
 cto, tibi iterum fuerit junctus. Tam
 autem alte insidet corruptus hic amor,
 ut nil nisi omnipotens tua manus re-
 vocare eum possit, & genuino suo
 objecto reddere. Si enim vel maxi-
 me occasionem evitem qua irritatur
 corruptus amor; fuga tamen illa me
 parum adjuvat, dum *MECUM* fugio.
 Quid enim prodest, vel totius regio-
 nis

nis silentium, si intus vani affectus
freinant?

-o Benigne Domine! animus obstre-
pit; ex animo exime malum! In a-
nimo seditio est ex corrupto amore
suborta; hanc tu potenti tuo verbo
intus compesce; ut omni deinde loco
bene amare, & quiete vivere, discam.
Non modo fac me videre vilitatem
amoris proprii, sed virtutem suam super
adde, ut inquinamentis ejus expunga-
tis, tibi adhæream soli, tibi vivam;
tibi in proximo unice serviam.

Demitte in cor meum tuum erga me
amoris ignem, quo inordinatus amor
comburatur funditus. Da, ut uni-
versalis *consanguinitas*, per totum ge-
nus humanum diffusa, ita a me consi-
deretur, ut vel hac naturæ proximi-
tate ad charitatis actus, sine ullo mer-
cenario respectu, omnibus exhiben-
dos, impellar. Da etiam *fratres* inti-
ma charitate complecti, & ut viva
membra tibi per fidem insita, suo
pretio æstimare. Et quia tu ipse ini-
micos amasti, & tam verbo, quam vita,
eandem dilectionem & nobis incul-
casti; da gratiam, ut hujus etiam a-
moris indolem sedula imitatione ex-
primam.

Largire tandem, ut hunc christianæ
charitatis tramitem constanter teram,
ita

ita, ut nec per incommoda & molestias, nec hominum scandala & ingratitude, a beato hoc exercitio dimoveri me, unquam patiar, *Amen.*

Adspiraciones.

1. ' Illucescat mihi, Domine, *regia amoris dignitas* ab Apostolo descripta, ut vel hoc argumento ad indefessos charitatis actus alliciar! *Jac. 2. 8.*

2. ' Cum charitas longanimis sit & benigna, cum invidiæ expers sit & temeritatis, multisque aliis virtutibus corusca; rogo te, optime Jesu, ut eximias divinæ hujus virtutis proprietates indelebili caractere, animo meo inscribas, totamque conversationem meam ipsi reddas conformem. *1 Cor. 13. 4.*

3. ' Doce me Domine, extensissimam veræ charitatis latitudinem. *Partialis spiritum, qui veram charitatem impedit, latissimo amoris tui sensu extingue, & omnem lenitatem erga omnes & singulos exhibere me doce.* *Luc. 9. 53. Jo. 4. 9. Tit. 3. 2.*

4. ' Cum vera & exaltata charitas vitam etiam pro fratribus ponat; da Domine, ut ad minimum, nullis laboribus, nullis molestiis, & periculis nullis, sincerum charitatis exercitium sequi solitis, ab amore proximi deterreri me, patiar! H 5.

5. Evelle ex pectore meo omnes
 ‘ mercenarios amoris respectus, ut-
 ‘ pote christiano indignos. Fac,
 ‘ ut omnia propter TE, nihil pro-
 ‘ pter Me, agere discam !

6. ‘ Eheu Domine ! largire gratiam,
 ‘ ut perversum seculi exemplum chari-
 ‘ tate tam vacuum, charitatis spiritum
 ‘ acuat in me potius, quam extinguat !

Pro Mansuetudine.

Ps. 103.8.

A Mantissime Deus ! qui miseri-
 cors es & gratiofus, longani-
 mis & multus benignitate ; qui non
 litigas in æternum, neque in seculum
 iram asservas : tu nosti cor meum
 per originalem labem ab amore tuo
 ac lenitate erga proximum, aversum
 penitus esse, & ad iram ac vindictæ
 cupidinem, propensum. Verbum au-
 tem tuum me docet, quod hominis
 ira *justitiam* Dei non exequatur, &
 quod rixæ & dissidia, utpote *manifestis*
 operibus carnis annumeranda, regnum
 Dei accipere non possint. Inse-
 re quæ-
 foci meo nobilissimam mansuetudi-
 nis virtutem, quæ spiritus tui est *fructus*,
 & cujus filius tuus exemplum tam tu-
 culentum in vita sua nobis exhibuit.
 Sit mansuetudo mea ad omnes ex-
 tensa, non modo superiores, sed æ-
 quales

Jac. 1. 10.

Gal. 5. 19.

Ver. 22.

Matth. 11.

62

quales etiam; imo & inferiores, prompte complectens: ita ut propter ipsam vindictæ turpitudinem de aliis me vindicare recusem, si vel maxime vindicare me possem. Comprime in corde meo omnem inordinatum iræ impetum; & si quandoque proximo irasci necesse est, concede, ut absque peccato sit ira, imo, ut ex intimo amoris & commiserationis sensu procedat, tibi que, qui ipse amor es, placeat. Si etiam a proximo, dicto vel facto, offender, fac, ut animum nulla hinc vindicta incessat, nullus iracundiæ ignis excruciet! Doleam potius de proximi peccato, quo te offendit, quam de injuria, qua me afficit. Versetur mihi ob oculos paternus tuus affectus, qui *longanimus* est & ad reconciliationem facilis. Salvatoris mei vitam cordi meo inscribe, qui inter tormenta & cruciatus, agni infestus, non aperuit os suum, & ad victimam raptus, etiam pro transgressoribus oravit. Spiritum sanctum me fac intueri, qui in columbina forma adparuit, ut mansuetudinem animique lenitatem me edoceret.

Eph. 4.26.

Ps. 103.8.

Is. 53.7.

Luc. 23.34

Matt. 3.16

Servi etiam tui *Moyſis* exemplum da cogitare, qui mitissimus super omnes homines in terra, excelso animo & divino, populi convicia toleravit.

Num. 12.3

vit. *Davidis* itidem, qui magna lenitate contumelias a *Simei* ingestas, audiebat, eas tamen ullo modo ulcisci, animum inducere noluit. Ante omnia vero largire, ut vitam *JESU CHRISTI* iterum iterumque intuens, veram hinc mansuetudinis indolem addiscam. Quæ superbia tam ferox, quæ non mitigetur extrema filii tui humilitate? quæ ira tam crudelis, quæ non mitescat lenitate Christi? quæ denique vindictæ cupido tam flagrans, quæ non defervescat incredibilis patientiæ Christi intuitu? Da dilecte Deus, ut exuberantem tuum amorem ita degustem, ut in reciprocas flammæ ultro ruam, & proximo eadem facilitate remittam, qua tu debita peccatori remittis.

Matt. 5. 5. Et cum beati sint *mites*, & terræ hæredes futuri; fac, ut promissionem hanc ex una parte digne considerem, ex altera vero cum omni animi submissione & lenitate, ut convenit vocationi meæ, incedam, per Dominum nostrum *Jesum Christum*, Amen.

Aspirationes.

1. 'Eheu dilecte *Jesu*, belluinam
'ego post lapsum indui naturam! Elatus sum, arrogans, ferox, crudelis & ira-

' iracundus: tu vero mitis es, hu-
 ' milis corde, benignus & ad condo-
 ' nandum facilis. Suam mihi diabo-
 ' lus impressit imaginem iracundiæ
 ' plenam: tu vero imaginem Dei
 ' nobis exhibes, perfectam amoris &
 ' mansuetudinis indicem. Quando
 ' diaboli in me interibit imago, ut
 ' tua in me iterum reviviscat!

2. ' Munias animum meum dilecte
 ' Jesu! contra tumultuosa seculi
 ' dissidia. Fac, ut spirituali cordis
 ' conjunctione fraternoque amore,
 ' cum omnibus piis suaviter coale-
 ' scam, errantibus vero divinam illu-
 ' minationem ex animo adprecari
 ' studeam, amoris officia nulli morta-
 ' lium exhibere detrectans. Redde
 ' nobis Apostolicæ ecclesiæ faciem,
 ' quæ vera fide Christo intus adhæ-
 'rens, lenitatis spiritu errantes ju-
 ' vet, inordinatos admoneat, eos qui ^{1 Th. ss. 5.}
 ' pusillo sunt animo, soletur, infir- ^{14.}
 ' mos sublevet, & in omnes clemens
 ' sit & benigna.

3. ' Cohibe mitissime Jesu primum
 ' vindictæ motum, dum cordi obre-
 ' pere incipit; nequa mihi metipso in-
 ' dulgendo, radix *amara* suppullu- ^{Ebr 12.15}
 ' lans, turbis excitet, & per hanc
 ' polluantur multi.

H 3

4. ' Do-

4. ' Domine Jesu! omnes in me
' iræ ac ultionis scintillas præclaro
' mansuetudinis tuæ exemplo, extin-
' guas, & talem in me patientiam &
' lenitatem spiritus parias, ut nullæ
' eam injuriæ turbare valeant!

5. ' Quando Domine inimicam
' meam naturam ira ac iracundia ple-
' nam, lenitatis tuæ spiritu trans-
' formabis? quando iræ furor se dabi-
' tur, ut nihil quam mitissima naturæ
' tuæ zura animæ meæ facultates
' perflet? quando amorem propri-
' um, omnium rixarum ac irarum ra-
' dicem, in me enecabis, ut me-
' ipsum contemnam, & aliorum con-
' temptu non indignum ducam?
' quando amaritudinem & excande-
Col. 3. 12. ' scentiam deponam, ut *miser cordia*
' *viscera* iterum induam?

6. ' Fac mitissime Jesu, ut spiritus
' tuæ *mansuetudinis* ex tota mea vita
' reluceat! verba *mansuetudinem*
' loquantur, gestus *mansuetudinem*
' spirent, conversatio denique to-
' ta generosæ mentis vestigia hinc
' inde relinquat. Quando etiam
' proximus ex divino zelo corripien-
' dus est, discretionis tunc gratiam
' largire, ne unquam sacrum hunc
' ignem, ut sæpius fit, carnali passi-
' one pollui patiar!

Pro Beneficentia erga Pauperes.

L Ocupletissime Deus! misericordiæ pater, qui *exemplo* tuo misericordiam nobis præcepisti, eamque actibus charitatis erga egenos, exerceri iussisti. Tibi confiteor, in nobilissimæ hujus virtutis exercitio, toties verbo tuo ac exemplo inculcato, nimium me frigidum hætenus fuisse ac negligentem; ita ut non omnibus, quibus debebam, nec tantum, quantum poteram, nec corde tam prompto, nec intentione tam pura, ut fieri oportebat, proximo sub paupertatis onere gementi, subvenerim. Luc. 6. 36.

Sæpe inordinatus divitiarum amor, sæpe in Deum diffidentia & seculi cura, sæpe aliæ causæ frivolæ & indignæ, in virtute hac tam frigidum me reddiderunt & oscitantem. Pessimum est, quod, quæ jure proximo eroganda fuissent, ea non modo ipsi subtraxi, sed & in *luxuriam* vitæque fastum illa convertens, creaturam, quæ jam sub corruptionis servitute gemit, *vanitati* altius adhuc subjeci. Jac. 5. 4.
5, 6.
Rom. 8, 20.

Cum autem hoc modo peccato peccatum cumula-verim, te benignissime Pater, aliquo jam hujus peccati sensu affectus, supplex oro, ne propter immisericordem cordis mei

stuporem, tuam misericordiam, ut jure quidem posses, iterum mihi subtrahas. Condona & hoc peccatum, perque sanguinem filii tui ita illud dele, ne coram novissimo tribunali, ubi, qui

Fac. 2. 13. non prestitit misericordiam, absque misericordia rejicietur, aggravet meam culpam. Gratiose largire, ut ex una

Luc. 1. 78. parte, viscera tuæ misericordiæ, qua ex alto nos invisisti, ita introspeciam,

Col. 3. 12. ut & ego eadem miserationum viscera induam: ex altera vero, ut intimus commiserationis affectus ita erga proximum exundet, ut prompte levamen ipsi exhibeam, sicut ipse sub similibus circumstantiis, similes suppetias ab ipso accipere gauderem.

Illumina oculos meos, ut cognoscam, seculi hujus bona, nullo proprietatis jure, ad me pertinere, sed commissa mihi esse, ut proximo illis inserviam, rationem suo tempore redditurus,

Luc. 16. 1. concreditæ mihi dispensationis. Fac, ut vel hac consideratione discam, quod non liceat mihi in aliena involare, vel, quæ proximi sunt, in proprium convertere usum; multo minus profuse vivendo, ea cum prodigo dissipare. Obversetur mihi ante oculos *finis* a teipso mihi præscri-

Matth. 25. ptus, qui est, ut tibi in membris tuis
35. is benefaciam, tibi esurienti cibum,
sitienti

sitienti potum, præbeam; te hospitem suscipiam, te nudum amiciam, te ægrotantem invisam, ut reliqua inde sanctificentur.

Extingue in corde meo omnem temporalium amorem, in quantum tui amoris obstat, vel fluenta amoris in pauperes derivanda, obstruit. Concede etiam sapientiam, ad rectam bonorum dispensationem; ut proximi inde spiritualis & corporalis salus promoveatur, & corporalis charitatis actus ad spirituale ipsius bonum, constanter tendat.

Purifica cor meum ab omni naturæ inquinamento & sinistro agendi principio; ne vel servili coactione, 2Cor. 9.7. vel murmure, vel vana ostentatione, Matt. 6.1. opera mea contaminentur; e contrario vero, ex spiritu hilari, simplici, Rom. 12.8. puro & vere evangelico, in proximum exundent, & ut tot vivæ in Christum fidei indubitata testimonia, constanter me in vita & morte erigant.

Da, ut libera manu & benigna hic feram, &, dum opportunum habeo tempus, erga omnes beneficium Gal. 6.10. me præstem, memor verborum Domini Jesu: beatius est dare, quam accipere. Act. 20.35. Quod si etiam actu ipso miseris succurrere non semper valeam, voluntatem tamen largire sinceram & ad misericordiam propen-

fam, quippe quæ semper aliquid habet, quod eroget, & nemo tam pauper sit, quin pauperiori dare se possit. Concede Domine, ut hanc gratiam in hac vita prompta manu feram, in futura vero æternam beatitudinem *metam*! Per Dominum Jesum Christum, filium tuum, tecum & spiritu sancto in secula prædicandum! Amen.

Adspiraciones.

2Cor. 1. 3. 1. ' Domine Deus! *Pater misericordiarum*! qui universalem amorem omnibus omnino offers, fac, ut & ego universali charitate omnes omnino complectar!

Matth. 25. 34. 2. ' Resonet in auribus meis suavissima illa judicis vox: *adeste benedicti patris mei, possidete regnum paratum vobis a jacto mundi fundamento: esurivi, & dedistis mihi cibum; sitivi, & potum dedistis; hospes eram, & excepistis me; nudus, & vestivistis me; ager, & visitastis, in custodia, & visistis me; ut dulci hac compellatione, ad liberalem in egenos misericordiam, potenter commovear!*

Job. 4. 7. 3. ' Da Domine, ne unquam facies mea *avertatur a paupere*, ne tua iterum

rum calamitatis hora avertatur a
me! Largire vero, ut eleemosyna
bonum thesaurum, in diem necessita- 1 Tim. 6. 19
tis mihi comparem!

4. Considerare me fac Domine, ea
nequaquam perdita esse, sed mihi
servata, quæ in pauperes hic erogo:
imo hoc unum me habere, quod a-
pud pauperes deposui, amplissimo
cum scœnore, suo id tempore, repor-
taturus. Si enim nec poculum fri-
gidæ, Christi nomine porrectum,
præmio suo caret, mutuum potius Matt. 10.
est, quam donum, quod confertur 42-
pauperi.

5. Cum hic tempus sit seminandi,
isthic vero metendi; prudentiam
mihi largire christianam, ne in bene-
faciendo ex crastino pendeam, si
hodierno manum injicere possim.
Hic sitis Domine, hic esuris; hic
æger, nudus & hospes es. Dum ita,
que opportunum tempus habeo, id
ita me fac meminisse, ut mane feram Eccles. 11.
semen, & vespere manum ne re- 6.
mittam, dum ignoro, an hoc vel
illud magis expediat, an vero ambo
ex æquo sint bona. Fac, ut pretium
tempori ponam, diem æstimem,
occasionem redimam, & nullam Eph. 5. 16.
denique horam eripi mihi patiar,
in qua non sementum aliquod
æternitati faciam. 6. Cœ-

6. ' Cœlestibus donis intentum
 ' me redde Domine, quo nec rubigo,
 ' nec tineæ, nec fures, nec flammæ,
 ' nec ulla temporum hominumque
 ' injuria, pertingunt. Et cum omnia,
 ' quæ in mundo sunt, lubrica sint,
 ' vana & incerta, nunquam permitte,
 ' ut cor eis adponam, sed justa illo-
 ' rum dispensatione, æterna taberna-
 ' cula quæram.

Matth. 6.
 19.

Luc. 16.9.

7. ' Gratiam largire Domine, ut
 ' quælibet eleemosyna tam eum qui
 ' dat, quam eum qui accipit, ad alti-
 ' orem sanctitatis gradum perducatur,
 ' & utriusque fides indies hinc crescat.
 ' Fac, ut illi qui misericordiæ opera
 ' præstant, tibi refundant gratias,
 ' quod dispensationis hoc munere
 ' dignos reputaveris eos: illi vero
 ' qui eis fruuntur, eo majori fidu-
 ' cia in paterna tua providentia ac-
 ' quiescere hinc discant.

Pro Humilitate.

CELSISSIME Deus! qui æternitatem inhabitas, & cum eo, qui attritus est demissusque spiritu, habitare dignaris: Tu nosti naturalem cordis mei tumorem, quo me supra alios elevare gestio, proximum autem cum donis sibi collatis, justo minoris æstimo. Hic est effectus naturalis philautiæ, quæ omnium malorum est origo, omnium peccatorum semen, & quæ omnium vitiorum ducit agmen. Jes. 57. 19.

Tu Domine illumina meam mentem e supernis, & de miseria mihi innata, tam potenter me convince, ut videam pauperem me esse, *miserum*, Apoc. 3. 17.
 cæcum, nudum, pulverem & pulvere Gen. 18. 27
 viliorē; in peccato formatum, in Ps. 51. 7.
 miseriis natum, iræ filium, ignominie Eph. 2. 3.
 vas, terram sterilem, arborem putrem, Ps. 90. 5.
 inutile lignum, somnum, umbram, 1 Chron. 29. 15.
 fœnum, vanam imaginem & vanitatem Ps. 39. 6, 7.
 ipsam. Hanc miseriarum abyssum ita da intueri, ut vere inde humilier, minima misericordia minorem me ducens, majorem vero judiciorum maximo. Cur enim aliis excellentiorem me reputem, cum *nihil habeam*, 1 Cor. 4. 7.
 quod non acceperim; quod si vero accepi, cur glorier, quasi non acceperim?

rim? Quantus quantus sum, ex
 I Cor. 15. tua sum *gratia*: nihil enim accipere
 10. potest homo, nisi ei datum fuerit de
 Jo. 3. 27. *cælo*. Cum vero ex natura tam sim
 vilis, tam abjectus, tam omnis boni
 expers; cur in tua inuolem bona, *sa-*
 Rom. 2. 22. *crilega* manu ea mihi arrogans, quæ
 ad te unice pertinent; & de iis su-
 perbiens, quæ tibi soli accepta sunt
 ferenda? Fac, ut meam vilitatem,
 tuam vero dignitatem ita agnoscam,
 ut alte de meipso sentire desinens, ho-
 norem tibi soli debitum, mihi tribu-
 ere nunquam præsumam.

Da, ut ita erga proximum me ge-
 ram, ut nihil per *contentionem* aut
 Phil. 2. 3. inanem gloriam agam, sed ex animi
 demissione, unumquemque mihi ipsi
 præferam, atque ab aliis mihi præ-
 ferri facilis patiar. Et cur talem glo-
 riam quæram, quæ brevi peribit!
 dum illa, quæ e spiritu filiationis pro-
 manat, æternum est duratura. Nulla
 itaque mihi placeat gloria præter eam,
 quæ ex paterno tui amoris sensu,
 procedit: nulla mihi dignitas sit gra-
 ta, nisi ea, quam ex spiritus tui te-
 Rom. 8. 16. *stimonio*, quo cum spiritu meo testa-
 tur, me Dei filium esse, haurio. Cum
 etiam variis imperfectionibus adhuc
 premar, & peccatum ubique circum-
 stet; fac, ut tam amici, quam ini-
 mici

mici reprehensiones æquo animo feram, & ab utroque corrigi velim. Proximum, si in peccata ruere videam, me nunquam ex ejus lapsu insolescere permitte, sed recordari potius, per naturam me in eodem peccati luto hæerere, & meis me non stare viribus, sed tua gratia unice. Quam magna pax manet eum, qui corde vere est humilis ! quam altam tranquillitatem degustat ille, qui seculi honorem non captat ! quam inconcussa animi rectitudine fruitur ille, qui mundo mortuus, hominum laudibus neque effertur, neque vituperio torquetur. Serena illa regio est & tranquilla, ubi superbiæ turbo exulat, & humilitatis aura moderatur omnia.

Denique largire gratiam, ut donis mihi concessis, meam gloriam nunquam, tuam vero semper & unice quæram ; serio animo revolvens, te non tam dona respicere, quam internam animi intentionem, qua donis quis utitur : quæ, si *simplex* fuerit, & *ad TE conversa*, dona sanctificat Luc. 11. 34 tibi que reddit accepta : si vero *mala* intentio fuerit, & *ad me conversa*, tunc vel optima quæque dona polluit, & *rationem* de donorum usu olim reddendam, non parum aggravat. Sit Luc. 12. 48 hæc consideratio quotidiana humilitatis

tatis occasio! deprimat elati cordis mei
tumorem, & fragilitatis meæ constan-
ter memorem me servat! per Domi-
num nostrum Jesum Christum, per-
fectissimum humilitatis exemplum,
Amen.

Adspirationes.

1. 'Doce me dilecte Jesu, quod
' peccatum, postquam per superbiam
' in naturam intravit, per humilita-
' tem ejici iterum debeat, & vinci.

2. 'Doce me Deus verum & hu-
' milem donorum usum; ne aliqua
' proprietate ea mihi arrogando, in
' ipsam diaboli naturam transeam, &
' primi omniumque gravissimi peccati,
' fiam reus!

Gal. 6. 1. 3. 'Quando aliorum defectus video
' Domine, fac, ut meorum nunquam
' sim immemor. Sapientiam largire,
' ut non tam ex externo actu, quam
' ex interna peccandi proclivitate, ac
' semine corrupto intus gliscente,
' peccati magnitudinem metiar!

4. 'Aperi mihi oculos Domine,
' ut noxam quæ superbiæ vitium
' insequitur, videam & vitem! quippe
' qua animus gratiæ tuæ, donorumque
1Pet. 5. 5. 'cœlestium incapax redditur, omnia
' opera polluuntur, fœda apostasia
intro-

‘ introducitur, cœlestis lux amittitur,
‘ omniumque hæresium semina spar-
‘ guntur.

5. ‘ Da gratiam Domine, quo vera
‘ *humilitas* tam altas in me agat radi-
‘ ces, ut animus humilitatis spiritu,
‘ instar agri fertilis & bene exculti,
‘ irrigatus, uberrimos gratiæ tuæ
‘ fructus ferat!

6. ‘ Deduc me optime Jesu, per
‘ illos humilitatis gradus, per quos
‘ ad *thronum pacis & sapientiæ sedem*,
‘ venit tandem: ubi æstu vitio-
‘ rum penitus extincto, nihil auditur,
‘ quam suavissima meæ voluntatis
‘ cum tua, harmonia & concentus:
‘ ubi strepitu mundi superato, nihil
‘ sentitur, quam lenis & quieta præ-
‘ sentiæ tuæ aura: ubi pravis sen-
‘ suum evagationibus suppressis, nihil
‘ gustatur, quam continuus purissimi
‘ amoris tui influxus: ubi pulsas te-
‘ nebris, ipse fons lucis oculo puro
‘ conspiciendum se exhibet: ubi eje-
‘ cto vanarum scientiarum tumultu,
‘ (quo inflatur homo sibi relictus,) in-
‘ teriora regni tui mysteria animum
‘ ad te intentum, exhilarant. Euge
‘ Domine! *fac, ut per humilem viam*
‘ *ambulem, & hac incedens, excelsam*
‘ *patriam tandem inueniam!*

Pro Sinceritate erga Proximum.

Eccles. 7. **O**mnipotens Deus! qui hominem
29. *Phil. 2. 15.* *rectum* & sine ulla falsitatis labe
 creasti; qui etiam vis, ut *simplices* si-
 mus & inculpati in medio gentis per-
 versæ, splendentes ut tot faces in
 mundo. Tu nosti quam difficilis sit
 via, qua ad primam illam mentis re-
 ctitudinem redeundum est, postquam
 peccatum, & cum eo fraus, dolus, si-
 mulatio, adulatio, malitia, & id ge-
 nus alii infelices primæ apostasiæ effe-
 ctus, pervaserunt mentem, eamque
 a primo dexteritatis tramite abduxerunt.
 Multa jam ratiocinia quærit
 homo. Seipsum jam in Dei locum e-
 rexit, omnia cogitata sua, dicta &
 facta, ad SE, ut ultimum finem re-
 ferens, ad Deum vero proximum.
Phil. 3. 19. que nihil. Deus ejus jam *venter* est;
 terrestria jam amat, terrestria curat,
 terrestria quærit: & dum ita circa
Luc. 10. 40 multa, variaque *dilabatur* animus, quo
 Deo proximoque inserviat, non sup-
 petit tempus.

Nihil jam superest de antiquo illo
 candore, qui ex primi hominis con-
 versatione relucebat. Ubi jam est
 columbina simplicitas? ubi jam est
 infantilis illa innocentia, omni fūco,
 omni

omni simulatione vacua, quæ ut aura quædam cœlestis in primi hominis anima spirabat? Omnia sursum deorsum peccatum versavit, & sinistro agendi principio mentem pervertit. Quam falsa, quam corrupta, quam simulata, quam vana & proprio amore plena, hic sunt omnia! Omnes jam *Phil. 2. 21.* quæ sua ipsorum sunt, querunt, non quæ Christi Jesu: sua jam quisque spectat, *Ver. 4.* non quæ sunt aliorum. Alter jam alterum *1 Thess. 4. 6.* quæstus causa opprimit; alter alteri fraudem intentat contra tuum preceptum. *Lev. 25. 14* Sicut compages inter lapideas pangitur clavus, ita inter venditionem jam & emptionem peccatum ultro citroque teritur. *Sir. 27. 2.* Quilibet jam usuram captat & scœnus, nec timet a Deo suo, ut hujus causa sincere proximum diligat.

Omnipotens Deus! cum omnem tu avaritiam ac pecuniæ cupidinem a tuis remotam esse velis; concede gratiam, ut tentationem & laqueum, *1 Tim. 6. 9.* in quem *ditescere volentes* incidunt, nec non cupiditates omnes amentes, quæ in exitium perniciemque mortales mergunt, sedulo evitem. Funditus ex me evelle *radicem* hanc malorum omnium, amorem nempe pecuniæ, quo animus in tui ac proximi amore, magis magisque refrigescit. Fac, me
con-

1Tim. 6.8. contentum esse, si habeam quo *tegar*,
quo famem & sitim depellam. Sint

Ebr. 13.5. mores mei alieni ab *avaritia*, prompti
vero ad impertiendum egenti, eum-
que juvandi; non secus ac membra
quæ in uno corpore juncta, sinceram
solicitudinem alia pro aliis gerunt.

Vivum pectori meo sensum tre-
Matth 16. mendi illius verbi inscribe: *quid pro-*
26. *dest cuipiam, si totum mundum fuerit*
lucratus, anima vero sua mulctetur?

Ebr. 13.5. Et paternæ hujus promissionis: *ne-*
quaquam te omitam, neque unquam te
deseram; ut divinis hisce eloquiis a-
nimus in firma fiducia erga Deum, &
illibata charitate erga proximum, fir-
metur, omni turpis lucri cupidine in
me prorsus mortificata. Fac me hic

L'c. 16.10 fidelem *in pauco*, quod commisisti mi-
hi, ut in multo etiam fidelis inveniar,

Matth. 25. tandemque *remunerationem* sincero bo-
21. norum dispensatori promissam, lætus
indipiscar! Per Dominum nostrum
Jesum Christum, *Amen.*

Adspirationes.

I. ' Considerare me fac Domine,
Ebr. 13.14. ' *stabilem* me hic *civitatem* non habe-
' re, ut futuram illam *quæram*. Fac,
' ut mea cum proximo conversatio
' omni avaritia sit vacua, nec mea
' *quæ-*

‘quæram, sed quæ alterius sunt, se. Phil. 2. 4.
 ‘dulo promoveam!

2. ‘Omniem de me tolle falsitatem
 ‘ac simulationem christiano indi-
 ‘gnam. Sit charitas mea in *VERI-*
 ‘*TATE*, quæ in Jesu est, fundata: Eph. 4. 21.
 ‘non mere humana, non quæ sua
 ‘sunt quærens, non morosa, non fa-
 ‘stiosa, non simulans; sed divina
 ‘& catholica, facilis & benigna, sin-
 ‘cera & practica.

3. ‘Domine Jesu! obfirma ani-
 ‘mum meum contra impiorum ex-
 ‘empla, quæ falsitatis ac mendacii
 ‘spiritu omnia implent. Averte o-
 ‘culum meum a vanitate seculi, ut
 ‘ad te sequendum idoneus evadam!

4. ‘Tu Domine *veritate* delectaris Psal. 51. 8.
 ‘quæ in præcordiis est, cor vero
 ‘meum *fraudulentum* est supra omnia. Jer. 17. 9.
 ‘Tu qui corda & renes scrutaris, cœ-
 ‘lestis amoris tui igne residuas cor-
 ‘ruptionis scorias in me exure, ut
 ‘nihil quam quæ in Jesu est *veritas*, Eph. 4. 21.
 ‘agat me moveatque.

5. ‘Eheu Domine! in quot quan-
 ‘tasque intellectus humanus demer-
 ‘sus est tenebras! falsa & ad inte-
 ‘ritum ruens blanditia amicitiae jam
 ‘nomine insignitur; vera autem a-
 ‘micitia sublimiori proximi bono
 ‘intenta, stolidi simplicitas audit.

‘Ita

‘ Ita pro bonis mala amplectuntur
 ‘ mortales, & vitia sub virtutum no-
 ‘ mine eis obrepunt. Sit lucerna pe-
 ‘ dibus meis verbum tuum, ut falsum
 ‘ a vero discernam, & in lubrico tu-
 ‘ tus versari possim.

Pro Zelo in veritatis Confessione.

1Tim. 6. 13

Mattb. 10.
32.

Jer. 33.

Dilecte Jesu ! qui præclaram co-
 ram Pontio Pilato confessionem
 ipse perhibuisti, & te confitentes hic,
 coram Patre tuo in cœlis te iterum
confessurum esse, promissisti : te supplex
 rogo, ut omnia peccata, vel ex ser-
 vili hominum timore, vel naturali pu-
 sillanimitate, vel intempestivo silen-
 tio, vel ex alio inordinato affectu,
 commissa, & promptæ nominis tui
 confessioni contraria, gratiose mihi
 ignoscas. Percellas animum meum
 tremendo illo verbo, quo te *omnes*
illos abnegaturum esse minatus es, qui
coram hominibus te abnegarunt ; ut hoc
 considerans, omne illud deponam,
 quod confessioni christiano dignæ,
 obstat.

Fac, ut veritatem ipsam ex verbo
 tuo cognoscam, viva experientia ad-
 discam, intimis animi sensibus dige-
 ram, sub precum exercitio degustem,
 & ex interna spiritus tui obsignatione,
 tam

tam vivide percipiam, ut ore & opere confiteri eam non erubescam; hæc vero confessio eo altiori etiam convictione, proximum iterum afficiat. Sit viva in Christum fides ipsum principium, ex quo externa veritatis confessio promanet, ut hæc firmo semper & stabili fundamento nitens, tentationis tempore, quando-
cunque nomen tuum coram hominibus agnoscendum est, immota persistat, nec cum gente *adultera*, quam tui *Mar. 8. 38*
tuorumque verborum pudet, in æternum me conjiciat pudorem.

Largire mihi in arduo hoc negotio serpentinam *prudentiam* columbinæ *simplicitati* junctam, ut ex una parte *Matth. 10. 16.*
intempestivum naturæ impetum evitem, spiritu *moderationis* ac compas- *2 Tim. 1. 7.*
sionis destitutum; ex altera vero, intempestivum hominum metum, spiritu *roboris* carentem, ac christiano *Ibid.*
indignum, abnegem. Doce me ipse prudentem temporis & loci observationem, ne *sanctum* canibus ex temerario zelo projiciam, nec veritatis *Matth. 7. 6.*
confessionem timido silentio premam. Ante omnia vero fac, ut vita mea omnesq; actiones cum confessione ipsa suaviter conspirent, ne *factis* negem, *Tit. 1. 16.*
quæ ore profiteri videor. Sit *realis* potius quam *verbalis* confessio mea.
Sit

Sit intus ardens & exterius lucens.

Ut autem eo promptior agnitam veritatem confitear, da Domine, dignitatem divinæ veritatis, ac beneficia in hac recondita, perpendere; nec non promissionem sinceris nominis tui confessores manentem, digne considerare; ut vel hac consideratione seculi amorem, una cum naturali mentis torpore, tandem excutiam!

Et cum tanta me circumstet *testium*
Ebr. 12. 1. *nubes*, qui, abjecto omni pondere & peccato, propositum stadium alacriter decurrerunt; fac, ut in eos intuens, languidas hinc animi vires recolligam, lætus veritatem tuam verbo & facto declarem, ingruentes autem calamitates, *primorum confessorum exemplo*, cum gaudio excipiens, in te tandem dilecte Jesu, potioris illius substantiæ, in cœlis servatæ, participes fiam! *Amen.*

Adspirations.

Match. 12. 34. 1. ' Cum ex *redundantia cordis* loquatur os, & homo bonus ex bono
 ' cordis thesauro proferat bona; rogo Domine, ut ante omnia internum
 ' divinarum veritatum thesaurum indies mihi augeas; ut bona & ad tuam
 ' gloriam proximique emolumentum,
 ' pro-

‘ proficua, inde proferre queam!
 ‘ Potenter in animum influat divina
 ‘ veritas, ut vis ejus ex sermone meo
 ‘ eo clarius eluceat.

2. ‘ Sit confessio mea *plena*, ne par-
 ‘ tem aliquam veritatis declarem, a-
 ‘ liam vero taceam: sit *constans* &
 ‘ *intrepida*, ne prosperitatis tempore
 ‘ testimonium de te feram, in adversis
 ‘ autem recedam: sit *prudens*, ut ad
 ‘ nominis tui gloriam & proximi ædi-
 ‘ ficationem, unice tendat; sit *sincer-*
 ‘ *ra* & omni fraude vacua, ut eo alti-
 ‘ ores convictiones post se relin-
 ‘ quat.

3. Quo magis impugnatur veritas
 ‘ tua dilecte Jesu, eo magis elucescit,
 ‘ semperque & ubique eadem est, i-
 ‘ mo in conflictu ipso ac cruce *per se*
 ‘ emergit. Fac, ut veritatis tuæ
 ‘ sublimitatem hinc agnoscam, & ita
 ‘ adamem eam, ut neque mors neque
 ‘ vita, neque secunda fortuna, neque ad-
 ‘ versa, neque amicorum blanditiæ,
 ‘ neque inimicorum minæ, ab ejus
 ‘ confessione separare me valeant.

4. ‘ Non semper pendeat inter
 ‘ latrones crucifixa veritas, sed suo
 ‘ tempore æternum de persecutori-
 ‘ bus aget triumphum. Quam ma-
 ‘ gna fuit veritatis tuæ vis optime
 ‘ Jesu, quæ nec armis, nec pollici-
 ‘ tationibus,

'tationibus, nec hominum facundia,
 'nec principum potentia, inviam
 'evangelio viam, perviam fecit, mul-
 'tas gentes luce sua collustrans.
 'Casto & humili, potenti tamen,
 'paucorum hominum testimonio,
 'gentium multitudinem in fidei obse-
 'quium coegit, & exuta naturæ rudi-
 'tate, veritatis testes eos constituit.
 'Largire Domine, ut cum hac veri-
 'tate quæque patiar, ut æternum eti-
 'am cum ipsa exalter!

ENCHIRIDII PRECUM

SECTIO III.

*Continens Preces & Adspirationes pro
virtutibus Christianis, quæ DEUM
ipsum præcipue respiciunt.*

Pro Cognitione Dei.

Æterne Deus, qui *lucem* habitas 1 Tim 6, 16
inaccessam; qui vides omnia
& videris a nemine. Tu miseram
cordis mei cœcitatem abunde per-
spicis; & ex tua gratia est, quod &
ego eandem jam persentiscere cœ-
perim. Eousque ignorantia hoc
malum vires animæ debilitavit, ut
ad tui cognitionem proprio conatu
pervenire non valeam. Gustus me-
us in spiritualibus deperditus plane
est: oculus autem in tui cognitione
(in qua tamen *vita aeterna* consistit,) Jo. 17, 3.
I 2 usque

usque adeo languescit, ut te nec videat, nec videre cupiat.

Con dona mihi benigne Pater hanc meæ mentis cœcitatem, quam variis peccatis contraxi; & noli infligere pœnam per prophetam declaratam; quippe qui *Væ* denunciatur omnibus te agnoscere nolentibus, conqueriturque, quod *populus nolit*
Jes. 1. 3. agnoscere Dominum, cum tamen bos possessorem suum & asinus præsepe domini sui agnoscat. Væ genti peccatrici & populo iniquitate gravi, seminique malefico!

Illumina me igitur virtute verbi & spiritus tui sancti, ut viva fide te in personis trium, verum & essentialem Deum adorem, & te æternum Patrem, ut *primam* Trinitatis personam, qui filium ab æterno e divina essentia genuisti, eumque salvatorem mundi constituisti, agnoscam. Fac Domine, ut in tua luce omnipotentiam tuam videam, misericordiam tuam extollam, justitiam tuam timeam, veritati tuæ credam, sapientiam tuam dilaudem!

Sit omnipotentia tua mea protectio; misericordia tua mea consolatio; justitia tua mea fortitudo; veritas tua, tutela mea, clypeus & victoria; omnipræsentia tua immota mea stabilitas.

bilitas. Sit sapientia tua cogitationum mearum & actionum director; amor tuus mea exultatio; gratia tua mea lux & vita; laus tua & excellentia, mea gloria!

Da mihi cognoscere dilectum filium tuum Jesum Christum ut æternum, omnipotentem Deum, tibi coessentialem; qui in assumpta carne secundam constituit Trinitatis personam, & Dominus ac Deus meus factus est. Doce me, quod ille sit effulgentia gloriæ tuæ & character tuæ essentiæ, vera lux e vera luce promanans, & verus Deus e vero Deo: quod per illum creaveris omnia, & vitam atque lucem hominum constitueris illum; quod totum illum, ut Deum & hominem, cum omnibus beneficiis & bonis in ipso reconditis, æternumque duraturis, nobis dederis. *Ebr. 1. 3.* *Jo. 1. 3, 4.*

Doce me, quod per assumptam carnem factus sit meus frater; per evangelium suum, propheta meus ac doctor; per miracula sua, meus medicus; per passionem suam ac mortem, meus redemptor; per resurrectionem suam, victoria mea & iustitia; per adscensionem suam, mea spes; per gloriam suam, laus mea & tripudium; per spiritum suum

sanctum, mea unctio; & per adventum suum ad iudicium, salutis meæ porta.

Jo. 14. 6. Domine Jesu! Tu es *via, veritas & vita*. Esto mihi *via*, quam deambulem; *veritas*, cui credam; *vita*, quæ me conservet & ad salutem perducatur.

Concede mihi etiam benigne Pater, ut spiritum tuum sanctum, *tertiam* sacræ Trinitatis personam, tecum & filio tuo, æternum, verum & essentialium Deum, a te filioque tuo procedentem, digne agnoscam. Doce *Gal. 4. 6.* me in *corda* fidelium illum mitti, ut ea illuminet, sanctificet, consoletur ac in omnem ducat veritatem. Fac, ut ille sit lux mea contra omnes tenebras & errores; consolatio mea contra tristitiam; sanctificatio mea contra impuritatem, & æterna mea veritas contra omnes satanæ fraudes & hæreticorum seductiones.

Et cum spiritus tuus, spiritus sit *Tit. 3. 5.* *regenerationis*, gratiose largire, ut ad *1 Cor. 6. 19.* imaginem Dei me renovet, *templum* Dei, sanctificante sua gratia, me constituat, ut tota Trinitas ad me veniat, *Jo. 14. 23.* at, apud me *habitet*, ac novam me reddat creaturam: ut Christus in me vivat, ac omnia mea membra *Eph. 5. 30.* *Christi membra* evadant permanantque! Amen.

Ad-

Adspiraciones.

1. ' Concede gratiam Domine, ut
' tua in luce cognoscam te, mundum
' & meipsum. Te, ut te amem;
' mundum, ut illum abnegem; me-
' ipsum vero, ut regenerationis,
' quæ e supernis est, necessitatem
' videam.

2. ' Compesce Domine vanum in
' me multa sciendi pruritum, & doce
' me, omnes seculi scientias, artes
' & artificia sine tui cognitione, pro
' meris *quisquiliis* esse ducenda.

Phil. 3. 8.

3. ' Sit animus meus purus ab om-
' nibus vitiorum inquinamentis, & *Act. 24.*
' requietus ab omni cupiditatum tu- *24, 25.*
' multu, ut eo expressius æternæ ve-
' ritatis imago in ipso, tanquam
' amne placido, reluceat.

4. ' Conquiescat animus meus a
' pravis suis concupiscentiis, & cor-
' ruptæ naturæ motibus, ut spiritus
' sanctus in tranquillo cordis sabba-
' to, operari, cœlestique & solida re-
' rum spiritualium cognitione, beare
' me possit!

5. ' *Simplicem* redde oculum men-
' tis meæ benignissime Jesu! quo sim-
' plici cœlestium cognitione imbutus,
' spiritu meo ita in æternum amo-

Luc. 11. 34

‘ rem immergar, ut mihi moriar,
 ‘ Deo autem unice vivam !

6. ‘ Nequeunt oculi assueti tene-
 ‘ bris summæ veritatis radios intueri;
 ‘ nec sciunt de lumine aliquid æsti-
 30. 3. 19, ‘ mare, quorum in tenebris est habi-
 20. ‘ tatio. Tenebras vident, tenebras
 ‘ diligunt, tenebras approbant. O
 ‘ lux beatissima, quæ non nisi a pur-
 ‘ gatis oculis videri potes, munda me,
 ‘ oculosque meos sana, ut sanis te
 ‘ oculis contempler.

7. ‘ Doce me Domine, magisteria
 ‘ forinsecus, adjutoria quædam esse
 ‘ ad veram cognitionem. Propterea
 ‘ fac, ne ex una parte ullum *medium*
 ‘ te cognoscendi, rejiciam ; ex altera
 ‘ vero in nullo *medio* acquiescam, sed
 ‘ ad centrum ipsum cognitionis di-
 ‘ vinæ, deproperem !

8. ‘ Fac Domine, ut profundo pro-
 ‘ priarum tenebrarum & ignorantix
 ‘ sensu affectus, ad lucem vitæ anhe-
 ‘ lem ! Et ut in prima creatione,
 2Cor. 4.6. ‘ lucem et tenebris produxisti ; ita po-
 ‘ tentiæ tuæ verbo in me operare, ut
 ‘ lux e medio tenebrarum mearum
 ‘ exoriatur, & suavitate sua mentem
 ‘ lucis cupidam exhilaret.

9. ‘ Dele ex omnibus animæ meæ
 ‘ facultatibus, omnes de te vanas,
 ‘ superficiarias, falsasque ideas ! ut
 ‘ pectus

‘ pectus meum instar *speculi* lævis & 2Cor. 3. 18.
 ‘ extersi, lucis tuæ influxum ultro
 ‘ excipiat!

10. ‘ Adsisce mihi Domine gratia
 ‘ tua, ut secundum mihi concessum
 ‘ cognitionis gradum, dignos etiam
 ‘ *sanctificationis* fructus feram! Jo. 17. 17.

11. ‘ O utinam anima meâ ardenti
 ‘ desiderio melliflua *spiritus sancti* e-
 ‘ loquia, sensumque *spiritualem* sub
 ‘ scripturæ litera delitescentem, de-
 ‘ gustet! nullus enim suavior animo
 ‘ cibus est, quam veritatis cognitio.
 12. ‘ Domine duc me ex *atrio* li-
 ‘ teræ & historię, ad ipsum secretius
 ‘ *spiritus tabernaculum*, ut resecta Ps. 119. 18
 ‘ facie, mirabilia legis tuæ intuear!

13. ‘ Sana Domine *oculum* mentis Apoc. 3. 18
 ‘ meæ peccati intemperie debilita-
 ‘ tum, ut radii divinitatis, oculo æ-
 ‘ gro odiosi, meo sint amabiles!

Vid. Plures hujus naturæ *Adspirationes* pre-
 tationi de illuminatione & de scripturarum lectione,
 subjunctas.)

Pro viva in Christum fide.

Domine Jesu! Princeps vitæ, novæ naturæ creator, fidei nostræ
Ebr. 12. 2. *dux* & consummator: humile mihi
 cor largire, spiritum contritum, sitim
 ad gratiam suspirantem, gemitum
 inenarrabilem, ut ad concipiendam
 vivæ fidei flammam, aptus tandem
 existam, meritumque tuum intimo
 cordis affectu apprehendens, justus in
 eo coram tuo Patre compaream.

Tolle deformitatem meæ naturæ
 peccati labe contractam, & candidis
Apoc. 19. 8. justitiæ tuæ *vestibus* me indue, ut to-
 tus pulcher appaream! Fac, ut fides
 mea, radice sua in conscientia per-
 terrefacta, posita, uberrimos suo tem-
 pore ferat fructus, & ita per charita-
Gal. 5. 6. tem vere *efficax* evadat. Procul a me
 abesse jube omnem falsam de fide
 persuasionem, qua multi in æterna
 ruunt supplicia, occæcati cordis
 fraudes nimium fero detegentes.

Docce me igitur Domine, veram in
 te fidem, *opus esse omnipotentis tuæ vir-*
Eph. 1. 19. *tutis*, ita ut, postquam vivo corru-
 ptionis meæ sensu & iræ Dei contra
 illam accensæ, sub dispensatione pa-
 tris fui perculsus, *tractu* ejusdem, ad
Jo. 6. 44. filium perveniam hujusque justitia in-
 duar;

duar; spiritu vero ejus tanquam ar- *Eph. 1.1*
rhabone hæreditatis futuræ, *obsignatus*, *2 Cor. 1.2*
 ad patrem redeam paternoque ipsius
 amplexu fruar.

Concede optime Jesu! ut divinam
 veræ fidei indolem altius in corde
 meo persentiscam! Sit *victoria fides* *1 Jo. 5.4.*
mea, qua mundum vincat, & tam in-
 ternum peccati semen conculcet,
 quam de externis mundi illecebris
 triumphet: medium sit, quo cor me-
 um peccati inquinamentis scædatum,
 ita *purificetur*, ut sanctum tuum domi- *Act. 15.9.*
 cilium evadat, tuq; *per fidem* gratiose in
 me *habitare* digneris. Lux sit in me cœ- *Eph. 3.17.*
 lestis, qua prælucente, ex una parte de-
 plorandam naturæ corruptionem,
 ex altera vero magnam in Christo in-
 stauracionem, introspiciam; illam fi-
 dei virtute vincam, hujus autem justo
 ordine particeps fiam.

Et cum virtus fidei e potentia
 evangelii nata, operari in me cœperit,
 obnixè rogo, ut gratiosa tua præsentia
 mihi porro assistere digneris, & lan-
 guidum adhuc fidei surculum exube-
 ranti gratiæ tuæ pluvia ita irrigare,
 ut tandem in bonam arborem eva-
 dens, *intus* altiores agat radices, *ex-*
terius autem in uberiores vitæ incul-
 patæ fructus, indies erumpat. Ad
 hoc autem spiritum precationum lar-
 gire

Rom. 8. 26. gire mihi, qui fidei infirmitates subleuet, & suspiriis inenarrabilibus pro me intercedat.

Omnes etiam cruces & afflictiones tam internæ, quam externæ, corroborent vitam fidei, verbo tuo in me suscitatum. Ante omnia vero da *sin-*
 1Pet. 2. 2. *cerum* evangelii tui lac animæ meæ siti excipere, & in interiores affectus ita trajicere, ut in verum & salutiferum vertatur fidei nutrimentum: donec in *virum adultum* succrescam, & ad mensuram plenæ staturæ Christi perveniam; tandem vero victis omnibus fidei tentationibus, ea, quæ tenui prægustu, sub vario crucis exercitio, hic delibavi, illic plene possideam, & abundantia bonorum domus tuæ æternum fruar! Amen.

Adspiraciones.

1. ' Fac Domine, ut fides mea *divinum* in me sit opus, quo amor seculi vincatur, timor autem Dei in me stabiliatur!

2. ' Faceffant de me omnes *stériles mortuæ fidei* idæ! sit vero fides in me perennis vitæ spiritualis *scaturigo*, ut tota anima cum omnibus suis potentiis, motibus & affectibus, vita hinc divina perfusa,
 Jo. 4. 14. ' ex

ex puro hoc & cœlesti principio
sua agat & finiat!

3. Nunquam in fide mere histo-
rica, vel in generali quadam rerum
spiritualium cognitione, quæ in
ipso etiam diabolos cadit, acqui- *Fac. 2. 19.*
escere me patere!

4. Cœlesti tuo verbo illumina *Eph. 1. 19,*
oculos meos Domine, ut veram fi- *20.*
dei indolem ac *Naturam, Objectum,* *cap. 3. 17.*
Principium ac Finem, ita agnoscam, *cap. 6. 16.*
ne corruptæ *rationis* phantasmata & *Act. 15. 9.*
occæcati cordis somnia, loco cœle-
stium fidei operationum arripiam. *Gal. 5. 6.*

5. O utinam animam meam ju-
giter & circumspice in manu mea *Pf. 119.*
ferrem, ne igniculi fidei semel ac- *109.*
censi, tumultuosis seculi tentationi-
bus, ut multis evenit, rursus inte-
reant!

6. Humiles gratias tibi Domine
ago, quod me ex verbo tuo do-
cueris, hominem fidei luce desti-
tutum, in rebus spiritualibus cœcu- *2 Pet. 1.*
tire prorsus, & non tam res ipsas, *5. 9.*
quam imagines rerum emortuas,
possidere. Fac itaque, ut abjectis
vanis de fide speculationibus &
commentis, ad solidiorem cœle-
stium cognitionem ardentem adspi-
rem!

7. Do-

Pf. 119.
176.

7. Domine sum instar *ovis erran-*
tis, ac desideria mea per vanum
creaturarum gymum vagari de-
prehendo. Fac, ut tandem illa o-
mnia fidei virtute recollecta, tibi soli,
qui veræ quietis es centrum, adhæ-
reant!

8. Da mihi Domine, ut vis &
energia fidei per omnes omnino
animæ facultates sese diffundat! *in-*
tellektum dulcedine divinæ lucis per-
mulceat: *voluntatem* ad spontane-
am præceptorum tuorum obedien-
tiam flectat: omnes affectus cum
cœlesti fidei dictamine conspirare
faciat: *corpus* denique ipsum, tem-
plum spiritus sancti, *membræque* fer-
va justitiæ ad sanctimoniam, con-
stituat!

Rom. 6.
19.

9. Eheu Domine! quanta est fi-
dei excellentia! quippe quæ totum
CHRISTUM, quantus quantus est,
cum omnibus bonis ac gratiæ divi-
tiis in ipso reconditis, apprehendit,

Eph. 3. 17. & in animæ *habitaculum* introducit.

cap. 2. 22. Faceſſat jam procul de me pecca-
tum, mundus & diabolus; ne san-
ctum dilecti redemptoris taberna-
culum corruptæ carnis desideriiis
polluatur!

10. Sicuti per primi hominis
apostasiam *semen serpentis* in me
transiit,

transit, ex quo gubernima deinde
 vitiorum seges propullulavit; ita
 largire Domine, ut ex fide, velati
 Dei semine, vita divina, conculcato
 serpentis semine, efflorescat, & si-
 miles origini fructus ferat.

II. Misere benigne Deus tot
 hominum millium, qui ore fidei lu-
 men jactant, sed mentis tenebris
 immersi, nihil quam fidei scele-
 ton, vita, affectu, motu, calore, lu-
 mine, operibusque divinis destitu-
 tum, circumferunt, & occæcate ra-
 tionis figmenta in operum fidei lo-
 cum erigentes, misere seipsos deci-
 piunt!

Pro Spe & Fiducia in Deum.

Omnipotens Deus! qui Deus es
 spei & consolationis omnis, & Rom. 15.
 a quo solida quæque solamina in illos 13.
 promanant, qui deceptoribus veteris Eph. 4.22.
 hominis cupiditatibus depositis, pu-
 riora amoris tui fluentia expetunt.
 Quoties miser ego transitoriis hujus
 seculi inhians, purissimas amoris tui
 delicias despexi! Prodigus ille sum
 ego, qui abjecto paterno regimine, Luc. 15.
 (quam felice! quam beato! quam sua- 13.
 vi!) & affluentia domus patriæ con-
 tempta,

tempta, in longinquis naturæ corruptæ regionibus, miser oberravi, talentis ad nominis tui gloriam elocandis, carnis cupiditati inserviens.

Creaturam hætenus creatori, ex quo illa tamen pendet, præposui; anxia spe & vana animum meum laetavi, ipse solidioris spei fontem, quem in Christo tu nobis aperuisti iterum, ignorans. Evanida captavi gaudia; & jam ab una, jam ab alia creatura, ea, utut in vanum, expectavi, quæ a te unice uniceque expectanda erant. Quot vota inepta me cruciarunt! quot desideria lubrica! dum tua providentia neglecta, in creaturæ potestatem veni, & fortunæ me ludibriis exposui. Hinc vero omne consilium nutat, nec implere me ulla creatura potest. Sola enim

Ebr. 11. 1. fides bona monstrat vera, solida ac sempiterna, quæ cadere non possunt, nec decrescere aut minui.

Revoca itaque omnipotens Deus, & recollige in TE omnia mea desideria & vota. Fac, ut ad te adspiciant! ad te anhelent! ad te contendant! te quærant! te inveniant! te degustent! te depereant! Ne me patere diutius per vanos creaturæ circulos decurrere, centrum vero ipsam, in quo solida quies unice est habenda,

da, despicere. Sis tu Jehovah mediante filio tuo, centrum, in quo conquiescam : sis paradisus, in quo delecter : sis perennis fons, qui me irriget : aqua viva, quæ me reficiat : panis vitæ, qui me nutriat. Sis *Finis*, ad quem tendam ! *Principium* sis, quod me moveat ! sis basis, cui inni- *Job. 8. 13.* tar, quando spes *hypocrite* perit. Sis denique portus, quo in tempestuoso seculi mari confugiat, & salva servetur mea navicula. Sit spes mea *an-* *Ebr. 6. 19.* *chora*, quæ Jesu Christo, unico salutis fundamini, firmiter inhærens, quocunque tandem res humanæ cadant, in ipso quietem inveniam, & filiali fiducia supra omnes casus emineam, *Amen.*

Alia.

Dilecte JESU, qui es spes gloriæ *Col. 1. 27.* nostræ, & cujus resurrectione in spem *vivam* renascimur ; largire *1 Pet. 1. 3.* gratiam, ut spes mea verbo promissionis tuæ non modo innitatur, sed vivos etiam & solidos in me producat fructus. Extricet animum de vana in homines confidentia ; expellat inordinatum quemvis timorem ; anxias rationis suggestiones reprimat ; omnem perturbationis materiam intus latentem, tollat ; ita ut
nulla

nulla calamitatum gravitas me de-
 jiciat, nulla prospera me efferant,
Rom. 8.35. nulla sive *sublimitas*, sive profunditas,
 a charitate Dei me separet, nulla
Matth. 10. hominum potentia me *terreat*, nulla
 28. angustia, nulla fames, nullum peri-
 culum, nullus gladius, fiduciæ meæ
 fundamentum evertat, vel labefa-
 ciat!

Transeat anchora spei meæ per
 omnes judiciorum fluctus, & non in
 judiciis, quæ mundo imminet, sed in
 Christo, qui mundum vicit, & qui
 veri amoris & quietis principium
 est, locum quietis quærat. Et cum
 viva spes circa æterna bona, solida
 & duratura, præcipue versetur; fac,
 ut caduca hæc, transitoria, ancipitia
 & incerta, nunquam captivum me
 teneant, nec animum ad altiora in-
 tentum, ad inferiora retrahant. Cor-
 roboret me spes viva in amore cœ-
 lestium, & hominum mundanorum
 avocamenta & consortia, odisse me
 faciat. In uno eodemque tenore, fi-
 liali hac nempe in Deum fiducia, me
 semper conserva, ne in *inane* irre-
 quietæ mentis *chaos* decidam, in quo
 non est terminus.

Et quam incerta & lubrica est
 hominum potentia, & quam vana
 fiducia, quæ in ipsa reponitur! Ma-

ledictus

ledictus est vir, qui fiduciam habet in *Jer. 17.*
 homine, & carnem statuit brachium su- 5. *seqq.*
 um, a *Jehovah* autem recedit animus e-
 jus. Est arbori similis in siccissimis locis,
 in terra salsuginosa & inhabitabili sita.
 Benedictus autem est vir, qui fiduciam ha-
 bet in *JEHOVAH*, & cujus confidentia
 est *Jehovah*. Est similis arbori plantata se-
 cundum aquas, & secundum processum a-
 quarum mittenti radices suas, quæ non
 sentit cum advenit æstus, sed folia vi-
 rentia servat. Fac itaque, ut in nullo
 filio *Adæ* fiduciam habeam, cum vel *Ps. 146.3.*
 potentissimi quique subito sæpe re-
 vertantur in terram, pereantq; cum
 omnibus cogitationibus suis. Sit ve-
 ro expectatio mea in *Jehovah*, qui *Ver. 6.*
 fecit coelos & terram, mare, & quic-
 quid in eis est, qui fidem servat in
 seculum.

Vivam hanc & solidam mihi lar-
 gire fiduciam, levem vero & fallacem
 impiorum spem da evitare; quippe
 quæ non in regeneratione, sed vana
 presumptione carnaliqu; securitate fun-
 data est. Talis spes ut lanugo est *Sap. 5. 15.*
 delata a vento, & tanquam spuma
 tenuis a procella impulsæ. Omnia
 illorum dicta & facta, cum solido
 fundamento destituantur, tanquam
 umbra prætereunt, & tanquam nuni- *Ver. 9.*
 cius

Per. 14.

cus prætercurrens. Nullum post se relinquant virtutis signum, sed in malitia sua absumuntur. Doce me Domine, in acerbissima hæc impiorum fata intueri, ut illa effugiam; in tuam autem omnipotentiam, sapientiam, misericordiam, veritatem & maiestatem, ut tot immota fiducia fundamenta, filiali animo recumbere, ut quietem in illis inveniam, per Dominum nostrum Jesum Christum, Amen.

Adspiraciones!

1. ' Doce me misericors Deus ex
' intimo cordis sensu ad te dicere:
Ps. 18. 2, 3. ' Jehovah, tu es firmitas mea, petra
' mea, propugnaculum meum, liberator
' meus. Rupes, ad quam me recipiam,
' clypeus, qui ignita mali jacula ex-
' tinguat; cornu salutis, quod me
' defendat & exaltet, editus locus me-
' us, qui supra sublunaria me exaltet,
' & ab inquieta seculi turba immu-
' nem me præstet!

2. ' Quicquid acciderit mihi Do-
' mine, fac, ut oculo in paterna tua
' providentia fixo, filialem hinc sub-
' missionem addiscam. Si bona per
' creaturam exhibeantur, per creatu-
' ram ad te, creaturæ autorem, tran-

' sire

‘*gre concede: si vero mala infe-*
 ‘*rantur, non tam creaturæ maligni-*
 ‘*tatem, (quæ tui amantibus non nisi*
 ‘*bene cedit,) quam propriam humili-* *2Sam. 16.*
 ‘*tatem, quæ promoveri hinc debet,* *11.*
 ‘*respicere me doce!*

3. ‘*Concede gratiam Domine, ut*
 ‘*omnipotentiam tuam & misericordiam*
 ‘*humili mente amplectar, & hæc duo*
 ‘*fiduciæ meæ fulcra, mihi constitu-*
 ‘*ens, nec de potentia tua, nec de*
 ‘*promptitudine ad me juvandum, un-*
 ‘*quam dubitem!*

4. ‘*Illumina oculos meos Domine,*
 ‘*ut sciam, quæ sit spes vocationis* *Eph. 1.18.*
 ‘*meæ. Quando in mundo afflictionem*
 ‘*habeo, fac, ut spe futuræ gloriæ*
 ‘*gaudeam & præsentia mala levare* *Rom. 12.*
 ‘*hinc discam!* *12.*

Pro Amore Dei.

A Mantissime Deus, suavissime & *Ps. 18. 2.*
 gratiosissime Pater! veri ac o- *Ps. 63. 2,*
 mnigeni amoris, charitatis, bonitatis, *seqq.*
 gratiæ ac misericordiæ perennis fons *Ps. 73. 25.*
 ac scaturigo! In conspectu tuo cum *Matt. 10.*
 dolore queror, tui amorem, quo te *37.*
 super omnia diligere debebam, per *cap. 22. 37.*
 peccati originalis intemperiem, pla- *Luc. 7. 42,*
 ne extinctum & eo usque in me e- *47.*
 mortuum esse, ut naturæ propensi- *Jo. 14. 15,*
 one *21, 23.*
cap. 5. 10.
1Tim. 1. 5.

1 Per. 1. 8. one magis in me, amoremque pro-
 1 Jo. 2. 15, prium & creaturarum ferar, quam
 scqq. in te Deum patremque meum sua-
 vissimum.

Te inquam pater amantissime, una
 cum redemptore Jesu Christo ac spi-
 1 Jo. 15. 26. ritu sancto, unico fidelium *Paracleto*,
 nec sincero amore, nec super omnia,
 ut fieri debebat, dilexi; cum tamen
 tu solus summum ac nunquam inter-
 moriturum sis BONUM, adeoque &
 solus dignus, qui ameris super omnia.
 Ignosce clementissime Deus peccati
 hujus gravitati & profano mentis
 impulsui. Noli infligere pœnam tam
 enormi delicto per Apostolum in illo:
 1 Cor. 16. qui Jesum Christum non amat, sit malle-
 22. dictus, denunciata. Extingue om-
 nem in me inordinatum amorem,
 omnem amorem mundi & creaturæ!
 Compesce vani honoris carnisque cu-
 piditatem, oculorum libidinem vi-
 1 Jo. 2. 15, tæque fastum, quæ fascinant homi-
 16. num corda & tui amore privant.

E contrario accende in me per spi-
 2 Tim. 1. 7. ritum tuum, qui spiritus est amoris,
 purissimam & immaculatam amoris
 tui flammam; ita, ut te solum amem
 per te & propter te. Fac, ut in te,
 qui summum es bonum, æternus amor,
 suavitas dulcissima, amabilitas jucun-
 dissima, bonitas inexhausta, sanctitas
 &

& sapientia essentialis, imo *BONUM IPSUM*, & æterna omnis *BONI* origo, unice conquiescam; te cordiali amore amplectar, teque sic tantum propter te diligens, omnem mercenarium retributionis, vel utilitatis respectum, procul facessere jubeam.

Fac, ut tibi subjiciam cor meum, voluntatem atque intellectum meum, ac præcepta tua filiali obedientia servem, &, abnegata propria mea, tuam cum gaudio faciam voluntatem, quippe *in quo* verus erga te amor Jo. 14. 21. consistit.

O! dulcissime Jesu! purissimus cordis tui amor, cor meum ardere faciat in amore tui tam frigidum! intensissimus amor animæ tuæ immaculatæ, illuminet animam meam obtenebratam! amor nobilissimi animi tui, animum meum sensusq; humi repentes, emundet & exatiet! amor virtutis tuæ divinæ, facultates & animæ & corporis mei in amore tui corroboret nutriatque.

Largire, ut hoc amore impletus, omnia ea abnegem, quæ tibi displicent; ea autem faciam patiarque, quæ tibi placent, & in hoc proposito ad finem vitæ firmus perseverem. Qui enim ita te amat vere sapiens est, & qui hanc novit sapientiam, non potest

test non illam adamare, quia videt, quot & quanta mirabilia suavi amoris violentia impulsæ, præstet ac peragat. Fac, ut purus hic amor me ad te trahat, me tecum uniat, me tibi in obsequium tradat, & spiritum, corpus & animam meam in te transformet! ut cogitationes meæ ex te pendeant, lingua de te loquatur, sitis mea famesque interna te desideret, actiones meæ ad te tendant; quo tandem pectus meum suavissimi amoris tui deliciis ita expleatur, ut in te permaneam, tuque in me perpetuo.

Fac, ut ex hoc divini amoris sensu omnes omnino homines ut me ipsum, in te & propter te, amem! ut inimicis intima misericordia motus, prompte ignoscam, pro illis *o-rem*, illis benefaciam & amore illos vincam.

Concede hæc omnia propter magnum amorem dilecti patris, commiseratoris mei unici: propter perfectum amorem filii, redemptoris mei suavissimi; & propter ardentem & immensum amorem spiritus sancti, consolatoris mei unici & veri!
Amen.

Adspirations.

1. ' Deus mi! amor mi! sicuti tu
' unus es in essentia, ita fac, ut ego
' unus sim in operatione! Fac, ut
' te solum amore *uno & unitivo* amem,
' tibi que sine ulla cordis *divisione* ad- *Prov. 13.*
' hæream! *26.*

2. ' Utinam omnia desideria mea
' in amore tuo uniantur! Faceſſat o-
' mnis cogitationum multiplicitas,
' quæ cor *dividit* & ab ineffabili Dei *Luc. 10. 41*
' amore ſeparat.

3. Fac Domine, ut ſimplici amo-
' re te unice diligam, & hac dilecti-
' one in tui imaginem magis magiſ-
' que transformer!

4. ' Da mihi Domine *ſimplicitatem* *Matth. 10.*
' columbinam, ſerpentinæ *prudentiæ* *16.*
' junctam; ut ſimplex fidei oculus,
' per multiplicem operum emana-
' tionem conſtanter ad te redeat, &
' in uno eodemque *ſine, amore* ſcilicet
' tui, firmus perſeueret!

5. ' Amantiſſime Deus! Fac, ut
' ſuaviſſimis amoris tui ac obedientiæ
' faſciis involutus, propriam volun-
' tatem, quæ tuæ ſemper refragatur,
' renunciem, in tuo autem amore
' ac voluntate unice conquieſcam.

6. ' Com-

6. 'Compesce Domine tui amoris
'virtute, vanam sensuum meorum
'evagationem, ne corruptiones se-
'culi per externa sensuum ostia in-
'trantes, internum amoris tui the-
'saurum conspurcent.

7. 'Largire amantissime Deus! tan-
'tam amoris tui mensuram, ut se-
'culi incitamenta, quæ ad inordina-
'tum creaturæ amorem trahere me-
'volunt, divini amoris pondere su-
'perem!

8. 'Corrige Domine quieti amoris
'tui influxu inquietas animi mei *pas-*
'siones; ut suavi voluntatis tuæ iugo
'subjectæ, cum amore tuo conspirent,
'vitæque spiritualis cursum indies
'promoveant.

9. 'Aperi amoris tui viscera re-
'demptor dilecte, ut fluentia divinæ
'charitatis ex tuo corde in meum
Rom. 5. 5. 'subinde *derivata*, idoneum me red-
'dant, ad ferendum fructus tali
'amore dignos!

10. 'Cum amoris tui flumina non
'sursum, sed *deorsum* fluant; fac be-
'nignissime Jesu, ut excusso amoris
'proprii dominio, quo animus
1 Pet. 5. 5. 'inflatur, corde *humili* ac con-
'trito, influxum gratiæ tuæ exci-
'piam!

11. 'Con-

11. 'Concede mihi Domine talem
' amoris tui erga me, sensum, ut
' ad *reciprocum amorem* potenter mo- 170.4.19.
' vear, & cœlesti hoc amoris con-
' sortio æternum fruam!

12. Largire Domine, quo ita in
' me fileant sensualis amoris stre-
' pitus, ut suaves cœlestis tui amo-
' ris inspirationes sine ullo tedio &
' interruptione persentiscam!

13. 'Sit ignis in me amor tuus
' desuper accensus, quo exurantur
' in me omnes residuæ depravati
' amoris stipulæ; ut nihil in me ma-
' neat, moveat, agat, quam purus di-
' vini amoris sensus!

14. 'Fac Domine ut amor meus
' & in te incipiat, & in te desi-
' nat!

15. 'O utinam anima mea *circu-*
' *lum* amoris divini per omnia se ex-
' tendentem, ita decurrat, ut tan-
' dem ad *centrum* ipsum perveniat,
' & æternum in illo conquiescat!

16. 'Odor unguentorum tuorum *Cant. 1.3.*
' dulcissime Jesu! qui nihil quam
' amorem spirat, ad te me trahat
' & te solum amare faciat!

17. 'Dele potentiaæ tuæ verbo
' omnes ex memoria & phantasia
' mea corrupti amoris ideas; &
' omnes animæ facultates, ita eva-

‘ cuatas, amore tuo divino implere
‘ iterum dignare!

18. ‘ Sit amor tuus optime Jesu
‘ omnium mearum cogitationum, a-
‘ ctionum & verborum *punctum sali-*
‘ *ens* & jugis scaturigo ; ita, ut ex
‘ tuo amore omnia fluant, & rursus
‘ ad illum redeant!

19. ‘ Fac suavissime Jesu ! ut spi-
‘ ritus tuus cum meo spiritu amo-
‘ ris fideique vinculo ita uniatur,
‘ ut carnis illecebris prorsus repu-
‘ diatis, vita spiritualis majora hinc
‘ indies capiat incrementa!

20. Dilecte Jesu ! cum amor tuus
‘ *effusissimum* sit veri amatoris obje-
‘ ctum ; revoca omnes animæ meæ
‘ potentias huc atque illuc per cre-
‘ aturas sparsas, ut jucundo amoris tui
‘ negotio æternum occupentur!

21. ‘ Purifica amore tuo cor me-
‘ um magis magisque, ne saltem
‘ voluptatis vel gustus gratia te a-
‘ mem ; sed ut omnes amoris tui
‘ erga me emanationes altioris *ab-*
‘ *negationis* & humiliationis actus,
‘ constanter in me producant!

Cor. 5.
14, 15.

Pro Justificatione.

Juste & misericors Deus ! qui hominem in peccatis mortuum, ex gratia in vitam resuscitas : qui propter infinita filii tui merita transgressiones pœnitenti remittis, justitiamque Christi imputas ipsi. Præpara cor meum, ut tremendum hoc mysterium alte introspeciam, humiliter percipiam, viva experientia addiscam, læto pectore degustem, & postquam peccatorum remissionem vitamque in Christo sum indeptus, uberrimos justitiæ fructus ad gloriam Patris feram.

Jes. 53. 11.

Rom. 3. 19.

seqq.

cap. 4. 5.

seqq.

cap. 5. 1.

18, 19.

cap. 8. 3, 4.

2 Cor. 5. 18.

Gal. 2. 16.

Eph. 2. 8, 9.

Jac. 2. 24.

Phil. 1. 11.

Da mihi veram cordis contritionem, quæ peccati odium inducat, & instar terræ siticulosæ ad gratiæ me pluviam anhelare faciat. Spiritualem peccati cognitionem ex lege largire, ut externis operibus ac morali honestate interna gratia destituta, insolecere desinens, nihil quam justitiam Christi sitiam, & propitiationem pro peccatis factam, digna applicatione apprehendam. Propriam meam indigentiam ac in spiritu paupertatem da videre, ut infantuli instar, salvatoris justitia, ut vesti-

Rom. 7. 14.

1 Jo. 2. 2.

mento induar, ac ab ipso, ut novæ naturæ parente, gratiam & spiritum sanctum recipiam. Fac, ut fulmina
Exod. 19. & tonitrua tuæ legis e *Sina* monte
16. adversus peccata audiam; da vero etiam, ut ad Christum, qui finis est legis properando, evangelii vocem e monte *Sion* hauriam, viresque fractas a novi Testamenti mediatore instaurari hinc sentiam. Severa iudicis sententia contra peccatum lata, fortiter mentem percelle, ut a peccato absolutio humilem confessionem sequi solita, majori me etiam sensu afficiat. Læsa conscientia & perterrita alas mihi addat, ut *columba* instar, ad foramina vulnerum Christi confugiam, & in gratia ejus, ut in rupe inaccessa, securus delitecam.

In mediis vero hisce angoribus *fidei* igniculos accende, quibus legis horror faucibus incussus animæ, contemperetur. Aperi paterna tuæ misericordiæ viscera, ut spem ex illis concipiam. Trahe me ad filium, quem posuisti *placamentum* per fidem in sanguine ejus; ut, quemadmodum per unius offensam reatus in me
Rom. 3.25. transit ad *condemnationem*; ita per unius justitiam fide apprehensam, beneficium in me redundet ad vitæ justificationem. Quam vere *Adami* pecca-

peccatum, ut proprium, mihi fuit imputatum per carnalem generationem; tam vere etiam justitia Christi, ut propria, imputetur mihi per fidem. *Rom. 4. 5. Phil. 3. 9.*

Talem, vero in me fidem excita, quæ tui spiritus in me sit effectus: *Eph. 1. 19.* fidem, quæ me ut debilem palmitem, Christo, veræ viti inserat, ut in ipso virescam, fructusque feram: fidem, quæ totum *CHRISTUM*, quantus quantus est, ut *PRO ME* mortuum *Gal. 2. 20.* & resuscitatum, mihi vendicet. Fidem largire, quæ a Christo, ut infantulus ab uberibus matris, unice pendeat, & ab ipso justificari, sanctificari & conservari, exoptet: fidem, quæ Christum in cordis habitaculum deducat; quæ bona in evangelio recondita, mihi ut propria, tribuat; quæ tecum gratiose me uniat; quæ a mala conscientia me liberet; quæ pacem cum Deo, adoptionem, paterni *Rom. 5. 1.* amoris gustum; ante omnia vero sanctificationem, & in mediis tribulationibus vivam spem & filialem venturæ gloriæ expectationem, conferat; *DEUM* denique totum in omnibus suis attributis & operationibus, ut objectum amabile, mihi repræsentet. *Rom. 6. 22.*

Procul jam de me faceſſat vana mul-
torum perſuaſio, qui per Chriſtum a
peccatis *abſolvi* volunt, *ſanctificari*
autem renuunt: qui gratuitam juſti-
Tit. 2. 12. ficationem videntur amplecti, *erudi-*
entem vero gratiam, quæ mundanas
cupiditates abnegari requirit, rejici-
unt, adeoque ſub gratuita juſtificationis
velamine, injuſte vivunt. Illumi-
na eos, qui periculofam hanc de *fide*
& *juſtificatione* præſumptionem, pro
ipſo Dei opere arripiunt, angores au-
tem perterrefactæ conſcientiæ, lu-
ctam fidei cum peccato, fiducialem
verbi amplexum, & fidei tandem de
peccato triumphum, nulla experien-
tia norunt, ideoque miſere fidei hac
umbra ſeipſos decipiunt.

Tu vero dilectæ Pater, perge me
Apoc. 22. *juſtificare*, & totam me vitam in ju-
11. ſtitia & ſanctitate vera, tranſigere
doce; per Dominum noſtrum Jeſum
Chriſtum, juſtitiam noſtram ex omni
parte perfectam, *Amen*.

Adſpirationes.

I. ‘Dilectæ Deus! nulla habeo
‘merita, nulla opera, quibus territa
‘conſcientia tuto inniti poſſit. Ad
‘tuam unice provoco miſericordiam,
‘per quam juſtificari & ſalvari cu-
‘pio.

‘ pio. Ego peccator sum; tu es
 ‘ misericors. Ego pœna dignus; in
 ‘ te est, ut eam condones. Ego me
 ‘ accuso; tu me absolve. Ego mi-
 ‘ ser sum; tu miseri miserere. In
 ‘ me est unde me condemnes; in
 ‘ te unde me serves. Ego admissi
 ‘ unde me damnare possis; tu non
 ‘ amisisti unde me salvare possis.

2. ‘ Fac, ut ad arduam *humilitatis*
 ‘ virtutem tota mente adspirem; id-
 ‘ que tanto diligentius, quanto altius
 ‘ in aliorum donorum acquisitione
 ‘ profecero. Quid proderit mihi in
 ‘ aliarum virtutum studio profecisse,
 ‘ nisi *virtutum omnium custodem*, HU- 1 Pet. 5. 5.
 ‘ **MILITATEM**, sollicitè servavero!
 ‘ quippe quæ omnia dona conser-
 ‘ vat, sanctificat, Deo accepta reddit,
 ‘ imo in Deum ipsum tandem re-
 ‘ fundit?

3. ‘ Doce me optime Jesu, me
 ‘ non modo a peccati pœna, sed e-
 ‘ tiam a peccato ipso, esse redem- Tit. 2. 14.
 ‘ ptum; ne vana quadam persua-
 ‘ sione in tua involem merita, *sancti-*
 ‘ *ficantem* autem eorum virtutem ne-
 ‘ gligam. Fac, ut te non modo a-
 ‘ gnoscam ut Pontificem meum, cui
 ‘ se *victimam* pro me tradidit; sed Eph. 5. 2.
 ‘ etiam meum ipsius corpus *hostiam* Rom. 12. 1.
 ‘ vivam, sanctam Deoque placentem,
 K 5 ‘ listam.

Luc. 19.
27.

‘ sistam. Fac, ut te *regem* meum,
‘ qui regnum mihi es indeptus, &
‘ ab hostium me insultu defendis,
‘ agnoscam; fac vero etiam, ut hu-
‘ mili obedientia tuo me sceptro *sub-*
‘ *jiciam*. Fac, ut te, qui magnus es
‘ *Propheta*, voluntatem Patris decla-
‘ rans, fide amplectar; largire vero
‘ etiam, ut te, verum animarum *do-*
‘ *ctorem*, submisse audiam, vitæ verba
‘ ex te hauriam, & hoc ordine totum
‘ officium *mediatorum* practica ap-
‘ plicatione digne in me adimpleri
‘ sentiam.

4. ‘ Quam magnum! quam altum!
‘ quam profundum! est *justificationis*
‘ opus, ad quod tota adoranda Tri-
‘ nitas, ordine prorsus admirabili,
‘ concurrit. Compellit nos pater ad
‘ Jo. 6. 44. ‘ filium legali suo *tractu*, ut hic sui
‘ Jef. 53. 11. ‘ *cognitione* nos justificet, tandemque
‘ 1 Cor. 6. 11. ‘ per *spiritum* suum nos abluat, nos
‘ sanctificet, nos justificet, & ita to-
‘ tum justificationis negotium perficiat.
‘ Doce me benigne Jesu, divi-
‘ num hunc ordinem in tua luce
‘ videre, & humili corde amplecti.

5. ‘ Dilecte Jesu, quot sapientiæ
‘ ac potentiæ thesauri in tua redem-
‘ ptione sunt absconditi! Quam late
‘ patet *Adami* transgressio, tam
‘ late etiam patet redemptio, qua ex
‘ mundo

' mundo nos acquivisti. Nunquam
 ' permitte, ut Adami corruptionem,
 ' mortis tuæ ac resurrectionis po-
 ' tentia, majorem reputem; sed il-
 ' lius delictum, ut omnino *abundans*,
 ' respiciam; tuam autem gratiam,
 ' adhuc *magis abundantem*, exosculer, *Rom. 5. 201*
 ' & ex omni parte *perfectam* justitiam *Matth. 5.*
 ' in me conferri hinc sentiam. *20.*

Pro Timore Dei.

SANCTE Deus, juste Judex, remune-
 rator bonorum & malorum o-
 perum! qui per filium tuum admo-
 nuisti nos, ne eos *timeamus*, qui tru- *Matth. 101*
 cidant corpus, animam autem truci- *28.*
 dare non possunt; illum vero timeri *Gen. 22.*
 jussisti, qui animam, & corpus in ge- *12.*
 henna perdere potest. Quis te non *Pf. 130. 4.*
 timeat, ad cujus præsentiam univer- *Prov. 16.*
 sæ terræ ambitus contremiscunt? *Eccles. 12.*
 Quis te non vereatur, cujus laudes *15.*
 Angeli ipsi, non nisi velatis faciebus, *Jer. 10.*
 canunt? Ego tamen timoris tui re- *6, 7.*
 gimini sæpius me hactenus subduxi, *cap. 32. 39.*
 cogitationes meas, verba & facta sine *40.*
 ullo disciplinæ fræno, in vana quæ- *Sap. 17.*
 que effudi, verbum tuum & saluber- *10, 11.*
 rima in illo tradita præcepta, nullo *Rom. 8. 15.*
 timore excepi; corrupto seculi mori *1Pet. 1. 17.*
 carnif-

carnisque desideriis plus obtemperavi,
quam legi tuæ ac evangelio.

Con dona quæso benigne Pater hanc
meam securitatem cordisque duriti-
em, verbi tui neglectui junctam.
Procul abesse jube justissimam pœ-
nam, omnibus illis, qui sine tuo ti-
more vivunt, intentatam, quippe qua
*rejiciendi sunt e conspectu tuo, qui ver-
bum tuum rejecerunt.*

Cum vero timor Dei præstantissi-
Prov. 1. 7. ma sit *sapientia*, eaque sola hominem
Deo reddat acceptum; supplex te
oro, ut securitatis vanæque præsum-
ptionis spiritum, una cum inexcusa-
bili præceptorum tuorum contem-
ptu, funditus in me supprimas at-
que extinguas: E contrario vero per
Jes. 11. 2. spiritum tuum, qui *reverentia Domi-*
Rom. 8. 15. ni spiritus est, *filialem*, erga te in
me excites timorem, qui omnium co-
gitationum mearum, dictorum & fa-
ctorum individuus sit comes & custos.
Doleam potius de profano contem-
ptu, toties totiesque per me tibi illa-
to, quam de justa pœna a te mihi
infligenda, quæ tardo tamen proce-
dit gradu, ne resipiscendi tempus
peccatori deficiat. Imprime cordi
meo sensum de *omnipotentia* tua, *o-*
mnipresentia, *justitia* & *omniscientia*,
ceterisque divinis attributis, ut inde
inde-

indefinenter coram te *ambulare*, & Gen. 17.1.
in quolibet angulo reverentiam tibi
exhibere discam. Da, ut mei-ipsius
vilitatem ita cognoscam, ut ex pro-
pria vilitatis sensu, gloriæ tuæ alti-
tudo eo clarius emergat.

Ut vero eo firmiori nitatur fun-
damento meus erga te timor; lar-
gire sapientiam, ne ea tantum di-
vinitatis tuæ attributa, quæ ratio
ipsa aliquo modo apprehendit, con-
siderem, sed ipsum gratiæ fœdus, &
admirandam salutis œconomiam, in
CHRISTO exhibitam, amoreque, sa-
pientia, & misericordia plenam, in ima
mea præcordia descendere sentiam,
& sanctum in me nominis tui timo-
rem gignere. Ita vero tremenda pa-
tris divinitas, quæ in se ut ignis *con-* Ebr. 12.29.
sumens est, mediante filii humanita-
te, fidei oculo reddetur suavis, dul-
cis & amabilis: dum enim Patris
magnitudo me premit, servilem in-
cutiendo timorem; filii gloria, no-
stra velata carne, me erigat ite-
rum, animum suavi timoris & amo-
ris temperamento, gubernando.

Pone mihi ante oculos ex una par-
te fiduciam eorum, qui tibi confisi,
nec a myriadibus populi *timuerunt*; Ps. 3.7.
ex altera vero tristitia eorum fata,
qui tui timore abjecto, in repenti-
num

num inciderunt exitium. Hac consideratione, velut sepimento quodam, me protegas, ne quicquam contra voluntatem tuam cogitem, loquar aut faciam, sed omnia cogitata mea, dicta & facta in sancto oculorum tuorum conspectu peragam. Sit oculus meæ mentis unice in te defixus, ut vocationis operibus in tuo timore impigre defungar. Largire etiam, ne ulla seculi avocamenta, honor, vel opulentia, voluptas, vel hominum timor, vel quicquid tandem sit, a tuo me unquam separet timore. E contrario concede, ut verbum tuum, quo timentibus Deum, liberationem, misericordiam, benedictionem, gratiam, auxilium, gaudium, sapientiam, conservationem & longævitatē, promissisti, pectori meo constanter infixum geram. Fac, ut hic, excusso omni securitatis torpore, cum tremore & timore salutem meam agam, ut novissimo illo die, qui terroris dies impiis futurus est, de omni metu triumphem, amore autem tuo æternum fruam, Amen.

Luc. 1. 50.

Mal. 3. 16.

cap. 4. 2.

Prov. 1. 7.

Sir. 1. 10,

seqq.

Phil. 2. 12.

Ad/pi-

Adspirationes.

1. ' Concede Domine Jesu, ut spi-
 ritus *timoris* cum *amoris* dulcedine 2Tim.1.7.
 temperatus, ad gubernacula animæ
 meæ sedeat, & cœlesti modera-
 mine actiones meas constanter re-
 gat.
2. ' Fac omnipotens Deus, ut a-
 mor ad perfectionem adspirans,
 spiritum servilis timoris tandem
 ejiciat; filialem vero augeat nu- 1Jc.4.18.
 triatque!
3. ' Cum verus timor Domini cu-
 stodiat hominem, justificet cor &
 a malo recedere faciat; precor, ut Prov.16.6
 hic timor, ita meis obversetur o-
 culis, ne a præceptorum tuorum Gen.20.11
 tramite unquam aberrem.
4. ' Compesce Domine timoris tui
 fræno vagam *sensuum* meorum li- Gen.3.6.
 centiam, ne internum corruptio-
 nis semen, externo objecto soli-
 citante, fructus carnis & mortis
 mihi ferat!
5. ' Doce me Domine, omnem e-
 ruditionem humanam, artes & sci-
 entias, divitias & pulchritudinem,
 facundiam & fortitudinem, & o-
 mnia ea, quæ admiratur mundus, ni-
 hil

‘hil quam tot animæ inquinamenta
 ‘esse, si tui timore, qui omnia *sancti-*
 ‘*ficat*, destituantur.

6. ‘Largire Domine, ut in tua
 ‘luce videam, tui timorem omnium
 ‘donorum ornamentum esse & *ca-*
Prov. 1.7. ‘put, omniaque ad interitum ruc-
 ‘re, quæ sine illo ædificantur.

7. ‘Majestas tui timoris, quæ *Jo-*
Gen. 39. ‘*sephum* de peccati blanditiis tri-

Dan. 6. ‘umphare fecit; quæ *Danielem* cu-
 ‘stodivit; quæ omnes sanctos con-
 ‘tra illecebrosa seculi vitia, com-
 ‘munivit, adsit & mihi in actioni-
 ‘bus meis, & contra naturæ ac cre-
 ‘aturæ corruptæ insultus & machi-
 ‘nas, gratiose me protegat.

8. ‘Da mihi Domine spiritum
 ‘tuum, qui me tibi servire doceat
Luc. 1.74. ‘in sanctitate & justitia, *sine timore*,
 ‘per omnes vitæ meæ dies; & eo
 ‘ipso, *vero redemptionis meæ FINI* re-
 ‘spondere.

9. ‘Absit a me Domine præceps
 ‘omnis ac secuta agendi temeritas,
 ‘qua filii seculi in peccata ruunt!

10. ‘Obsecro Domine, ut, tua
 ‘prælucente gratia, rebus mundanis
 ‘cum timore & humilitate inter-
 ‘sim; ne, dum cum mundo con-
 ‘versor, mundo conformer, sed in-
 ‘ternum pacis thesaurum in ipso
 ‘ten-

‘tentationum æstu ex tua potentia ^{2Cor. 4. 7.}
 ‘salvum conservem!

11. ‘Excute mihi verbo tuo po-
 ‘tenti naturalis meæ securitatis sopo-
 ‘rem; & procula me remove vanam
 ‘illam fiduciam, qua multi, dum mi- ^{Sirac. 5. 6.}
 ‘sericordiam tuam jactant, sub mi- ^{Rom. 2. 4.}
 ‘sericordiæ velamine carni corru-
 ‘ptæ indulgent.

12. ‘Dilecte Deus! talem mihi
 ‘tui timorem largire, qui labore,
 ‘obedientia, variisque tentationibus
 ‘non modo non frangatur, sed ea
 ‘etiam quæ carissima sunt & alte
 ‘naturæ inhærent, sanctorum tuo-
 ‘rum exemplo, linquat & tibi unice ^{Gen. 22. 12}
 ‘in obsequium me sistat.

Pro Humilitate.

Domine Jesu! qui cor ac fons ^{Gen. 18. 27}
 veræ humilitatis es, tamque ar- ^{Cap. 32. 10}
 duæ virtutis unicus ac perfectus do- ^{Pf. 115. 1.}
 ctor! confiteor tibi pravam naturæ ^{Dan. 4. 33.}
 meæ propensionem, quæ ad vanam ^{Mich. 6. 8.}
 me gloriam indefinenter exstimulat. ^{Matt. 11. 28.}
 Diffudit se infernale philantiæ virus ^{Luc. 18. 14.}
 per totam animam. Sacrilegii pec- ^{1Cor. 4. 7.}
 cato me ipse toties totiesque pollui, ^{Cap. 15. 9.}
 dum laudes tibi unice conferendas, ^{2Cor. 12. 7.}
 mihi ipse captavi. Proximum sæpe ^{Phil. 2. 5.}
 ex congenita mihi mentis vanitate,
 fasti-

fastidiose despexi: sæpe propriis
meis viribus nimium confidi, de tua
gratia, ex qua in totum pendere de-
bebam, parum sollicitus: sæpe donis
tuis, ad tui gloriam concessis, me-
um honorem quæsi: sæpe cordis
fastum & elationem externis gesti-
bus, dictis & factis prodidi: sæpe
aliorum admonitiones & correptiones
rejeci.

1Pet. 5. 5. Dilecte Jefa! qui *humilibus das*
gratiam, superbis vero resistis, enormi
huic delicto ignosce, pœnamque,
Luc. 1. 51. quâ superbos *dispersurum* te esse de-
clarasti, gratiosè remove. Concede
vero, ut sancta tua & inenarrabilis
humilitas meam extinguat superbi-
am, proque illa satisfaciat.

Domine Jesu, abyssus sum miseriæ!
cæcus in tui cognitione, mutus ad
te extollendum, surdus ad tuum ver-
bum, claudus ad ambulandum in
præceptorum tuorum tramite. Ni-
hil prorsus ex me ipso habeo præ-
ter peccatum, mortem ac damna-
tionem; si quod vero virtutis se-
men in me progerminet, id unice
1Cor. 4. 7. *tibi soli* acceptum est ferendum. Quid
enim habet homo, quod non accepe-
rit? Et cum ex *TE* acceperit quæ-
cunque habet, non decet omnino in
acceptis gloriari, sed in scaturigi-
nem,

nem, ex qua derivata sunt, refundere omnia. Ne me Domine poscas ad dispensationis meæ rationem reddendam; non enim sum solvendo, dum bona mihi concredita profuse vivendo, dissipavi. Gratiam vero largire, ut meipsum tandem abnegem, & corde vere humilis factus, ea tibi reddam, quæ *sacrilega* impietate ad meipsum rapui. Quæ autem reddere non valeo, pro iis filii tui merita offero; quæ, ut infiniti sunt pretii, ita plenam pro transgressionibus satisfactionem, præstant. *Amen.*

Alia.

Dilecte Jesu! qui Deo, angelis, hominibus, imo creaturis omnibus inferiorem te fecisti, *vermem*, adeoque despiciatissimam omnium creaturam, te ipse appellans: tu formam *servi* induisti & hominibus similis es factus; ego vero humana sorte non contentus, honorem unice deferendum tibi, appetii hactenus, Deoq; ipsi similis fieri volui. Tu hominum *laudes* a te es amolitus, & in alios transfudisti; ego vero hominum laudes non in alios, utut digniores, transfero, sed mihi metipsum servo. Tu atrocissimas

Ebr 12.2,3 mas quasque *contumelias* ferena mente tulisti; ego vero vix verbum aliquod asperum æquo animo ferre valeo. Tu non solum verbis, sed vita ipsa, illustrissimum humilitatis exemplum exhibuisti nobis; ego vero nec verbis, nec factis, sum humilis; sed alios supereminere desidero. Tu fugaces seculi honores contempsisti; ego vero, qui nomen tuum jacto, in seculi honore, cum cordis jucunditate, quiesco.

Quando veniet tempus Domine, quo inani gloriæ cupidini mortuus, meipsum despiciam? quo omni honore indignum me judicem, imo
2 Cor. 12. pro umbra & *NIHILO* me reputem, & omnia opera mea ex natura viribus facta, pro tot *stercoribus*
 11. *Phil.* 3. 8. fordidisq; panniculis ducam? Corroboram me spiritu potentiae tuæ Domine, ne vanæ adulantium laudes me vincant, nec procax naturæ impetus in periculum me agat. Labores vocationis meæ in cordis simplicitate da subire, non meis, sed
1 Pet. 4. 11. tuis viribus, humili submissione in-nixus. Doce me thesaurum me-
2 Cor. 4. 7. um in testaceis *vasculis* gestare, ne unquam altum sapiam, vel donis concessis ad propriam gloriam abutar. Simulac enim concreditum mihi

mihi thesaurum ex me in alium
transuleris, tunc vero vas sum va-
cuum & inane, & nil nisi mortua,
foeda vilisque terra.

Sit verò cordis humilitas *basis*,
cui omnes aliæ virtutes nitantur.
Sit margarita mihi illa *unica*, pro- *Matth. 13.*
pter quam omnia, quæ habeo, ven- *46.*
dam. Sit robur meum, quo ipsum
fatanam (cujus *radix superbia est*)
vincam. Sit medium mihi, internum
pacis thesaurum, mentisque quietem,
inter adversa æque ac prospera, con-
servandi. Ne permittes dilecte Je-
su, ut abominatio in conspectu tuo
fiam per superbiam! nec *sacrilegus* *Rom. 2.22.*
per vanæ gloriæ cupidinem! nec
luciferi confors per insolentem ani-
mi elationem. Fac me intueri illud
præsepe, illud stabulum, fascias illas,
quibus tu fuisti involutus, velut tot
luculenta veræ humilitatis specula
& testimonia. Facessere jube super-
bas cogitationes, elatos gestus, ver-
ba inflata: include vero cor meum
in cor tuum humile & tranquillum,
ut æterna quiete in illo perfruatur,
Amen.

Ad-

Adspiraciones.

1. Cum veræ humilitatis chara-
 'cter sit, a TE omne auxilium ex-
 'pectare, & ex paterno tuo favore
 'pendere unice; largire Domine,
 'ut in omnibus tentationibus in-
 'fantuli instar ad thronum gratiæ
 'devolutus, te solum sitiam, te de-
 'siderem, te anhelem. Fac, ut ex
 'intimo indigentiaæ meæ sensu, fi-
 'liali tamen affectui juncto, ita ad
 'te dicam: nudus sum dilecte Jesu,
 '& a te regi cupio: fame sum cor-
 'reptus & siti, a te exatiari volo &
 'refici: pauper sum, & non nisi
 'tuæ misericordiæ divitias expeto:
 'cæcus sum, tu me illumines: ægro-
 'tus, tu me sanes: ignarus, tu me
 'doceas: instar ovis oberrans, tu
 'me ducas: afflictus, tu me soleris:
 'surdus, tu mihi aurem aperiās.
 'Cum omnibus deniq; bonis sum va-
 'cuus, tu solus iis bonis me im-
 'pleas, quæ in tua solum, in nul-
 'lius vero creaturæ potestate sunt
 'posita.

Gal. 6, 1.

2. Quando *alium* in peccata ru-
 'ere video, fac me meminisse Do-
 'mine, semina peccatorum omnium
 'per animam etiam meam esse di-
 'spersa,

‘ sperfa, & paria his ex quibus or-
 ‘ ta sunt surrectura esse, nisi tua
 ‘ me conservet gratia.

3. ‘ Versentur mihi ob oculos egre-
 ‘ giæ illæ promissiones, quas humili-
 ‘ bus, parvulis, contritis ac spiritu
 ‘ pauperibus, es largitus. Tu eum,

‘ qui ut *puerulus sese submiserit, ma-* *Matt. 18. 4*

‘ *ximum* in regno cœlorum pronun- *Luc 18. 14*

‘ cias. Tu eum *exaltas, qui seipse* *Fes 57. 19*

‘ *humiliat.* Tu cum eo qui *attritus* *Fes 66. 2.*

‘ *est spiritu, habitas, & spiritum de-*

‘ *missorum vivum conservas.* Tu in

‘ eum *gratiosus intueris, qui pauper*

‘ *est spiritu & trepidat ad tuum ver-*

‘ *bum.* Tu humilibus *das gratiam.*

‘ Tu *humilium es dominus, minimo-* *1 Pet. 5. 3.*

‘ *rum adjutor, infirmorum defen-* *Judith. 9.*

‘ *sor, deploratorum protector, de-*

‘ *speratorum servator.* Tu paupe- *Ps. 34. 7.*

‘ *rem ad te clamantem exaudis.*

‘ Fac Domine, ut vel his promif-

‘ sis, ad arduum *humilitatis* studium

‘ *alliciar!*

4. ‘ Fac, dilecte Jesu, ut donis in

‘ me collatis, proximi utilitati in-

‘ serviam, & non tam magnitudi-

‘ nem operis, quod facio, quam in-

‘ ternum *principium, ex quo id fa-*

‘ *cio, respiciam.* Opus ex Dei pro-

‘ ximique amore factum, licet *par-*

‘ *vum* appareat & vile coram mun- *Matth. 10.*

‘ do; 42.

do; magnum tamen est propter
 originem, ex qua promanat, & fi-
 nem, ad quem tendit. Doce me,
 splendida quævis opera ex vana
 ostentatione facta, tot coram te
 esse mendacia, & tot sacrificia,
 idololatriæ labe polluta.

5. Purga cor meum Domine ab
 omni invidiæ fermento, si proxi-
 mum fortasse meum egregiis do-
 nis præ me & aliis exornatum vi-
 deam. Fac, ut spiritualis unionis
 mysterium digne introspeciam,
 quippe per quod omnes fideles in
 1 Cor. 12. *unum* corpus coalescunt, & singu-
 12. lorum membrorum decus totum
 corpus, & quodlibet ejus mem-
 brum, nobilitat. Magis sollicitum
 me redde de conservanda gratia,
 quæ dona sanctificat; quam de au-
 gendis donis, quæ, si absque gra-
 tia fuerint, *judicium* meum aggra-
 vant.
 Matth. 25. 29.

6. Ita humilem corde me fac
 Domine, ut etiam foris appareat,
 quid intus de meipso sentiam.
 Vilescant mihi ea, quæ admiratur
 mundus, ut tui contemplandi dul-
 cedo eo altius me afficiat. Magis
 me delectet cum humilibus con-
 versatio, quam filiorum hujus se-
 culi amicitia. In illis residet tua
 gratia;

' gratia; in his vero adversus te
 ' inimicitia. Meminisse me fac, in *Rom. 8. 7.*
 ' mundum te venisse, non ministrari, *Matt. 20.*
 ' sed ministrare, ut viliora amoris *28.*
 ' officia prompte subire hinc discam,
 ' & prout tu fecisti, & ego simili-
 ' ter faciam.

7. ' Doce me Deus, veram hu-
 ' militatem consistere in *voluntatis*
 ' *propriae abnegatione*; ita ut intus & in
 ' corde vere pauper, non honores,
 ' non bona fortunæ, non corpus &
 ' vitam, non amicos & cognatos,
 ' non denique quicquam, tanti faci-
 ' am, quin propter tui amorem li-
 ' bentissime eo carere velim.

8. ' Concede gratiam Domine, ut
 ' humiliter de memetipso sentiam,
 ' & si unquam aliquid boni præsti-
 ' tero; non mihi illud, sed tibi, si-
 ' ne quo *nihil boni* perficere possum, *Jo. 15. 5.*
 ' attribuam!

9. ' Omnia quæ carni grata sunt,
 ' in me mortifica Domine, & talem
 ' mihi *humilitatis* mensuram largire,
 ' ut perinde mihi sit, honorari in
 ' mundo; vel contemni, ignorari vel
 ' laudari. Absit a me gloriari, nisi
 ' in tua *cruce*, mundusque per te *Gal. 6. 14.*
 ' mihi sit crucifixus & ego mundo.
 ' Fac, ut mortuum inter mortales
 ' me reputem, cujus memoria jam
 ' periit in mundo. L 10.

10. ' Largire Domine Jesu, ut o-
Gen. 18. 27 ' ratio mea ex intimo *vilitatis* meae
 ' sensu procedat; quo ex *vilitatis*
 ' meae abyſſo, ad misericordiae tuae
 ' altitudinem, eo felicius aſſurgam!

Pro Unione cum CHRISTO.

Jo. 15. 1, **D**ilecte Jesu! qui verum es & uni-
4, 5. cum unionis *medium*, Deum in-
cap. 17. 21. ter animamque nostram; qui incar-
Rom. 8. 10, natione tua inimicitiam inter Deum
11. & homines sustulisti: fac, ut anima
1 Cor. 6. mea omnem mundi & creaturarum
15, 17, 19. amorem ita exuat, ut ab omnibus re-
2 Cor. 6. 16. bus terrenis tandem depurgata, tu
Gal. 2. 20. solus illam tibi unire ac desponsare
Eph. 1. 22. possis; tu solus illam inhabitare; tu
cap. 3. 16. solus illam, velut *peculium*, unice possi-
cap. 4. 12, dere queas.
15, 16.
cap. 5. 30,
32.
1 Jo. 4. 4. Pulcherrime pontifex, qui sacro ad-
2 Cor. 11. 2. ornatus es vestimento! *virginem* tu
 tibi desponsare vis immaculatam & ab
 omni amore profano liberam. Ta-
 lem tu tibi in consortium totam ad-
 sciscis, & illa vicissim *TE* totum su-
 scipit. Impensus tu illam amas, quam
 ullus sponsus suam sponsam, temet-
 ipsum, totumque cor tuum ei *manife-*
Jo. 14. 21. *stans*. Qui enim animitus te amat,
 ei tu vicissim animitus te manifestas.
 Eja

Eja anima mea! *obliviscere* tandem ali- *Ps. 45. 11.*
quando totius mundi, populi tui do-
musque paternæ, & converte te totam
ad dilectum, ut delectetur pulchritu-
dine tua. Totam te in sui unionem
trahet, te proteget, te pascet, ad le-
nes te aquas deducet; tu vero tunc
Dominum cognosces. Ille amorem
suum totum tibi impendit, ut te to-
tam sibi lucretur; tu vero, excusso
profani amoris dominio, in recipucas
ruas amoris flammæ, ipsique in obse-
quium te tradas totam.

Ecce quantos amicus animæ nostræ
subit labores! quam *solicite* quærit *Luc. 15. 8.*
animam puram & a seculi sordibus
alienam, ut gratiose cum ea unire se
possit. Tales animas puras sanctas-
que ita deperit cœlestis sponsus, ut
vel cœlo ipso posthabito, illas gra-
tiose inhabitare dignetur, omniumq;
quæ illis accidunt, se reddat partici-
pem; sive jucunda sint, sive molesta;
sive læta, sive tristia; sive mors, sive
vita. Crucem talis animæ in se jam
suscipit ipse, & ut propriam bajulat,
patiens cum illa, & cum illa laborans,
vicem ejus adversam condolens, &
de prospera gaudens; tandemque per
cruces & tribulationes, per mortem
& infernum ad cœlestia regna illam
deducens.

Rom. 8.
38, 39.

Et sicut crux & mors ipsa humanam naturam a Christo separare non potuit; ita nullæ tribulationes, neque gladius, neque fames, neque angeli, neque principatus, neque altitudo, neque profunditas, neque præsentia, neque futura, neque vita, neque mors, animam Deo sincere devotam eripere ipsi poterunt, vel ab illo unquam separare, quia in æternum illam sibi desponsavit.

Largire Domine Jesu, ut serio hæc cogitem, cœlestemque illam unionem ac vere regiam æternamque, ita mente revolvam, ut in æternum tibi desponsatus permaneam. Cum autem ex me nihil, in te vero, qui me corroboras, omnia valeam; fac me de meipso exire, ac in tuam unice recumbere potentiam; ita, ut ruptis tandem omnibus, quibus mundo carnique unitus sum, vinculis, in tuum amorem veræ spiritus libertati junctum, lætus transeam. Fac, ut perinde mihi sit, pauperem si me feceris, vel divitem, cruce me donaveris, vel consolatione; si modo tui unionem perfrui liceat.

Sit oculus meus internus ad te sequendum constanter intentus. Auris ad omnia seculi avocamenta & distractiones, obsurdescat. Voluntas mea

mea animique passionēs sub regimine
 ecclēstis tuæ voluntatis conquiescant,
 ut eo intimius spiritus meus in increati
 tui spiritus igne colliquescat, & di-
 vini amoris glutine *unus spiritus cum* 1. Cor. 6. 17
 Deo fiat! *Amen.*

Adspirations:

1. ' Domine! quando redibit anima
 ' mea ad *Principium* suum, ex quo
 ' emanavit? quando *creaturam* lin- *Hof. 2. 7.*
 ' quet, ut *creatorem* inveniat? quan-
 ' do vagas distractiones, labores ac
 ' studia inutilia abnegabit, ut solida
 ' tui cognitione imbuatur? quando
 ' seculi honores respuet, ut vere *sim-* *Matth. 6.*
 ' plex facta, tibi *uno ac unitivo amore* 24.
 ' adhæreat!

2. ' Sit amor tuus dilectę Jesu!
 ' meus *thesaurus*; ut cor meum, suum *Matth. 6.*
 ' thesaurum sequens, ad tui unionem 21.
 ' perveniat tandem.

3. ' Domine! ne permitte, ut
 ' corde *dimidiato* me tecum unire
 ' præsumam. Jugiter mihi obverse-
 ' tur illustre exemplum servi tui *Moy-* *Exod. 10.*
 ' sis: sicut enim hic ne ungulam qui- 26,
 ' dem in *Agypto* relinquebat, sed
 ' tuo omnia servitio dicabat: ita
 ' fac, ut tota anima mea, cum omni-
 ' bus omnino facultatibus, tibi con-

‘ secrata, ne unicam quidem cogita-
 ‘ tionem in peccati servitio perma-
 ‘ nere sinat.

Pro Imitatione Christi.

Luc. 9. 23. **G**eneris humani conditor ac re-
 demptor Jesu Christe, qui dixi-
 Joh. 14. 6. sti : *Ego sum via, veritas & vita* : via
 cap. 21. 22. doctrina, præceptis & exemplis ; ve-
 Eph. 5. 1. ritas in promissis ; vita in præmio :
 Phil. 2. 5. Oro te per ineffabilem tuam chari-
 cap. 3. 17. tatem, qua te totum servandis nobis
 1 Thess. 1. 6. impendere voluisti, ne patiaris me
 Ebr. 12. 2. unquam aberrare abs te, quia *via* es :
 1 Pet. 2. 21. nec unquam diffidere promissis tuis,
 Apoc. 14. 4. quia *veritas* es : nec in ulla alia re
 præter te conquiescere unquam, quo-
 niam *vita* es æterna ; ultra quam ni-
 Ps. 73. 25. hil est, quod desiderare possim, *sive*
in cælo, sive in terra.

Per te discimus certum & expe-
 ditum ad salutem iter, ut opus non
 sit per incertos vagari labyrinthos,
 si modo te sequi velimus. Tu nos
 docuisti, quid *credere* debeamus,
 quid *sperare*, in quo *confidere*. Per
 te discimus, non esse spem salutis,
 nisi per fidem in te : te unicam esse
 Jo. 8. 12. *lucem*, quæ præluceat omnibus, qui per
 seculi hujus desertum & spiritualis
 Ægypti

Ægypti tenebras, ad regna cœlestia tendunt.

In me Domine nihil est præter profundam mentis caliginem, ut nec viam videre possim, quam incedere debeo, nec varias aberrationes & pericula hinc inde imminencia, evitare. Tu dignatus es in terram descendere, meamque assumere naturam, ut tam tua doctrina meæ ignorantia tenebras discuteret, quam tuo exemplo pedes meos dirigeret in *viam pacis*. *Luc. 1. 79.* Vitæ tuæ exemplo stravisti mihi viam, ac tuis signatam promissis, e salebroso & aspera, fidei oculo commodam reddidisti lævemque. Totus mundus in *maligno* jacet, & re- *1 Jo. 5. 19.* pudiato veritatis amore, errores jam palpat & delusiones: tu autem, via mihi es factus erroris nescia. *Spatiosa* est seculi via, quam multi calcant, quæ autem brevi ad interitum ducit sempiternum; dum via, quam tu doctrina vitaque monstrasti, angusta est, sed quæ post levem afflictionem ad perennem vitæ, pacis, lucis ac gaudii fontem, deducit. Fac, ut non tam viam, quæ aspera est carni, quam viæ *finem*, qui iucundus, respiciam, ac propter hunc, illius difficultates promptus subeam. Sit spes mihi viva baculi instar, quo viæ mo-

lestias leniam, & ad te sequendum alacrior subinde fiam.

Sicut tu vere natus es in mundum; ita fac, ut & ego modo *spirituali* renatus, interioris vitæ flammulam excitari in me sentiam. Sicut tu
Luc. 2. 52. profecisti sapientia, statura ac gratia; ita fac, ut & ego in divina vita adolescam, indiesque proficiam. Fac, ut te in exilium sequar, tecum seculi contemptum, inimicorum injurias, persecutorum furorem, amicorum insidias, in mansuetudine & charitate feram. Da, ut tecum moriar mundo; carnem meam tecum crucifigam; tecum in novam vitam resurgam; tecum cœlestia quæram; tecum terrena contemnam, & ita vitæ tuæ mortique magis magisque
Phil. 3. 10. conformer.

Pudeat me in voluptatibus vitam agere; cum tu inter miseras & ærumnas tuam transegeris. Pudeat vanos seculi honores aucupari; cum tu *gloriam* ab hominibus oblatam recusaveris. Pudeat me acquirendis invigilare opibus; cum tu non habueris, ubi sanctum tuum caput recines, imo te ipsum feceris *paupe-rem*, ut tua ego paupertate ditescam. Pudeat ad magna adspirare;
Phil. 2. 7. cum tu ultro te exinaniveris, & in-
 ter

ter nos fueris ut qui *ministrat*. Pu- Luc. 22. 27.
 deat me privata quærere commoda,
 & ut proprium mihi vendicare quic-
 quam; cum tu te totum proximi
 impenderis servitio. Pudeat me ad
 iras & odia, ad convicia & vin-
 dictam, moveri; cum tu *maledictis* la- 1 Pet. 2. 23.
 cessitus, nulla maledicta regesseris.

Eheu dilecte Jesu! quam exigu-
 us eorum est numerus, qui eo ani-
 mi nisu, quo decet, ad *TE* sequen-
 dum contendunt! Mihi vero lar-
 gire gratiam, ut per tuam humilita-
 tem mea moriatur superbia: per a-
 morem illum *catholicum*, qui ex te
 relucebat, mea intereat philautia &
 privati commodi amor: per acer-
 bam tuam passionem, mea extinguatur
 luxuria: per patientiam, qua illatam
 contumeliam tulisti, mea vincatur
 ambitio ac vindictæ cupido: ita,
 ut tota vitæ meæ ratio ad tuam
 vitam, ceu normam, componatur
 unice. Sicut tu tandem relicto mun- Jo. 16. 28.
 do, ad Patrem quo veneras, remi-
 grasti; ita fac, ut & ego advenæ
 instar in mundo converfer; & con-
 siderans, propter hunc mundum me
 non fuisse creatum, aliam patriam,
 civitatem aliam, alias sedes alias-
 que possessiones sedulo quæram, suo-
 que tempore lætus indipiscar.

Dónec

Donec autem hic in via sum Do-
 mine, & terrestris domus *taberna-*
2Cor. 5. 1. *culum* circumfero, languidas meas
 vires cœlesti solatio subinde refice,
Eph. 1. 14. spiritusque tui *arrhabonem* largire,
 quo verbum promissionis, de futura
 gloriæ hæreditate, ita obsignetur in
 me, ut nec mundi blandimentis, nec
 satanæ terribilamentis, a tui un-
 quam imitatione retrahar, sed in te
 constanter perseverem, *Amen.*

Adspiraciones.

1. ' Dilecte Jesu! quam multi
 ' sunt in perversa hujus mundi ge-
 ' neratione, quos tuæ vitæ ac humi-
 ' litatis pudet! Expetunt sibi Chri-
 ' stum aliquem opulentum, munda-
 ' num & magnificum; aspernantur
 ' vero humilem Christum, mitem
 ' & patientem. Corroboram me Do-
 ' mine, ut tui imitationem (ut se-
 ' culi mos est,) nunquam pudori
 ' mihi ducam, semper vero gloriæ;
 ' ne in tremendum illud judicium
 ' incidam, quod iis denunciasti, qui
Matt. 10. ' coram hominibus te agnoscere no-
 33. ' lunt.

2. ' Oro te optime Jesu, ut spon-
 ' taneo ad te sequendum, me induas
Luc. 9. 58. ' spiritu; ne ex mercenario respe-
 ' ctu,

' Tu, cum indigno illo imitatore, te
 ' sequi unquam præsumam; nec ad
 ' te, fontem vitæ vocatus, *mortuo-* Luc. 9. 59.
 ' *rum* negotiis interesse, amplius de-
 ' siderem; nec denique corde diffi-
 ' denti ac *dimidiato*, ad tui imita- Ver. 61.
 ' tionem aptum me esse, credam.
 ' E contrario largire, ut ruptis omni-
 ' bus, quæ me tenent, vinculis, vi-
 ' tam tuam immaculatam mea ex-
 ' primere allaborem: & sicut tu sa-
 ' pientia, gratia ac statura profe-
 ' cisti; ita & ego in tui imitatione
 ' indies proficiam, & ad mensuram
 ' plenæ *staturæ* Christi perveniam Eph. 4. 13.
 ' tandem!

3. Eja! dilecte Jesu; tu fidei *con-*
 ' *summator* es & vitæ dux. Esto Ebr. 12. 2.
 ' mihi adjutor ingruente probationis
 ' hora, ne in via deficiam, vel a
 ' cruce resiliendo, in *timidorum* nu- Apoc. 21. 8.
 ' merum transeam, quorum portio
 ' est in stagno, ubi ardet ignis &
 ' sulphur.

4. ' Doce me Domine tui imita-
 ' tionem, cum vera mentis *illumi-* Jo. 8. 12.
 ' *natione* esse conjunctam, ne unquam
 ' sine tui imitatione lucem ac veri-
 ' tatem invenire me posse, animum
 ' inducam. Quoties sterili specula-
 ' tione; quoties ægræ rationis im-
 ' petu; quoties humanis studiis ve-
 ' ritatis

ritatis cognitionem quæsi, nun-
quam tamen inveni, cum sine tui
imitatione quæsi verim eam!

Pro Donis spiritualibus.

A Dorande Spiritus, qui triadem
illam omnipotentem absolvis,
e patre filioq; procedens, utrique
per omnia æqualis, sola personæ
proprietas differens: qui tua boni-
tate resipiscentibus peccatorum ve-
niam obsignas, qui sancto tuo af-
flatu hominum mentes purificas, af-
fectos tuo verbo solaris, mœrentes casta
lætitia exhilaras, nubila tua luce se-
renas, humiles in omnem *veritatem*
dirigis, frigentes charitatis igne ac-
cendis, pacis glutine dissidentes con-
cilias, variisque donis instruis eos ac
ditas, qui per te nomen *profitentur* Do-
mini Jesu. Ex tua gratia vivunt omni-
a, quæ vere vivunt. Tuum delictum est
conversari cum simplicibus, eorum-
que pectora, velut tot tibi *templa* &
domicilia, consecrare unice.

Tuere quæso in me benignitatis
tuæ munera, & indies auge, quod
largiri dignatus es. Te guberna-
tore magis ac magis in me moria-
tur carnis affectus; gliscat vero vi-
tæ cœlestis desiderium. Ante omnia
largire,

largire, ut cum donorum incremento, *Matth. 23.*
rectiorem etiam & saniozem donorum 27.
usum, indies addiscam, sæpiusque *Luc. 12. 48.*
considerem, multa reposci ab eo,
cui multa sunt data: Quid vero
sum alme spiritus, si gratioso lucis
tuæ influxu, donisque tuis sanctifi-
cantibus destituar? quanta mentis
meæ est caligo! quanta voluntatis
pravitas! quanta affectuum meorum
obliquitas ruditasque! Divina veri-
tatum semina per mentis facultates
hinc inde sparsa, ob innatæ pravi-
tatis altitudinem, sterilia jacent, &
sub peccatorum mole magis magis-
que intermoriuntur. Animus me-
us sine efficaci tua operatione ager
est incultus, horridus variarumque
cupiditatum spinis tribulisque ita
obsitus, ut evangelii tui semen præ-
tot tizaniis emergere non possit.
Mens mea conclavis instar est squa-
lidi & tenebrosi, in quo disjecta,
turbata, & eousque inordinata sunt
omnia, ut nil nisi tua gratia repur-
gare id possit, & in integrum re-
stituere.

Tu itaque sanctifica interiora mea
Domine, ut externi etiam mores a-
liis pietatis exemplum exhibeant.
Largire, ut inoffenso pede per se-
culi hujus tentationes transeam, ac
serpen-

Matth. 10. serpentis prudentiam columbæ simp-

16. plicitati jungam. Virtutis etiam roborisq; mihi spiritum adde, ne frangar animo, si adversa me forte maneant, propter evangelium immit-tenda. Et cum per naturam tam rudis sim, ut fucatam falsamque se-culi sapientiam, sine altiori lumine, a vera solidaque distinguere neque-

I Cor. 12. am; tu discretionis mihi donum con-
10. cede, ut rem quamlibet suo æstimare pretio discam, eaque dona potissi-

Ver. 7. mum expetam, quæ communem uti-litatem gloriæque tuæ amplificatio-nem, respiciunt maxime.

Dies vero hi mali sunt Domine, & impedimenta innumera, quæ ser-vos tuos circumstant! *vigilantiam*

itaq; largire, qua tam adversus vio-lentas hostium incursiones, quam in-fidiosas obreptiones, tanquam præ-sidio quodam, me muniam, & oc-casionem *redimendo*, simplici animo

Eph. 5. 16. ac recto, commissum mihi opus in tuo timore peragam. Da, ut justum tempori pretium ponam, nullamque horam æternitati dicatam, in vanum per negligentiam effluere patiar.

I Cor. 12. Cum vero amor Dei proximique
31. præstantissimum omnium donorum sit, & regia quadam prærogativa o-mnibus tuis donis præcellat; te im-ploro,

Jac. 2. 8.

ploro, ut Dei erga me amore, in corde meo effuso, reciprocum in me amorem, eumque ardentem flammantemque accendas; ut ex hoc Dei proximique amore mihi constet, Christi *discipulorum* numero me esse ad- Jo. 23.25: scriptum.

Tuipse omnia desideria dirige, animæque facultates, tanquam tot vasa, ad genuinum objectum, *DEUM* ipsum, converte; ut divinis ejus donis dotibusque imbutæ, in integritatem suam magis magisque restituantur; per Dominum nostrum Jesum Christum, *Amen.*

Adspirationes.

I. ' Veni sancte spiritus, & emitte
' cœlitus lucis tuæ radium!

' Veni pater pauperum, veni dator
' munerum, veni lumen cordium!

' Consolator optime, dulcis hospes
' animæ, dulce refrigerium!

' In labore requies, in æstu tem-
' peries, in fletu solatium!

' O lux beatissima! reple cordis
' intima tuorum fidelium.

' Sine tuo Numine, nihil est in
' homine, nihil est innoxium.

' Lava, quod est sordidum; riga,
' quod est aridum; sana, quod est
' faucium!

Flecte,

‘ Fleſce, quod eſt rigidum ; fove,
 ‘ quod eſt frigidum ; rege, quod
 ‘ eſt devium !

‘ Da tuis fidelibus in te confi-
 ‘ dentibus ſacrum *ſeptenarium*.

‘ Da virtutis meritum ; da ſalu-
 ‘ tis exitum ; da perenne gaudium !

2. ‘ Sancte ſpiritus ! nulla ſine te
 ‘ mens bona eſt ; & niſi tu ad ima-
 ‘ ginem Dei renoves hominem, hu-
 ‘ mus eſt ſterilis ac paluſtris, pur-
 ‘ gamenta creans pro fructibus, &
 ‘ maledictioni proxima.

Rom. 5.5.

3. ‘ *Effunde* quaſo in corde meo a-
 ‘ morem Dei velut cœleſtem imbrem,
 ‘ quo ſpes mea rigata, pudeſcieri

Jo. 14.26.

‘ me nunquam ſinat. *Doce* me via-
 ‘ rum tuarum inſcium, & in luce
 ‘ tua me fac ambulare. *Illumina*
 ‘ me, ut mirabilia tuæ legis videam.

Jo. 16.13.

‘ *Duc* me in omnem veritatem, &
 ‘ me *mendacium* faciendo, in diaboli
 ‘ naturam tranſire, nunquam per-
 ‘ mitte. Mundana in me deſideria
 ‘ *argue*, cohibe, eneca, ut divina de-
 ‘ ſideria ſurgant in me, vivant &
 ‘ fructus ferant. *CHRISTUM* in me

Ver. 14.

‘ *glorifica*, ut cetera omnia pro quib-
 ‘ quiliis ducam. Infirmittates meas

Rom. 8.26.

‘ potentia tua *ſubleva*, ut non ex me-
 ‘ is, ſed tuis viribus, officio meo

Ver. 15.

‘ fungar. Filialem in me *clamorem* ex-
 ‘ cita,

cita, & secundum Deum pro me
intercede, qui spiritus es gratiæ
& supplicationum. Omnium me
tandem operationum tuarum par-
ticipem redde: age me, move me,
fana me, incende me, munda me,
confirma me, ut in te Deo di-
gnum holocaustum evadam!

Pro Gaudio spirituali.

Domine Jesu redemptor & con-
solator humani generis, qui
falsas hujus mundi voluptates ex
tui amore respuentem, longe soli-
diori gaudio afficis; gaudio inquam,
quod non novit mundus, nec suo
ideo pretio æstimare potest. Tem-
pera quæso mihi arcano tuo sola-
tio varias hujus mundi ærumnas,
futuræque beatitatis prægustum, ut
quodam quasi *arrhabone*, præsentis
vitæ molestias ita levare perge, ut
stabili & erecto animo, propositum
mihi stadium decurram.

Obsecro te, ut unctio tui spiri-
tus excutiat mihi malorum tædium,
mentemque meam salutaris gaudio
exhilarret; qui te, dilecte Jesu, in
terris agentem, juxta naturam hu-
manam unxit *oleo letitiæ* præ con-
sortibus tuis. Qui cum patre & eo-
dem

Psf. 4. 8.
Psf. 51. 14.
Psf. 68. 4.
Psf. 84. 3.
Ecc. 1. 2. 2.
Jes. 61. 10.
Jo. 15. 11.
Rom. 12.
12.
cap. 14. 17.
Gal. 5. 22.
Phil. 4. 4.
1 Theff. 5.
16.
Eph. 1. 14.

Ebr. 1. 9.

dem spiritu vivis & regnas in omne ævum, Amen!

Alia.

Sancte spiritus, qui puras mentes lucis tuæ dulcedine exhilaras, Christumq; totum cum omnibus meritis suis ac beneficiis in ipsis glorificas & manifestas. Tolle ex anima mea omne gaudium mundanum, quod tui gaudii fluentia obstruit. Quam sublime hoc donum est! quam coeleste! quam purum! quippe quod non modo spiritus *fructibus* adnumeratur, sed & proximum post charitatem locum, virtutum omnium coronam, occupat. Constituit hoc gaudium partem regni divini, quod in iustitia pace & gaudio per spiritum sanctum consistit, & tanta suavitate in animas digne dispositas, exundat, ut omnia seculi gaudia, quanta & qualia sint, infinitis passibus post se relinquat.

Dum enim gaudium mundanum externos saltem ferit sensus; spirituale gaudium præcordia ipsa tanta dulcedine afficit, ut ipsa etiam ossa legis malleo antea contrita, hinc exultent. Illud sensuale est & terrenum; hoc spirituale & superne de-

descendens. Illud ex *abundantia* vi- *Ps. 4. 8.*
 ni & frumenti nascitur; hoc ex
 divitiis gratiæ & amoris divini. Il-
 lud fragili creaturæ ejusque pulchri-
 tudini adhæret; hoc conditori ipsi
 summoque rerum omnium artifice.
 Illud de propria gloria gaudet; hoc
 de gloria *CHRISTI* & digna evan-
 gelii ejus propagatione. Illud *tem-*
porariam peccati fruitionem captat; *Ebr. 11. 25.*
 hoc spe futuræ gloriæ exultat, &
 fide *spectat* quæ non cernuntur. *2Cor. 4. 18,*

Eja alme spiritus! cum eam sal-
 tem animam intret gaudium tuum,
 quæ vano creaturæ strepitu vacua
 est; repurga pectus meum evanidis
 omnibus creaturæ imaginibus, ut nil
 quam tui imago in eo reluceat.
 Ejice ex eo steriles quasque & fal-
 sas impressiones, ut *aqua* illa viva, *Jo. 4. 14.*
 quæ solum creaturæ sitim extinguit,
 impleatur iterum. Mercatus domum
 variarumque vanitatum receptacu-
 lum feci cor meum; tu Domine
 expurga, tu libera, tu renova in-
 terius cordis penetrabile, ut sanctas tuas
 operationes ibi denuo degustem.

O felicem animam, in qua silet
 creaturæ amor, ut nil in ea resonet
 quam cœlestis gaudii concentus! cui
 mundana quæque amarescunt, ut so-
 lus *JESUS* ei dulcescat iterum:

cu-

cujus *intellectus*, discussis tenebris, suavi tuæ lucis influxu reficitur: cujus *voluntas*, peccati dominio excusso, paterno gratiæ tuæ regimini se submittit. Eja Domine! tale in me gaudii tui desiderium accende, ut ad te anhelans, cum sancta illa anima exclamem: *evolemus! evolemus ad aterna gaudia!*

Adspiraciones.

1. ' Quam amabilia sunt tabernacula tua Domine, animæ, quæ intronmittitur in ea! mundus usque adeo ea non novit, ut illi, qui in te exultant, insanire ipsis videantur, & lætitia in Domino ipsis ineptia audiat. Fac me cogitare illud Apostoli: *ut tristes, semper tamen gaudentes; ut pauperes, sed multos ditantes; ut nihil habentes, sed omnia obtinentes;* ne filii hujus seculi, qui non capiunt, quæ spiritus Dei sunt, a sanctis his deliciis unquam me retrahant!

2 Cor. 6. 10.
1 Cor. 2. 14.

2. ' Doce me dilecte Jesu, tuum regnum in natura sua, non tristitiæ regnum esse & servilis rigoris, sed gaudii & filialis libertatis: sub statu vero tristitiæ & contritionis nos præparari saltem, ut pura
' gaudii

gaudii fluenta, puro etiam animo,
excipiantur. Fac, ut ipsam evangelii tui indolem digne introspeciam, quæ, quanta quanta est, lætitiæ nuncia est, non mœstitiæ.

3. ' Sana optime Jesu sauciam meam conscientiam, quæ jure supplicium infligit: redde vero conscientiam sanam, quæ jugis convivii instar, me reficit. Omnia occulta peccata, quæ cœlestis gaudii sensum impediunt, tolle & condona, ut libere tandem in Deo gaudere valeam.

4. ' Cessent in corde meo mundani quique tumultus, ut Dominum intus pulsantem audire possim, eumque protinus in secretius cordis penetrale admittere.

Pro Pace cum Deo.

Misericors Deus & pater miserationum, qui commendasti tuam erga nos charitatem, eo quod cum adhuc essemus peccatores, Christus pro nobis sit mortuus. *Rom. 5. 8.* Æstant misericordia viscera tua; ego vero misericordia tua in evangelio exhibita, indignum me hætenus feci. Tu ipse *AMOR* es; ego vero *1 Joh. 4. 8.* inimicus tuus sum factus per peccatum

Rom. 8.7. catum carnisq; *sapientiam* : & quo longius a legis tuæ tramite peccando recessi, eo magis inimicitiam

Jac. 4. 4. cum inimicitia cumulavi. Cum *mundo* confortium inii, tuam vero amicitiam suaveque connubium neglexi.

Et quia a tua communione gratiæque influxu peccatum me separavit, in infinita id etiam mala me egit præcipitem. Omnia enim mala dixerit, qui *Dei inimicum* & a facie ejus exulem, dixerit : dum e-

Gen. 4. 16. nim talis, velut proles *Caini*, rupto amoris vinculo, a facie Dei *egreditur*, in mala quæque incidat, inque propria viscera sæviat, necesse est.

Dilecte Deus ! quam infelix ille est, qui *absque* te in mundo vivit a tuaque *vita* est. abalienatus. Damnas est servitutis per omnem vitam mor-

Eph. 2. 12. 4. 18. tis *metu* : premitur spiritu anxietatis legalis & malæ conscientiae sensu. In ossibus ejus non est pax propter peccatum suum. Sed quam in-

Eph. 2. 15. enarrabilis est misericordia tua, qua reconciliationis medium non modo offers ipse, sed ad id amplectendum

2Cor. 5. 20. evangelii verbo *invitas*, allicis & compellis ; ut inde suavissima pax & æterna desponsatio Deum inter & homines per filium stabiliatur iterum,

Eph. 2. 13. & hi, qui olim longinqui erant, *pro-*
pinqui

pinqui jam fiant per sanguinem Christi. Tunc vero cessat legis rigor, qui animum fatigabat, & verbum *reconciliationis* præcordia afficit. Iræ tuæ inundatio, quæ carnem affligebat, jam deficit, & cœlestis *columba*, Gen. 8. 11. *olivæ folium*, ut pacis symbolum, affert.

Doce me Domine veram hujus pacis *naturam* ac *indolem*, *originem* & *basin*, *prærogativam* & *dignitatem*, Ps. 4. 9. *fructus* & *effectus*. Fac, ut videam, Jo. 14. 27. *inconcussò* illam fundamine niti, i- Rom. 14. 17. *pso* nimirum *CHRISTO*, ejusque *satisfactione* perfecta; ut omnibus humanis, de tranquillanda mente, consiliis, longe præferam eam. Da, ut vivide cognoscam, pacem hanc omnem superare *intellectum*, ne ratione Ebr. 12. 11 corrupta sublimitatem ejus apprehendere, unquam præsumam. Amplia vero animum meum, ut amplissimum hoc donum suo pretio æstimem. Et cum *fructus* sit justificationis, largire Rom. 5. 1. ut a carnalis *securitatis* statu eam caute distinguam, ne falsa quietis specie imponat mihi inimicus. Da, ut mediante hac pace, paternum tuum affectum suaviter degustem, nec posthac, ut severum te judicem, qui peccatis irascitur, sed ut dilectum patrem, qui peccata condonat, suspiciam,

Gal. 4. 6. ciam, ac ex filiali fiducia te *Abba* meum compellem.

Jo. 16. 33. Et si tunc vel maxime *pressuram* in mundo habuero, sufficiat mihi, si modo pacem in Christo, mundi victore, possideam, & tranquilla mente, in ipsa seculi turba, gaudeam. Omnes meæ facultates, motus & affectus in te conquiescant, ita, ut nihil tumultus sit intus, si vel omnia foris resonent. In pace hac cubabo & *dormiam*, cum tu Jehova solus facias, ut habitem secure, *Amen.*

Ps. 4. 9

Adspirationes.

Ebr. 7. 2. 1. ' Dilecte Jesu ! tu es verus rex
Jes. 9. 6. ' *Salem* princepsque *pacis* : tu pacem
 ' nobis acquisivisti, acquisitam vero
 ' confers indiesq; auges. Fac, ut in
 ' hac pace, tanquam fortissimo quo-
 ' dam propugnaculo, quiescam tutus,
 ' & fidei virtute super omnia, quæ
 ' ceteris videntur mala, emineam.
 ' Mortalia emergant vel cadant,
 ' deterantur vel crescant, exhauri-
 ' antur vel impleantur, vigeant
 ' vel defluant; fac, ut unam sem-
 ' per eandemque mentem conser-
 ' vem, *equalem* nempe, *rectam* &
 ' *quietam.*

2. ' Quam

2. ' Quam suavi quiete gaudent
 ' habitacula excelsi ! si commutet lo- *Ps. 46. 3.*
 ' cum terra ; si in ima maria dimo-
 ' veantur montes ; si fremant gentes,
 ' & omnia terrarum regna concuti-
 ' antur ; tunc in medio suæ civitatis
 ' est *DEUS*, gratiæque fluenta eccle-
 ' siam petrae superitructam, lætifi-
 ' cant,

(Conf. Oratio pro obtinenda *animi quiete*
 in Christo.)

Pro custodia tempore tentationis.

Domine Jesu Christe, qui animæ *Matth. 4.*
 nostræ præsidium es unicum, *cap. 26. 41.*
 unica spes, salus, victoria, gloria & *1 Cor. 10.*
 triumphus ! qui in carne, nostri cau- *13.*
 sa a te assumpta, te passus es a satana *2 Cor. 12. 7,*
segg.
tentari, quique solus peccatum, mor- *1 Pet. 5. 8.*
 tem, mundum, satanam & universum *Jac 1. 12,*
 inferorum regnum impugnasti, impu- *segg.*
 gnatum devicisti, devictum expolia- *Col. 2. 15.*
 sti, expoliatum captivum fecisti, ca-
 ptivum vero palam tandem tradu-
 xisti, triumphum agens de illo per
 crucem. Quam illustris & gloriosa,
 quam ex omni parte completa victo-
 ria tua fuit, quam de inimicis tuis tu
 reportasti !

M

Sicut

Sicut vero tu, qui caput es ecclesie, vicisti; ita & in me omnes tenebrarum potentias vince. Tu, quies
Apoc. 5. 5. Leo de tribu *Juda*, adde militi robur sub tuo vexillo certanti! adde parvulo auxilium, imbecilli virtutem, somnolento vigilantiam, tepido fervorem, incauto prudentiam, ut in te
Rom. 8. 37. plus quam *victor* evadam, & a tua charitate nil separare me patiar. Et cum mihi non sit lucta adversus carnem & sanguinem; sed adversus *principes* mundi, & spirituales improbitates in supraccelestibus sphaeris; tuam optime Jesu imploro opem, ad debellandum tot, quæ me circumstant, malorum agmina.

Quoniam etiam carnem ipsam ubique circumfero, quæ ad malum continue sollicitat; tuam mihi largire gratiam, ut sancto meipse odio prosequar, ne blandimentis suis imponat mihi internus hic hostis, vel cum externo colludens, pericula mea graviora reddat. Audi Domine, quando ad te clamo, & probationis hora ad auxilium meum festinando, ignita
Eph. 6. 16. Mali *jacula* scuto fidei tu ipse potenter extingue! *Amen.*

Adspirationes.

1. ' *Finem* redemptionis meæ constanter ob oculos mihi pone optime Iesu, ut nimirum ab omni iniquitate redemptus, ad *populum tibi peculiarem* Tit. 2 14. adscribar, tibi soli cum sanctitate Luc. 1 75. & iustitia cunctis vitæ meæ diebus, serviam, & ab hoc *scopo* per nulla seculi vitia dimoveri me patiar.

2. ' Eheu Domine ! posuit diabolus in divitiis laqueos, posuit in paupertate : laqueos tetendit in cibo, in potu, in voluptate, in somno & in vigilia : laqueos posuit in verbo, in opere, in omni via nostra, & cum aliis conversatione ! Tu Domine libera me & potenter protege !

3. ' Ne permitte Domine, ut in conspectu inimicorum meorum corruam. Versutus est hostis & tor- 2Cor. 11.3. tuosus, & secundum varias rerum mutationes, varias exhibet tentationes. Nisi tu ipse mentem illumines, circuitus ejus cognosci non possunt.

4. ' Domine Deus ! Tibi commendo hodie & omni tempore animam meam, corpus meum, visum, auditum, gustum, odoratum & tactum.

' Omnes cogitationes meas, affectio-

‘ nes, locutiones, actiones ; omnia
‘ interiora & exteriora, sensum &
‘ intellectum, memoriam & ratio-
‘ nem. Custodias & conserves ea o-
‘ mnia ab insidiis & infestationibus
‘ dæmonum, inimicorum visibilibus &
‘ invisibilibus ; & sanctæ tuæ gratiæ
‘ influxu ita gubernes ea, ut tibi ser-
‘ viant soli, nunc & in æternum !

5. ‘ Deus omnipotens cui omne
‘ cor patet, & coram quo nihil ab-
‘ sconditum : purifica per spiritum
‘ tuum cordis mei cogitationes, &
‘ internum peccati fomitem ita de-
‘ strue, ne unquam externas tenta-
‘ tiones attrahendo, in grave me
‘ periculum adducat !

ENCHIRIDII PRECUM

SECTIO IV.

*Continens Preces & Adspirationes
ante & post Dominicæ Cænæ usum
adhibendas.*

Ardens animæ affectio ad Christum.

QUemadmodum cervus adspirat Ps. 42. 2.
ad fontes aquarum, ita ad te
adspirare fac animam meam dilecte
Deus! Sitiât anima mea te Deum
fortem & vivum, dicatque : quando
veniam, ut appaream ante faciem tu-
am? O *fons vitæ*, torrens voluptatis, Ps. 36. 10.
vena aquarum viventium! quando
linquam terram hanc desertam, invi-
am & aridam, ut tuam videam glo-
riam, lætusque hauriam aquas e per-
ennis gaudii fonte?

- Cant.* 1. 2. *Trabe me*; post te curremus in odorem unguentorum tuorum! Ecce tu pulcher es dilecte mi, & decorus.
- Cant.* 5. 7. Adjuro vos, filix *Jerusalem*, si inveniatis meum dilectum, ut nuncietis ei, amore me languere. Ipsum desidero dilectum meum; non dona aliqua ab eo concessa. Quicquid cœli terræque ambitu continetur, inferius est mea anima, quæ facta est, ut summum *BONUM* ipsum possideat, ejusque possessione fiat beata.
- Vers.* 9. Dilectus meus candidus est & rubicundus, electus e millibus. Sicut
- Cant.* 2. 3. *malus* inter ligna sylvarum, sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius, quem desidero, sedere cupio, & fructus ejus degustare. Sit hæc umbra refrigerium meum ab æstu, & protectio a tempestate. Fac, ut quæram te *foris*, procul a consortio seculi, procul a filiis hujus mundi. Fac,
- Gen.* 24. 63. ut a vaga hominum *vanitate* procul recedens, in quieto cordis silentio
- Matth.* 6. 6 & interiori *mentis recollectione*, te felix inveniam! te sentiam! te admem!
- Veni Domine Jesu! Tu es *radix*
- Apoc.* 22. & genus *David*, stella splendida & matutina. Præcordia mea divina tua luce collustra! Desiderat te anima
- Jes.* 26. 9. mea in nocte, & spiritus meus de mane

mane ad te vigilat. Ante te omne
desiderium meum est, & gemitus meus *Pf. 38. 10.*
a te non est absconditus. Tu (&
non alius,) satias animam *inanem*, & *Luc. 1. 53.*
animam esurientem bonis imples.
Incalescat cor in *meditatione* mea, & *Pf. 39. 4.*
divini amoris ignis prævum creaturæ
amorem, paulatim consumat! Ro-
rent cœli desuper, & nubes pluant
justitiam, ut cor gratiæ divinæ cu-
pidum, reficiatur! Aperiatur terra,
& germinet salvatorem. Libera me
de manibus inimicorum meorum.
Educ me plene de terra hac *Ægypti-*
aca, de terra tenebrosa & impia, in
qua vile vitiorum mancipium ante-
hac fui; & deduc me in terram bo-
nam & spaciosam, in terram lacte &
melle fluentem!

Ibi fac me lætari, & in *TE* solo
exultare. Purifica sensus meos in-
ternos, ut dulcedine tuæ domus sua-
viter permulceantur! Cohibe etiam
corruptæ naturæ desideria, eaque cru-
cis tuæ virtute compesce, ne spiritu-
alibus interioris hominis deliciis se
immiscendo, pericula mihi faceßant!

Pro compunctione cordis & peccatorum remissione.

Pf. 32. 3, **D**ilecte Jesu, qui neminem ejicis
seqq. foras qui ad te venit. Talem
Pf. 38. 2, mihi largire pœnitentiam, quæ a te-
seqq. nebris ad lucem, a potestate satanæ
Pf. 51. 10. ad Deum me convertat: talem agni-
Dan. 9. 5. tionem peccati, quæ cordis duritiem
Joel 2. 13. emolliat: talem compunctionem, quæ
Matth 11. 28. interno me dolore afficiat. Respice
1 Cor. 11. 31. me potenti gratiæ tuæ oculo, quo
Jac. 4. 9. publicam peccatricem respexisti in
Luc. 7. 44. convivio; *Petrum* te abnegantem, in
cap. 22. 61. atrio; *latronem* confitentem, in cru-
cap. 23. 43. cis patibulo; *publicanum* procul stan-
cap. 18. 13. tem in templo; ut vivo cum illis
 peccati sensu perculsus, ad vivam
 tandem fidem cum illis emergam,
 omniumque peccatorum veniam læ-
 tus cum ipsis consequar.

Sicuti libere mihi hætenus indulsi,
 &, abjecta legis disciplina, propriam
 voluntatem sum secutus; ita rigi-
 dum me jam operum meorum explo-
 ratorem constitue. Meipsum enim
 hætenus neglexi, & tempus, in ali-
 orum vita curiose indaganda, expen-
 dens,

dens, ægroto similis sum factus, qui salutare cibos, quos domi habere possit, fastidit, extraneos vero, ut nocituros, appetit. Cum autem sine tua gratia nihil præstare valeam, fac, ut ex meæ vilitatis sensu, ad sensum potentiæ in te patefactæ, exurgam, & exundans peccatum superabundanti gratia expurgari sentiam.

Eheu Domine! quot ego hætenus convictiones excussi; quot occasiones ad bene agendum oblatas, neglexi; quot annos ad tibi in proximo serviendum, concessos, in vanitatis servitio insumpsi; quot lacrimas pro corporis miseria fudi, dum animæ curam fusque deque habui! Hinc vero dies mei in vanitate declinarunt, & labores mei sine fructu mihi perierunt & gaudio. Largire itaq; ut hinc vere vilis & humilis factus, a te qui humili das *gratiam*, benigne respiciar. *1 Pet. 5. 5.*

Tuum enim est, dilecte Jesu, vincere & remittere peccata. Tuum est, in gratiam recipere peccatores. Tuum est salutarem ex evangelio reddere pœnitentiam. Tuum est dissolvere opera diaboli. Tuum denique est, non perdere, sed conservare; non judicare & condemnare, sed vitam & salutem impertire. Esto pro me,

Exod. 10.
26.

& ea quæ contra me sunt, non nocent. Fac, ut ad mysterium carnis tuæ & sanguinis jam accessurus, quævis in te desideria transfundam, proximo offensam suam ultro remittam, vitam meam moresque ad præceptorum tuorum normam posthac exigam, meipsum judicem atque explorem, ut nec ungula quidem in spirituali *Ægypto*, peccati nempe fervitio, relinquatur.

Fac, ut nunquam humana quædam consuetudo ad cœlestem hanc cœnam me moveat, sed internus miseræ meæ sensus me compellat: ne externa educatio me trahat, sed suavis tui amoris invitatio me alliciat: ne legalis quædam compulsio me terreat, sed evangelica, in qua vivere cupio, dispensatio, me leniter ducat! ut hoc tandem ordine, *finem*, sacramenti hujus institutione intentum, cum fructu assequar!

Pro digna sacramenti participatione.

1 Cor. 5. 7.
1 Cor. 11.
26, seqq.
2 Cor. 5. 15. **D**ilecte Jesu! qui panis es vitæ,
& salutis fons; supplex ad te accedo, teque rogo, ut gratia tua mihi præsto sis, quo in salutem vitamque

tamque mihi cedat corporis tui & sanguinis participatio.

Doce me in me ipsum descendere, ac ponderare, idem institutum, quod salutare est digne participant, ei periculi plenum esse, qui indigne & absque justo conscientiae examine, accedit. Fac me serio dolere, quod ad purum hunc cibum, impuro sæpius animo oreque appropinquavi. Alios potius examinavi, quam me ipsum. Alios judicavi, cum *memet-ipsam* judicare debuissem. Magistri mihi usurpavi officium, alios docendo, corripiendo, objurgando; cum vel minimo discipulo nequaquam sim superior. Infirmittatis meæ sensu non fui affectus, hinc nec animæ medelam in te quæsi; sed ex hypocritica consuetudine, corde profano, mente impura, moribus mundanis, pectore denique ab omni proposito ardentius te proximumque amandi, vacuo, accessi.

1 Cor. I. 13.

31.

Doce me Domine, sacra instituta non nisi sacro modo esse tractanda, ne in odorem *mortis* cedat, quod ad 2 Cor. 2. fervendam vitam erat datum. Si 16.

Huzza tam subito fuit extinctus, eo 2 Sam. 6. quod minus prudenter arcam Dei tetigerat; & si tanta *Bethschemitarum* multitudo repentina periit mor-

1 Sam. 6.

te,

te, quod arcam Dei curiose & temere inspexerant ; quâ ego effugiam, si tremenda novi testamenti myſteria, quorum illa umbra ſaltem fuit & figura, indigne tractaſſero !

Con dona itaque hæc aliaque inquinamenta, quibus indignationem tuam in juſtum judicii diem accumulaſti. Novo propoſito novas jam vires adde, ut fruſtum ex hoc inſtituto percipiam nunquam pœnitendum. Largire cor contritum, quod epulo hoc reficiatur ; cor eſuriens, quod cibetur ; ſitiens, quod refocilletur ; anhelans, quod irrigetur ; de peccatis dolens, quod exhilaretur ; humile, quod erigatur.

Alto corruptionis meæ ſenſu me affice, ut oblatam in hoc myſterio gratiam magni faciam : pauperem me ſpiritu redde, ut tuæ benignitatis opes ferventi deſiderio excipiam : divinis me convictionum ſagittis compunge, ut evangelii tui verbum me ſanet : abyſſum miſeriæ meæ mihi detege, ut ad abyſſum tuæ miſericordiæ promptus confugiam : nullibi me

Mattb II. requiem invenire perſitte, ut ad *jugum* tuum, ſub quo vera requies eſt, deproperem, & evangelicæ diſpenſationis particeps factus, ſpontaneo ſpiritu

spiritu præceptorum tuorum trami-
tem decurram. *Amen.*

Adspirations.

1. ‘ Sicut agnus paschalis comedi *Exod. 12.*
‘ debebat cum pane *azymo* & herba
‘ amara; ita me doce Domine ad spi-
‘ ritualem agnum, *CHRISTUM*, pro *1 Cor. 5.7.*
‘ nobis sacrificatum, non aliter esse
‘ accedendum, quam animo vitiorum
‘ fermento vacuo, cordeque de pec-
‘ catis *amare* dolente; ut ita veteri *Matth. 26.*
‘ fermento expurgato, nova sim mas- 75.
‘ sa, quam ad tuam imaginem pro
‘ lubitu fingere possis?

2. ‘ Non sum dignus Domine, ut
‘ vel micas sub gratiæ tuæ mensa
‘ colligam: tu tamen idem ipse es,
‘ semperque clementia erga peccato-
‘ res, uteris. Da, ut carnem & san-
‘ guinem filii tui ita edam bibamque,
‘ ut animam meam pretioso hoc san-
‘ guine hinc ablui sentiam, corpus
‘ vero meum per illius corpus expia-
‘ tum, in *hostiam* vivam, sanctam, *Rom. 12.1.*
‘ Deoque placentem, sistam, per Do-
‘ minum nostrum Jesum Christum!

3. ‘ Omnipotens Deus! quam ad-
‘ mirabilis est tuus ordo, quo filios
‘ hominum ad te convertis! Tu sub
‘ affligente *legis* dispensatione, ad fi-
‘ lium

lium peccatores trahis, ut a consci-
Ebr. 10. 22. entia mala penes illum liberati spi-
 rituque filiali imbuti, ad TE per
 ipsum, ceu *viam*, redeant, paterno-
 que tuo amore fruantur. Largire
 Domine, ne divinum hunc salutis
Jo. 6. 44. ordinem unquam intervertam, nec
cap. 14. 6. in mera *rheoria* acquiescam, sed vi-
 va eum & *experimental*i cognitione
 addiscam!

4. Fac Domine, ut sacrae hujus
Apoc. 2. *synaxeos* usu, omnes animæ meæ fa-
 cultates in tuo amore magis magis-
 que fundentur. Veni dilecte Jesu,
 17. & abscondito tuo *manna* animum
 vincere volentem, corrobora!

5. Concede gratiam amantissime
 Jesu, ut debile meum, tibi servien-
 di desiderium, pabulo hoc spiri-
 tuali corroboretur, firmetur, stabi-
 liatur!

6. Refice Domine spiritum meum
 sub peccati onere languescentem,
 divina tui spiritus unctione.

7. Facessant de me omnia impe-
 dimenta, seculi distractiones, vana
 desideria, cogitationes vagæ, iræ,
 odia & rixæ, ut cœlestem hospitem
 in quietum animæ domicilium, re-
 cipere possim.

1 Cor. 11. 8. Ne permitte Domine, ut in-
 29. dignus usus corporis & sanguinis
 tui

‘ tui iudicium meum aggravet ; ita,
‘ ut vel corporis morbum, variasque
‘ misérias, vel mortem ipsam infli-
‘ gat, vel spiritali me mentis cœ-
‘ citate percutiat : da vero, ut sacrum
‘ hoc epulum, ad pleniorẽ peccati
‘ expurgationem, cordis tutamen,
‘ sensum custodiam, amoris erga te
‘ & proximum, incrementum ; ad cu-
‘ piditatum moderationem, omnium-
‘ que facultatum sanctificationem,
‘ conducat !

9. ‘ Deus qui non mortem, sed
‘ pœnitentiam peccatorum desideras ;
‘ ad fragilitatem conditionis meæ
‘ benigne respice, & conatus meos
‘ gratia tua secunda ; ut per immen-
‘ sam misericordiam tuam delicto-
‘ rum veniam, in tuo servitio con-
‘ stantiam, & tandem præmia perse-
‘ verantibus promissa, feliciter con-
‘ sequar ; per Dominum nostrum Je-
‘ sum Christum !

Gratiarum

Gratiarum actio post cœnam dominicam.

AGo tibi gratias Domine Iesu
 Christe, quod temetipsum, qui
 agnus es immaculatus, dilecto tuo Pa-
Eph. 5. 2. tri *oblationem* & victimam in bonæ
 fragrantiae odorem, offerre volueris,
 ac indignationem Dei peccatis pro-
 meritam, amovere. Gratias tibi
 pro tuo infiniti pretii amore per-
Jo. 13. 1. solvo, quo tuos usque ad *finem* di-
 lexisti. Sit jam tota mea vita ni-
 hil aliud, quam *realis* quædam, con-
 stans & spontanea grati animi erga
 te expressio, cum amore puro, ab-
 negatione sincera, patientia indefessa,
 humilitate ac mansuetudine non fu-
 cata, universa denique virtutum co-
 rona, intime conjuncta.

Largire, ut mysterium corporis &
 sanguinis tui cujus jam particeps
 sum factus, per omnes sese diffun-
 dat animæ meæ facultates, ipsas a-
 nimando, sanctificando, excitando,
 inflammando, ac ad tuum servitium
 magis magisque idoneas eas red-
 dendo.

Gratias tibi ago pro immaculata
 tua vita, pro sanctitate & puritate
 con-

consummata, quæ in te resedit. Largire, ut idem etiam affectus ac sensus in me sit, qui in te fuit. *Phil. 2. 5.* Gratias ago pro sancta tua conversatione, qua in terris, hominum confortio ut homo interesse voluisti, & sublimem spiritualis vitæ thesaurum in assumpto carnis tabernaculo, hominibus iterum manifestare. Largire, ut & ego prout tu ambulasti, ipse *ambulare* sedulo allaborerem, & internam lucem coram hominibus ita splendere faciam, ut videant opera mea bona, glorificentque non me, sed *Patrem*, qui in cœlis est. *1 Jo. 2. 6.* *Matt. 5. 16*

Gratias tibi ago pro luculento divini *amoris caractere*, quem, postquam per peccatum in homine erat extinctus, sancta tua vita inter mortales renovare voluisti. Quam purus & sincerus! quam vacuus ab omni amore proprio fuit amor hic tuus; quam *activus* deniq; & *patiens*! Largire dilecte Jesu, ut *SCUT* tu dilexisti, ita & ego diligere studeam; nec verbo solum vel lingua, sed *facto & veritate*, secundum tuum exemplum, & apostoli monitum, diligam! *Jo. 13. 34.* *1 Jo. 3. 18*

Gratias tibi ago pro illustri *humilitatis exemplo*, quo spiritum elationis, *Adæ transgressione* inductum, coer-

coercere voluisti, hominesque ad humilitatis tuæ imitationem revocare. Quam alte nobilissima hæc virtus cordi tuo fuit insita! Erga Deum fuisti humilis, dum tuam voluntatem voluntati Patris perfecte *submitisti*: hominibus etiam non verbo, sed opere ipso, humilitatis amorem inculcasti, dum nullos seculi honores ambiisti, oblatos vero etiam *repudiasti*.

Largire humillime Jesu! ut veram hinc *humilitatis indolem* addiscam! nunquam in externa humilitatis specie acquiescam, nec hypocritico velamine internum mentis tumorem palliem, sed corde ipso humilis sim & humiliter de me sentiam. Fac, ut Patris *cœlestis voluntatem*, propria abnegata, servem; nihil *per inanem gloriam* faciam; contemptum, injurias & contumelias ab aliis illatas, submisce feram; vanum seculi honorem, si vel ultro offeratur, ut maximum fidei *impedimentum*, constanter respuam, illum vero qui a solo Deo proficiscitur, unice quæram. Concede hoc dilecte Jesu propter illustrissimum humilitatis tuæ exemplum! *Amen.*

Alia

*Alia gratiarum actio pro vita Christi;
& precatio pro gratia, ad illam
sincera imitatione exprimendam.*

Tibi ago gratias optime Jesu, pro
spirituali nutrimento in myste-
rio corporis & sanguinis tui mihi
exhibito. Concede gratiam, ut in-
terioris vitæ flammula, divinitus
accensa, hinc vera capiat alimenta.
Reviviscat in me purissima vita tua,
& sanctissimi tui mores usu hujus
beneficii eo altius e pectore meo
reluceant!

Gratias tibi ago pro perfectissimo
vitæ exemplari, quod reliquisti nobis. *1 Pet. 2. 21*
Illucescat mihi præfulgidus mansue-
tudinis tuæ character, dum conviciis *Ver. 23.*
laccessitus, non vicissim es conviciatus,
& malis affectus, non minatus, sed
causam juste judicanti commisisti. Sua-
vissimam in te agni naturam susce-
pisti, nulla unquam vindictæ vel le-
vissima umbra abreptus. Omnes ini-
micorum iras ac injurias leni ani-
mo tulisti, vindictæ autem cupidos
objurgasti, & pro ipsis inimicis *Luc. 9. 55.*
orasti.

Largire mitissime Jesu, ut con-
summatum {mansuetudinis tuæ ex-
emplum

Gen. 4.

emplum veram me mansuetudinis naturam edoceat! Omnem in me animi æstum lenitate tua compeſce. Ipsam iræ radicem, *amorem proprium*, in me eneca, ne unquam iracundiæ ignem sufflet. Et sicuti statim post hominis lapsum iracundiæ spiritus *Cajinum* invasit, adeoque inter primos corruptionis fructus apparuit; ita concede, ut in tuum sedulo exemplum intuendo, omnes in me iræ & iracundiæ flammæ extinguiam, mansuetudinis vero gratiam sacramenti hujus virtute, indies in me augescere sentiam.

Phil. 2. 8.

Gratias tibi ago pro perfecta obedientia, quam pro me cœlesti Patri præstitisti. *Tu ipse te submisisti, obediens factus usque ad mortem, mortem autem crucis*, eamque summe ignominiosam. Quam perfecte tu tui Patris voluntatem tam *agendo*, quam *patiendō*, servasti! Delectatio tua erat & *cibus*, exequi voluntatem Patris & opus ejus, vel in ipso persecutionum æstu, consummare. Omnis hic aberat *legalis terror* & coactio omnis, qua refractaria hominum natura, ut aliquo modo respondere legi, est compellenda.

Jo. 4. 34.

Largire mihi gratiam obediens Jesu, ut spiritu tuo spontaneo imbutus,
non

non coacto & mercenario, sed *facili* 170. 5. 3.
ac *filiati* modo, præceptis tuis, non
aliquot quidem, sed omnibus & sin-
gulis, promptam obedientiam præ-
stem; & non modo sub gratioſo
amoris tui ſenſu, ſed ipſa etiam ten-
tationum ac derelictionum hora,
conſtanter in obedientia hac perſeve-
rem, tandemque ex omnibus ad-
verſitatibus, quibus hic obedientia
mea acuenda erat, ereptus, tecum
lætus ac ſecurus triumphem!

Concede benigne Jeſu! ut ad cor-
roborandam hanc, ac reliquas vir-
tutes ex divina tua vita relucentes,
corporis ac ſanguinis tui participa-
tio multum mihi proficiat, per ſpi-
ritum tuum, qui ſpiritus eſt *roboris* 2Tim. 1. 7.
& *potentiæ*! Amen.

*Gratiarum actio poſt S. cœnam, &
Precatio pro fructibus ejusdem di-
gne participandis.*

A Mantiffime Jeſu! qui interio-
ris vitæ flammulam a ſerio
pœnitentiæ exercitio accenſam, ſa-
cro hoc inſtituto nutris ſubinde au-
geſque; te ſupplex rogo, ut *FINEM*
ſacramenti hujus inſtitutione a te in-
tentum, jugiter ob oculos mihi po-
nere,

I Cor. II.
26.

nere, animoque profunde inscribere digneris. Fac, ut mentis oculo in te defixo, tui commemorationem constanter memoria recolam, meritem tuam annunciem, vitam tuam sequar, mores tuos exprimam.

Sit mihi sacramentum vere *eucharisticum*, talemque divini amoris sensum mihi inspiret, ut omnia beneficia, passione tua & morte acquisita, grata semper mente revoluam. Concede etiam, ut *medium* mihi sit vere *unitivum*, quo ante omnia unio te inter dilecte Jesu! animamque meam, magis magisque firmetur, & hac bene firmata, ipsa etiam charitas, qua cum omnibus tuis membris coalescere cupio, altiora capiat incrementa. Fac, ut iterum iterumque considerem, per unum spiritum omnes nos in unum corpus baptizatos, & in unum spiritum omnes potatos nos esse.

I Cor. 12.
13.

Omnia jam facessant jurgia, lites, odia alique carnis fructus, qui veram unionem cum Christo, ecclesiæ capite, ejusque membris, impediunt. Inhabitet quæso benigne Jesu spiritus tuus totam meam animam, omnesque ejus facultates mutuo amore, charitate, benignitate, compassione, lenitate, longanimitate, aliisque

Col. 3. 12.

isque virtutibus christianis, imbuat.

Et quemadmodum communis cibus ad temporalem vitam sustentat corpora ; ita cibus hic cœlestis spiritum ad spiritualem atque æternam vitam alat. Sicut externus panis omnibus corporis membris robur impertit, fractasque reparat vires ; ita caro tua dilecte Jesu omnibus virtutibus pondus jam addat, viresque in me cœlestes nutriat !

Fides in me ita firmetur, ut mundum vincat, cor purificet, & per charitatem efficax fiat ! *Charitas* divina tales jam in me agat radices, ut omnem iram sibi contrariam, extinguat, invidiam suppressat, temeritatem cohibeat, elationem, injustitiam, suspiciones, aliaque charitatis obstacula, tollat. Viva *Spes*, in quam spiritus tui gratia regenerari cœpi, ex spirituali hoc pabulo magis ac magis efflorescat, animumque non e mortua quadam speculatione, sed vivo sensu, ex filiationis spiritu derivato, afficiat. *Resignatio* mea sit sincera & impartialis : *Patientia* inconcussa : *Humilitas* in corde fundata : *Conversatio* pia : *Benignitas* diffusiva : *Gaudium* purum : omnes denique virtutes tot sint gratiæ tuæ in me effectus,

1 Jo. 5. 4.

Act. 15. 9.

Gal. 5. 6.

1 Cor. 13. 4.

1 Pet. 1. 3.

Etus, ut Deum vere glorificent & quælibet earum reapse mortem Domini annunciet !

Adspirationses.

1. ' Te Domine omnes animæ meæ
' vires desiderant ! Fac, [ut te com-
' plectar corde, te amem, te cupi-
' am, te solum, omnibus hinc puls-
' creaturis, in me recipiam !

Jo. 6. 32. 2. ' Concede gratiam Domine, ut
' cibo hoc cœlesti anima mea, cor,
' amor, voluntas, desideria, & quæ-
' cunque in me sunt & movent,
' cœlestia evadant, cœlestia sentiant,
' cœlestia spirent, cœlestia agant !

3. ' Oculi mei, tui Domine jam sint
' oculi, ut per illos videas. Aures
' sint tuæ aures, ut per illas audias.
' Lingua, tua sit lingua, ut per eam
' loquaris. Omnia denique membra,
' tua sint membra, ne unquam ite-
' rum peccati servitio polluantur,
' tuo vero servitio sanctificentur,
' mudentur, exaltentur !

4. ' Spiritualis cibi alimonia, qua
' me refecisti, doce me terrena jam
' despiciere, cœlestia vero amare.

Pro Incremento vitæ spiritualis.

Dilecte Jesu ! qui ex infinita gratia *velle & perficere* largiris, & Rom 6.6, seqq.
 non modo dux es fidei, sed & con- 2Cor.3.18.
 summator : Tibi gratias ago, quod cap. 4. 6.
 ex statu iræ in statum filiationis, cap. 7. 1.
 ex tenebrarum regno, in regnum Gal. 5.24.
 lucis, gratiose transtuleris me, & Eph. 3. 16
 exundantem peccati vim superabun- cap. 4. 13,
 danti gratia in me deviceris. Ex 15, 16.
 inimico, amicum me fecisti, perem- Phil. 1. 9.
 ptis *inimicitias* per crucem : ex mor- cap. 3. 12.
 tuo in offensis, vivum me constitu- Col. 1. 9.
 isti ; ex extraneo, propinquum ; ex Tit. 3. 5.
 peregrino & inquilino, concivem san- Eph. 2.16.
 ctorum & Dei domesticum ; ex ser-
 vo denique spe hæreditatis destitu-
 to, filium Deique hæredem ; ita ut
arrhabonem hæreditatis hic jam pos- Eph. 1.14.
 sideam, plenam vero gloriæ mani-
 festationem filiali fiducia expectem.

Quam vellem optime Jesu, ut di-
 gnam tanto honore vitam agerem,
 ac, ut decet *sanctam* gentem genu- 1Pet.2.9.
 que electum, superna saperem, & non
 terrena ! Quam vellem, ut potio-
 rem substantiam in cœlis servatam &
 permanentem, cogitarem, temporari-
 am vero peccati fruitionem ultro
 abnegarem. Quam vellem, ut vir-
 N tute

2Cor. 7. 1. tute tot tantarumque *promissionum* in evangelio reconditarum ab omni inquinamento carnis & spiritus me ipsum purificans, sanctimoniam perficerem in timore Dei, totusque novus tandem factus, vetera carnis opera penitus abjicerem.

Sentio vero dilecte Jesu! sentio in exilio me adhuc versari, & in tentoriis *Kedar*. Cognoscere cœpi consilium Dei, sed corpus aggravat a-

Sap. 9. 15. *nimam*; & mentem ad meliora tendentem, deprimit terrena habitatio.

2Cor. 5. 1. Dum hoc terrestris domus *tabernaculum* circumfero, ad plenam corporis redemptionem suspiro gravatus. Caro, utut crucifigere eam cœpi, male tamen spiritui paret, & nunquam non ad malum sollicitat. Voluntas ad consueta vitia propendet. Carnis libertas jugi impatiens

Hos. 2. 6. viam *spinis* obsitam percurrere fatigat, & suos iterum sequi amatores. Mundus in maligno positus, jam aperta vi, jam dolo, aufugientem ad sui amorem retrahit. Ita vero quæ

1Jo. 5. 4. mundum *vincere* debebat fides, sub variis impedimentis languescit, & novus homo, ad tui imaginem creatus, in summis periclitatur angustiis.

Ad

Ad te optime Jesu supplex accedo. Tu interioris vitæ protector es & consummator. Adauge mihi fidem Domine. Fac, ut te propitio ad firmiorem vitam indies emergam, ut *habitus* tandem fiat, quod modo est *impetus*. Tolle obstacula, quæ uberiorem gratiæ influxum obstruunt. Sincerum evangelii *lac* da gustare, ut per illud augeſcam. Illustre tuum exemplum ob oculos mihi pone, ne animo fortasse fractus, in via fatiscam.

Ebr. 5.14.

1Pet. 2.2.

Primorum etiam testium *nubem*, quæ me undiquaque circumſtat, da intueri, ut omni pondere abjecto, propositum stadium promptus cum ipsis decurram. Ipsa tentationis hora affulgentem retributionem fidei oculo conspiciendam exhibe, ut præſens *lacrymarum* sementum futuræ messis intuitu, levetur. Corde me humilem redde, ut gratiæ fluente, quæ deorsum fluere solent, eo se altius pectori meo insinuent. Pio aliorum confortio, mutuis precibus, & exhortatione fraterna, me excita, ne fidei scintilla, quando torpor animo obrepit, emoriatur.

Ps. 126.5.

Fac, ut in meipsum quotidie inquiram, meipsum coarguam, & ab aliis argui cupiam. Doce me ex una

parte, insidens pondus non tam externa fuga, quam viva in Christum fide, superare: ex altera vero, in medios me tentationum fluctus ire, cohibe; ne gravia fortasse loca, mentem convalescentem offendant. Nunquam in primis gratiæ motibus acquiescere me permitte, sed opus tuum eo usque in me perface, ut plena *Ep̃h. 4. 13.* *statura* tuæ mensura ex me tandem re-
luceat.

Sanctifica me totum Domine, ut integer spiritus meus & anima corpusque *1 Thess. 5. 23.* *inculpate* in adventum tuum serventur; & quando nova jam facta sunt omnia, ego etiam sine labe coram te compaream, laudesque tuas in æternum decantem, *Amen.*

Adspiraciones.

1. ' Doce me Domine christiani
' vitam nihil aliud esse, quam con-
Ep̃h. 4. 22, ' *tinuam veteris hominis depositionem,*
23. ' *novi vero induitionem, ex virtute*
' mortis tuæ ac resurrectionis unice
' derivandam.

2. ' Sit vita mea constans virtu-
2 Pet. 1. 5, 6 tum christianarum *exercitatio,* ut
' fidei adjiciam virtutem, virtuti ve-
' ro notitiam, notitiæ vero continen-
' tiam, continentiae vero tolerantia-
' am,

am, tolerantiae vero pietatem,
 pietati vero fraternum amorem,
 fraterno vero amoris charita-
 tem communem; ut hæc agens,
 non infructuosus sim in agnitione
 Jesu Christi, sed *firmam vocationem me-* 2Pet. I. 10.
am magis magisque reddere studeam.

3. Fac Domine, ut sedulus sim
 in bonorum operum exercitio, ut
 fides ipsa virtutum praxi vires
 acquirat, & *arboris instar*, sub gratiae
 tuæ influxu radices agat. Ps. I. 3.

4. Cum vita ex eodem, ex quo
 nata est Principio, subsistat etiam
 ac nutriatur; da Domine, ut ver-
 bum evangelii, *originale* illud spiri-
 tualis vitæ *semen*, nova quoque in- 1Pet. I. 23.
 crementa indies eidem addat.

5. Prudentiam largire Domine,
 ut uno oculo in opus quod perago
 intento, ad sedulam vocationis
 meæ praxin exciter; altero vero
 in ipso *principio* agendi defixo, ab
 omni philautiæ labe custodiar!

6. Omnem crucem vel affli-
 ctionem, quam immiseris mihi
 Domine, in veram ad altiorem
 pietatem converte *pedagogiam*!
 Fides mea hinc indies auge-
 scat, amor Dei proximique magis exar-
 descat, spes mea altius vire-
 scat, omniaque terrena vile-
 scant. Et cum

' magna profectus pars sit, velle proficere,
 ' da ut velim, & tota mente velim, &
 ' hanc voluntatem a gratiosa spiri-
 ' tus tui operatione effici in me, sen-
 ' tiam: ille enim & velle & facere
 ' largitur. Ita vero ex *incipientium*
 ' statu ad *proficientium*, emergere
 ' concede; & ex hoc ad *perfectorum*
 ' conditionem ferventi desiderio ferri.

7. ' O ignis, qui semper ardes, &
 ' nunquam extingueris, accende me!
 ' o lux, quæ semper lucet, & nullas te-
 ' nebras pateris, illumina me! o uti-
 ' nam arderem ex te. Ignis sacer,
 ' quam dulciter ardes, quam secre-
 ' te lucet, quam suaviter aduris! il-
 ' lumina me, accende me, solare me!

 EN-

ENCHIRIDII PRECUM

SECTIO V.

Continens aliquot preces & adspirationes, certis personis inservientes.

Precatio studiosi Theologiae.

SAPIENTISSIME JESU! qui in hunc mundum venisti, ut mentes mortalium tenebris immerfas cœlesti iterum luce collustrares, & in *VERITATIS* ac *SAPIENTIÆ* viam, ex mendacii ac stultitiæ labyrintho, in quem prolapsæ sunt, reduceres. Jo. 18.37.

Humiles tibi ago gratias pro admiranda manifestatione evangelii tui, quod *potentia Dei* est ad salutem cuiusvis credenti; non consistens in persuasoriis *humane sapientiæ* verbis, sed in demonstratione spiritus & virtutis. Rom. 1.16. 1Cor. 2.4.

- Matth.* 13. Est tuum evangelium *thesaurus* ille in
 44. agro abditus, ex quo, qui invenit,
Verj. 44. tantum percipit gaudium, ut lætus omnia quæ possidet, pro illo eroget.
Apoc. 2.7. Est *arbor illa vite*, ex qua nemini nisi vincenti, edere licet. Est cœleste,
Ver. 17. sed absconditum *manna*, puriori tantum menti servatum. Est *mysterium*, quod nemini, nisi familiarius tecum conversanti, conspicere datur, aliis autem sub meris parabolarum
Luc. 8. 10. involucris, exhibetur. Est *sanorum* verborum forma, non nisi mente fanata, capienda. Est sapientia in *mysterio*, quam non intelligit caro & sanguis, sed sola mens supernaturali gratia perfusa. Quam hic sunt cœlestia omnia! sublimia! casta! pura! tremenda! occulta!

Deprædico immensam tuam sapientiam, quod hunc evangelii thesaurum *sapientibus* & intelligentibus hujus sæculi occultaveris, infantibus autem retexeris. Doleo vero, quod tam indigne sacrum scripturarum studium tractaverim hætenus, & ex mera *consuetudine* eas legerim veritates, quæ interno mentis gustu in succum & sanguinem convertendæ fuissent. Quoties illotis manibus, corde philautia & mundi vanitate, pleno, in sanctum hoc studium involavi! quoties
 ni-

nihil aliud, quam honorem seculi, minimum applausum, panem lucrandum, in tam sacrato mihi proposui opere.

Quoties inordinato corruptæ naturæ pruritui inserviens, ex mera multa sciendi cupidine, verbum tuum legi! quoties divinam veritatem in scientiam quandam rixosam converti, experientiam autem internam, ex sincera verbi praxi fluentem, neglexi! quoties spiritui tuo ad sinceram me pœnitentiam mentisque renovationem invitanti, improba vita & in seculi amorem effusa, obicem posui, & quod pessimum! opus, quod in spiritu unice adgrediendum fuisset & mente divinitus data, id intellectu mere naturali, addiscere me posse, vanus animus induxi.

Fac, ut hæc omnia humili mente & contrito spiritu, agnoscam! Sanctum mihi timorem incutiat horrendum illud iudicium, in quod ipsi ethnici naturæ luminis abusu, incidērunt; ne ego pleniori revelationis mensura abutens, iudicia etiam mea graviora reddam. Rom. I. 22.

Da mihi itaq; cor salutaris tuæ doctrinæ cupidum & ad seria pœnitentiæ exercitia paratum. Voluntatis duritiem emolli, ut tuæ se voluntati submittat. Intellectum vanis, &

falsis notionibus evacua, ut solidis
verisq; imbui iterum possit. *Rationis*
corruptæ audaciam compeſce, ne acti-
vitate ſua ſanctas gratiæ operationes
opprimat, vel dominium in ſpiritu-
alibus ſibi aſſumat. *Affectus* cœleſti
luce ſuaviter perfunde, ut divina
ſapere adſueſcant. *Ex Memoria* om-
nes vanitatis impreſſiones dele, ut
ſpiritualium capax evadat.

Carnalem ſapientiam, quæ inflat,
mihi exue, ut infantuli inſtar ſupre-
mo animarum doctōri, erudiendum
me tradam, & divina non modo
agam, ſed & patiar. Spiritualem mihi
mentem largire, ſpirituali objecto ac-
commodatam, ut hac analogia ſer-
vata, ſpiritualia recte dijudicare va-
leam. *Facultates* denique omnes am-
plia, & luce tua colluſtra, ut in tua
luce lucem videam, & hoc ordine
inſtrumentum evadam ad tibi in
proximo ſerviendum, digne paratum.
Prudentiam largire etiam, ut omnem
Pſeudo-Theologiam, quæ chriſtianum
jam orbem pervasit, ſolicite evitem,
ſecretiores autem amoris tui delicias
hic in via deguſtem, in patria vero
earum abundantia exatier! *Amen.*

Adſpi-

Adspirations.

1. ' Largire Domine, ut *applicatri-*
 ' *cem* spiritus tui gratiam, qua divi-
 ' nas veritates in mente obsignat, vi-
 ' va experientia percipiam; ut co-
 ' gnitio Theologica non mere *huma-*
 ' *num* in me sit opus, sed ipse gratiæ
 ' tuæ effectus, *perficiens* meam men- 1 Pet. 5. 10.
 ' tem, *stabilis* ens, *roborans*, *fun-*
 ' *dans*.

2. ' Concede gratiam Domine, ut
 ' spiritualia spirituali corde hauriam,
 ' nec ex spiritu humano ea explicare
 ' præsumam, quæ non ab hominis
 ' *voluntate*, sed ab ipso Dei spiritu, 2 Pet. 1. 21.
 ' sunt profecta.

3. ' Eheu Domine! quamdiu *de-*
 ' *ceptrices* carnis voluptates mentem Eph. 4. 22.
 ' meam occæcarunt! quamdiu The-
 ' ologiam, inanem quandam specula-
 ' tionem esse sum ratus! quamdiu
 ' in *cognitione mere historica*, omni
 ' affectu vacua, acquievi! quamdiu
 ' veram Theologiam apud impœni-
 ' tentes & impios residere posse, va-
 ' nus credidi!

4. ' O maculæ fœdæ & turpes,
 ' quid tam diu hæretis? abite, dis-
 ' cedite, & ne præsumite, dilecti mei
 ' oculos offendere, & dulcem ipsius
 ' cum

‘ cum anima conversationem impe-
 ‘ dire!

5. ‘ Quid est hoc quod sentio?
 ‘ quis est ignis, qui calefacit meum
 ‘ cor? quæ est lux, quæ irradiat
 ‘ meum pectus? O ignis, qui semper
 ‘ ardes, & nunquam extingueris,
 ‘ accende me!

6. ‘ Doce me dilecte Jesu, summos
 ‘ quosque & doctissimos hujus mun-
 ‘ di viros, si tua destituantur luce, erro-
 ‘ ribus, innumerisque satanæ seducti-
 ‘ onibus esse subjectos; neminemque
 ‘ lumen vitæ habere posse, nisi te
 Jo. 8. 12. ‘ sequatur, & spiritus veritatis,
 Jo. 14. 17. ‘ quem *mundus* accipere non potest,
 ‘ particeps fiat!

7. ‘ Spiritus tuus Domine, qui spi-
 Jof. 4. 3. ‘ ritus est *judicii* & *exustionis*, con-
 ‘ sumat in me quicquid sanctæ tuæ
 ‘ operationi est contrarium! Cum
 Zach. 12. ‘ sit spiritus *supplicationum*, gratiæ
 10. ‘ tuæ fores assidua prece pulsare,
 2Tim. 1. 7. ‘ me doceat: cum sit spiritus *poten-
 ‘ tie*, evangelii energiam, quæ pecca-
 ‘ tum vincit, in cor meum derivet:
 Rom. 5. 5. ‘ cum sit spiritus *amoris*, amorem
 ‘ Dei in corde meo effundat, & hoc
 ‘ ordine, ad verum me Theologiæ
 ‘ gustum perducatur!

8. ‘ Dilecte Jesu! nisi spiritus tuus
 ‘ illuminet, omnia sunt tenebrosa:
 ‘ nisi

‘ nisi ille aperiat, omnia sunt clausa :
 ‘ nisi ille doceat, omnia ignorantia
 ‘ sunt obruta : nisi ille vivificet, o-
 ‘ mnia sunt emortua. Fac, ut spi-
 ‘ ritus tuus meis conatibus præsens
 ‘ semper adsit, ut vera in me lux ori-
 ‘ atur tandem, & suavitate sua men-
 ‘ tem meam reficiat !

9. ‘ Cum capiatur scripturæ sen-
 ‘ sus ab irrogenitis & renatis : ab
 ‘ illis quo ad *corticem*, ab his quo ad
 ‘ *nucleum* : ab illis quo ad notitiam
 ‘ historicam, sterilem & superficiari-
 ‘ am, ab his quo ad cognitionem fa-
 ‘ lutiferam, solidam ac divinæ cer-
 ‘ titudini junctam : tu gratiam lar-
 ‘ gire Domine, ut ea, quæ de Deo
 ‘ intelligenda sunt, in Dei lumine di-
 ‘ scam.

(Conf. etiam Preces de *Illuminatione* &
scripturarum lectione.)

Pre-

*Precatio pro felici Evangelii successu
apud Indos.*

OMnipotens Deus ! qui creasti
mundum & omnia quæ in eo
Act. 17. 26 sunt ; & ex uno sanguine totam ho-
minum gentem fecisti, ut habitaret
super universa superficie terræ : qui
non longe abes ab unoquoque no-
vers. 28. strum ; cum in *TE* vivamus, move-
amur & simus : qui præteritis ætati-
Act. 14. 16. bus omnes gentes suis ipsarum viis
incedere permisisti ; nunc vero pœ-
nitentiam ab omnibus ubique requi-
ris, & prævenienti tua gratia ethni-
corum mentes visitas.

Eleva super nos lucem vultus tui,
ut salus tua ubique progerminet, &
gloria nominis tui extendatur ad fi-
nes usque terræ. Respice ex alto
miseriam tot gentium, quæ in tene-
Luc. 1. 79. bris adhuc sedent & umbra mortis,
& ignorata divina sua profapia, diræ
diaboli servituti subjacent. Lux, quæ
Jo. 1. 9. omnem hominem venientem in hunc
mundum, illuminat, eis nondum sub-
Eph. 4. 17. orta est. Ambulant in *vanitate* men-
tis. Tenebris habent rationem ob-
scuratam. Alienati sunt a vita Dei,
propter ignorantiam, quæ est in ipsis
per

per obdurationem cordis. Exceca-
vit seculi hujus *deus* eorum mentes, ^{2 Cor. 4. 4.}
& ad libitum captivos eos tenet com-
munis animarum hostis.

Et si vel maxime altioris quædam
cognitionis scintillæ in illis supersint,
rerumque creatarum pulchritudine,
ordine atque concentu excitentur sub-
inde ac moveantur; eæ tamen nefa-
riæ idololatriæ sordibus & inquina-
mentis ita suffocatæ jacent, ut non
judicaverint rectum, vivum Deum eo ^{Rom. 1. 28.}
honorare cultu, quem residuus ille
imaginis tuæ radius requirit. Hinc
vero tradidisti eos in mentem omnis
judicii expertem scædosve quosvis *af-* ^{vers. 26.}
fectus, ut facerent, quæ non conve-
niunt. Quia non justî æstimabant
vestigia illa cognitionis Dei, utut le-
viora; ex justo judicio in abominan-
da quævis eos tradidisti vitia, ita ut
veritatem Dei transmutaverint in
mendacium, servientes rebus conditis, ^{vers. 25.}
posthabito conditore, qui est benedi-
ctus in secula.

Largire misericors Deus, ut in ali-
orum calamitatibus nostram beatita-
tem cernentes, dolendum occæcatio-
nis statum, quo percussisti gentes, ex
una parte commisereamur; ex altera
vero majori luce ex *GRATIA* nobis
concessa, ad majorem etiam sanctifi-
cationem

cationem digne utamur. Illucescat tandem aliquando evangelii lux iis, qui remoti adhuc sunt a veritatis sole, & nihil quam densas idololatriæ tenebras portentaque visu horrenda, palparunt hætenus. Reduc dispersas has oviculas sonora evangelii voce

Jo. 10. 16. ad ovile tuum spirituale, ut *unus* tandem grex fiat, unusque omnium pastor.

Jezeek. 34. 3, 4. Da vero tales *pastores*, qui non vi & *sevitia* in oves dominantur; nec comedant adipem lanamque induant; sed qui spiritu amoris & lenitatis, morbo affectas confirment, ægrotas curent, confractas obligent, depulsas reducant, pereuntes requirant, &

1 Pet. 5. 3. viva gentium *exemplaria* in vita moribusque se fistant. Et cum evangelii verbum de amore Dei in Christo patefacto, unicum sit medium, cum Deo reconciliandi homines, errantesque oves ad Christi ovile congregandi; fac, ut omnes, qui ad evangelizandum gentes prodeunt, divina cum

2 Cor. 5. 19. sapientia verbum *reconciliationis* proclament, impedimenta quævis forti animo vincant, & omni mercenario respectu, in obeundo tam sacro officio, deposito, nihil quam nominis tui gloriam & propagationem regni cælorum quærant. Fac, ut mysteri-

um

um *CRUCIS* velut centrum doctrinæ evangelicæ, vivide agnoscant, & non judicent scire quicquam inter gentes, nisi *JESUM CHRISTUM*, & eum ^{I Cor. 2.2.} quidem crucifixum; huncque ut spem gloriæ & fontem salutis digne aliis exhibeant: per Dominum nostrum Jesum Christum, magnum illum animarum pastorem & episcopum, Amen.

Alia.

Misericors Deus, qui Dominus ^{Matt. 9.38.} es *messis*, & dignos operarios in messem tuam protrudis! Respice ex alto amplissimam tuam inter gentes vineam, quæ inculta adhuc jacet, deserta & horrida. *Ostium* verbi ^{Col. 4.3.} ser- vis tuis aperi, per quod ad ipsas gentes excurrant, & mysterium Christi eis annuncient. Venit jam qui mittendus erat. Diruta est *maceria*, quæ ^{Eph. 2.14.} ethnicos a communione divini fœderis arcebat. Ex utrisque factus est grex unus, cui filius tuus, ceu summus animarum pastor, imperaret.

Paterno itaque tuo affectu emortuas has gentes fovere tandem incipe, ut dominium filii tui in immensum regionum *orientalium* & *occidentalium* tractum, prolatetur, & omnes nationes,

Eph. 2.12. nes, quæ *spe* adhuc carent, & sine Deo in mundo degunt, tibi vivant iterum, qui vitam dedisti omnibus. Ne permitte, ut in parvulo saltem orbis angulo evangelii canticum audiatur, sed ut omnes te gentes celebrent, & quam late patet terrarum orbis, humanum genus tuas tandem resonet laudes.

Cum autem hi dies sint mali, & servi admodum pauci, qui in vias &
Luc. 14. 23. *sepes* prodeant, & mendicos ac mancos, claudos & cæcos ad magnam cœnam impigre invitent; tu ipse spiritu tuo præcones fuscita, qui capti-
Jes. 61. 1, 2 vis *libertatem*, victis solutionem, egenis divitias Christi annuncient, annumque Domino acceptum, proclament: qui *pluviam* matutinam & serotinam a te expectent, & jactum
Matt. 13. *sinapeos* granulum, universum ethnicorum agrum suo tempore occupaturum, sub gratiæ tuæ influxu, foveant, rigent, curent. Qui non *lassentur* in stadio, ut pueri suis confisi viribus, nec qui gravi ruina cadant, ut juvenes sua industria freti: sed qui in Domino sperantes, novum indies acquirant robur, & ala sicut aquilæ ascendant. Qui ita in te transsiliant murum, ut nullum adversarii munimentum cursui illorum resistere valeat.

Et

Et cum adversarii munitiones sint *spirituales*, ac non contra carnem & sanguinem luctandum sit, sed adversus imperia, potestates & mundi principes; tu universa Dei armatura indue eos, ut legatione sibi commissa strenue fungantur, & omnes satanæ aggeres, valla & propugnacula tua tandem virtute subvertant. *2Cor. 10. 4.*
Eph. 6. 12,
13.

Ab omnibus qui huic se operi accingunt, procul faceat perniciofa divitiarum fitis, qua cœlestium gustus vitiatur. Satis lucratos se esse putent, quod in tuo metendo agro occupentur, & digni habeantur, aliquot manipulos ecclesiæ horreo inferre. Crucis viam a filio tuo calcatam prius, amabilem eis redde; quo ex una parte obvias quasque molestias vincant, ex altera vero sapientiam crucis mysterio velatam, in cordis simplicitate spiritusque *demonstratione* annuncient aliis. *1 Cor. 2. 4.* Timorem hominum exime eis, & fidei largire potentiam; ut tui (non hominum) brachio confisi, nec ethnicorum insultibus, nec pseudo-christianorum persecutionibus, succumbant. Vivam & experimentalem *JESU CHRISTI* cognitionem pectori illorum inscribe, ut illi, velut inconcussæ salutis *basi*, totam conversionis *1 Cor. 3. 11.*
œcono-

œconomiam superstruant, nunquam vero humanarum traditionum, vel autoritatis, fabulo, tam ardui momenti opus committant.

Magistratus etiam & principes excita, quibus *Indorum* thesauri non sint tam cordi, quam animæ. Fac, ut ad unum omnes qui cum gentibus conversantur, ad tuendum Christi honorem, evigilent, & prava conversatione, avaritia, fraude, mundi amore, legis tuæ contemptu, commensatione, aliisque id genus vitiis, christianam confessionem, quam ore jactant, irritam reddere desinant. Ne permitte, ut paganæ idololatriæ sectatoribus vitæ integritate, vel zelo religionis, cedant, sed puræ doctrinæ confessionem puræ etiam vitæ morumque exemplo, in medio ethnicorum exornent. Sancto eos nominis tui zelo accende, qui ignis instar hispidas superstitionum spinas & crassa idololatriæ vepreta, consumat, ut fertilis evangelio locus in agro pagano paretur, & filii tui sceptrum, quod æquitatis est & rectitudinis, super indomitos omnes extendatur populos! *Amen.*

Adspirationes.

1. ' Omnipotens Deus, qui uni-
' versum hominum genus creasti, &
' nil abominaris eorum quæ condi- *Sap. 11. 25.*
' disti; cui impium mori non placet,
' sed ad sanam eum mentem redire
' & vivere: eleva faciei tuæ lucem
' super omnes *Judeos, Turcas, Infi-*
' *deles & Hæreticos*, & exempta eis
' omni ignorantia, cordis pertinacia
' verbique tui contemptu, ad ovile tu-
' um congrega eos omnes, ut audita
' pastoris sui *JESU CHRISTI* voce,
' cum reliquiis veri *Israelis* serven-
' tur!

2. ' Adveniat tandem tempus, mi-
' sericors Deus, quo exsiccata tot
' gentium *ossa* ad divinam movean- *Ezek. 37. 4.*
' tur vitam sancto tuo spiritu! Fac,
' ut pulsus profanis superstitionum
' nebulis, serenam evangelii lucem
' recipiant gentes, lucem hanc a-
' ment, in luce ambulent, lucis o-
' pera edant, virtutemque ejus præ-
' dicent, qui e tenebris vocavit eos
' in *admirabilem* suam lucem.

3. ' Dilecte Jesu! quando tot ho- *1 Pet. 2. 9.*
' minum millia in mentis caligine
' versari,

‘ versari, & pro veritate, vana si-
 ‘ mulacra palpare video ; tunc fac
 ‘ me meminisse, candelabrum tuum
 ‘ post diuturnas tenebras fundatum
 ‘ quidem apud nos esse, sed moven-
 ‘ dum fortasse id fore a suo loco, &
 ‘ ad alias gentes transferendum, nisi
 ‘ in luce, quam de se evangelium
 ‘ spargit, ambulaverimus.

4. ‘ Misericors Jesu ! qui efficax
 ‘ olim fuisti per *Petrum*, ad obeun-
 ‘ dum apostolatum circumcisionis ; &
 ‘ per *Paulum*, ad apostolatum inter
 ‘ gentes digne gerendum : adiste o-
 ‘ mnibus illis, qui ad evangelizan-
 ‘ dum gentes adhuc prodeunt, &
 ‘ posthac prodituri sunt ; ut a mor-
 ‘ tuis in spiritualem vitam susci-
 ‘ tentur gentes, & ad verum veri
 ‘ Dei cultum evangelii verbo tandem
 ‘ ducantur.

*Pro Ecclesiæ ministris, ut munere suo
digne fungantur.*

Dilecte Jesu ! qui es magnus no- Matth. 9. 38.
ster propheta ac doctor ; qui Jo. 10. 1, seqq.
consilium Patris de recuperanda sa- Act. 20, 27, 28, 31.
lute, exposuisti nobis ; qui perfectio- 1 Cor. 4. 1, 2.
redemptionis opere, adscendisti in 2 Cor. 4. 2, 6.
sublime, & dona dedisti hominibus, 1 Tim. 3. 1, seqq.
alios quidem constituendo apostolos, Tit. 1. 6, seqq.
qui tot sint ecclesiæ fundamenta ; a- Eph. 4. 8. ver. 11.
lios vero, prophetas, qui dono pro- Apoc. 21. 14.
phetiæ ac scripturas interpretandi, Eph. 4. 12.
instructi, salutis viam doceant ; a- 2 Cor. 13. 9.
lios vero, evangelistas, qui aposto- Gal. 6. 1.
lorum comites, & in evangelio scri-
bendo, plantandaque ecclesia sint ad-
jutores ; alios denique pastores & do-
ctores, qui, ut ordinarii ecclesiæ anti-
stites, arguendo, docendo, obsecran-
do, hortando, increpando, aliorum
saluti invigilent.

Eum vero in *finem* tam apte ordi-
nasti omnia, ut coagmententur sancti, Eph. 4. 12.
instaurentur, exornentur, perfician- 2 Cor. 13. 9.
tur, &, velut tot membra *luxata*, in Gal. 6. 1.
locum suum non modo reponantur,
sed faniora etiam, robustiora, & ad
operandum aptiora, indies evadant !

Benigne

- Benigne respice misericors Jesu
laceram ecclesiæ faciem, & quam omnia in ea jam sint collapsa, & a primo instituto ac scopo, detorsa. Tu
- 1 Cor. 3. 10. ipse suscita nobis spirituales *architectos*, qui *finem* ministerii a teipso intentum, gerant in oculis, & ad tabernaculum erigendum, divinitus sint
- Gal. 1. 15. *segregati*: qui non externa saltem hominum vocatione gaudeant, sed tui etiam spiritus instinctu, *intus* commoti, gloriam non suam, sed tuam, cum ecclesiæ utilitate, unice
- 2 Cor. 5. 20. quærant: tales mitte *legatos*, qui non tam ab hominum, quam tua autoritate, in docendo pendeant, nominisque tui honorem a seculi contemptu vita sua & doctrina strenue vindicent: tales concede mysterio-
- 1 Cor. 4. 1. rum *dispensatores*, qui fidos se præstent in munere sibi demando, &
- Luc. 12. unicuique præstituto *tempore* dent suum demensum: tales largire mi-
42.
1 Cor. 4. 1. *nistros*, qui nullum in conscientias affectent dominium, sed eo demissius se gerant, quo altius animarum dignitatem, tuumque in eas jus, introspexerint.
- Act. 20. *Pastores* extrude, qui typos se ovibus præbeant, sana doctrina vitæque sancta *coram illis* incedendo;
- 1 Pet. 5. 3.
Jo. 10. 4. qui

qui ab aridis noxiisque locis longius eas abducendo, ad *pascua gratiæ* salubria, variisque promissionum floribus strata, deducant: qui a morbidis animi affectibus eas *curent*, & Ezek. 34. quæ sunt moribunda *stabiliant*: qui Apo. 3. 2. ab insidiis & violentia luporum defendant eas, ac elenchi *pedo*, spiritu tamen evangelico administrando, eas regant, ipsi vero ad nulla *pericula* pro grege subeunda, expave- Jo. 10. 12. scant: qui singulas oves *nominatim*, vers. 3. & secundum internum earum statum, vocent, & *specialem* cujuslibet Ast. 20. curam gerant: qui *speculatores* se 31. debere esse, meminerint, in editiori Ezek. 3. loco constitutos; ut voce sua tan- cap. 33. 2. quam tuba, de imminente periculo Jes. 52. 8. moneant, ne qua in gregem grassandi occasio præbeatur communi animarum hosti.

Quam excelsus est ministerii hujus *finis*! Deum nempe *reconciliare* 2Cor. 5. 20. cum homine, & hunc ad obtinendum eum finem, a tenebris ad *lucem*, & Ast. 26. a potestate satanæ ad Deum, conver- 18. tere. Quam præclarum est *medium*, quod ad hunc finem ducit; ex parte nempe Dei, ipsum evangelium, *verbum* & conditiones *reconciliationis* exhibens; ex parte vero hominis,

O fides,

fides, (quæ tamen & ipsa est Dei opus,) verbum promissionis apprehendens.

Da, ut omnes, qui hoc in se suscipiunt munus, divina dexteritate reconciliationis verbum *secundo*, singulis quod suum est, tribuant: ne illos qui sub legis onere gemunt, legis fulmine magis adhuc percutiant; nec iis, qui in carnali securitate torpent, evangelii promissiones dispensent; sed illos ad amplectendum Christum, qui legis est finis, *tempestive* invitent; hos vero, injectis legis stimulis, ex naturæ sopore excitent, & ad altiora viam edoceant. Largire itaque ipsis veram hanc & experientiæ junctam animorum *discretionem*, qua, pro varia hominum conditione, variam verbi applicationem rite instituant, & ut prudentem & conomum decet, *applicatricem* hanc verbi virtutem, reliquis officii partibus, velut coronam, imponant. Ardentem denique tui *amorem*, qui veræ prudentiæ & fidelitatis erga gregem fons est, in ipsis accende, perque spiritum tuum suggere ipsis in-geminatum illud: *pasce, pasce, pasce* oves meas agnosque, trinæ interrogationi de *amore*, superstructum.

Tuipse vero misericors Jesu, qui quondam ex intimis *visceribus* erga *Matth. 9. 36.* populum fuisti commotus, tanquam tot oves non habentes pastorem, & ex hoc commiserationis affectu, ad evangelisandum *misisti* Apostolos : *cap. 10. 1, 5.* protrude adhuc idoneos verbi præcones, spirituque tuo unctos, qui impervestigabiles Christi *opes* in quas *Eph. 3. 8.* vel ipsi *Angeli* introspicere optant, *1 Pet. 1. 12.* hominibus pandant, impios legis tuæ virga coerceant, e bono cordis thesauro nova & vetera promant, labiisque suis scientiam custodiant : qui parvulis doctrinæ *lac*, adultis vero solidiores cibos præbeant; qui *tempe-* *Ebr. 5. 13, 14.* *stive*, intempestive insistent, qui latentem in *mysterio* sapientiam totumque Dei consilium in demonstratione spiritus & potentiæ, tradant, qui exemplaria in tota virtutum corona, se aliis sistant, qui cruces denique, labores æstusque, in metendo mundi agro obvios, æquo animo ferant, tandemque apparente pastorum principe, gloriæ *coronam* nunquam flaccescentem, reportent, *Amen.* *1 Pet. 5. 4.*

Adspiraciones.

1. ' Tales templi tui conditores
 ' excita nobis Deus, qui Jesu Chri-
 1 Cor. 3 II. ' sto, divino salutis *fundamento*, ne-
 ' que mundanæ sapientiæ fœnum,
 ' neque traditionum ligna, neque
 ' humanæ honestatis stipulam, su-
 ' perædificent; sed fidei aurum,
 ' spei argentum, amorisque lapides
 ' pretiosos; quo appropinquante
 ' probationis die, ædificium hoc in
 ' ipso igne illæsum perduret.

2. ' Dilecte Jesu! qui Pastor es
 ' princeps & animarum nostrarum
 ' episcopus: qui totum humanum
 ' genus sanguine tuo & cruento re-
 ' demisti lytro: qui homines ad te
 ' convertis, gratia tua vocas, lege
 ' excitas, evangelio nutris, pedo tuo
 ' regis, spiritu tuo ducis, doces, ca-
 ' stigas & solaris: tales nobis lar-
 ' gire animarum pastores, qui in
 ' TE, ut Archetypum suum, jugiter
 ' intuentes, te etiam in gerendo hoc
 ' officio, imitentur, & *ordine*, a te
 ' exhibito, salutis negotium promo-
 ' veant.

3. ' Con-

3. ' Concede misericors Jesu omni-
' bus, qui tam sacræ provinciæ se
' accingunt, veram sapientiam, qua
' mysterium tuæ crucis, velut totius
' doctrinæ evangelicæ centrum, ex
' viva experientia aliis tradant, ex
' eoque potentiam virtutemque ad
' conversionis opus, constanter deri-
' vent.

4. ' Procul facessere jube ab omni-
' bus, qui pastoralis muneris præsumt,
' quamvis auram popularem, homi-
' nibusque *placendi* studium, omnem *Gal. 1.10.*
' mundanæ gloriæ cupidinem, vitæ *1Thess. 2.6.*
' fastum, terrenorum curam, divitia-
' rum amorem, & mercenarios quos-
' vis in sacro hoc munere respectus:
' da vero ipsis simplicem oculum in
' *TE* unice intentum, tuæ gloriæ
' cupidum, perpeffionum Christi a-
' mantem, ut vere hic sint Theologi
' *crucis*, ibi vero Theologi *lucis*, ac
' fecuturæ gloriæ hæredes.

5. ' Largire Domine, ut omnes,
' qui pastorale capeffunt munus, pa-
' storalem etiam mentis habitum,
' imo *paternum & maternum* induant *1Thess. 2.*
' animum; ne *coacte & invite*, sed *7, 8, 11.*
' affectu *intus* agente, ideoque libero *1Pet. 5.2*
' & *spontaneo*, gregem pascant, &
' cum proprio dolore tibi animas
' *parturire* non vereantur. *Gal. 4.19.*

6. ' Fac, ut omnes, qui in evan-
' gelici agri cultura occupantur,
' semper meminerint, suam se in
' arando, serendo & rigando, perdere
1 Cor. 3.7. ' operam, nisi cœlitus veniat incre-
' mentum: Fac, ut ex una parte in
' laborando nunquam segnescant, ex
' altera vero incrementum nunquam
' tribuant sibi, sed tibi, qui solus
' illud dedisti.

APPENDICIS

Loco sequitur Paraphrasis in orationem dominicam; partim propter excellentiam hujus orationis, profundissimis ubique sensibus pregnantis, & admirabili ordine digestæ; partim, ut exemplum exhibeat, quomodo quis alias orandi formulas memoria fortasse impressas, ampliori meditatione diducere, & devotionis exercitium promovere hinc possit.

Pater noster :

IPsium primum vocabulum in ipso orationis limine positum, veram *dispositionem*, oranti necessariam, mihi insinuat. Ex te, amantissime pater, natus sit, & mediante cœlesti hoc regenerationis principio, in *filiationis statum assumtus*, ut vere *Patrem*, appellare te possit. Esto mihi pater, non modo quo ad *creationem*, (quo respectu omnium creaturarum pater es, sed

O 4

etiam

etiam propter *adoptionem*, regenerationi junctam. Hæc certa jura & certa promissa habet, quæ non servis, sed filiis solum conferuntur. Esto mihi talis pater, & fac me talem filium. Omnia bona dixerim, si *Patrem* revera te dixerim. Tunc enim me ut filium diliges, me reges, me defendes, me juvabis, mihi consulēs, necessaria tribues, me ex paterno affectu castigabis, me hæredem deniq; venturæ gloriæ constitutes. Tu pater *omnipotens* es, & juvare me *potes*: *misericors* es, & juvare me *vis*: *sapiens* es, & tuo tempore, tuoque unice modo, opem es laturus. Quid mihi deesse poterit, dum modo talem habuero patrem? Doce me vero, ut filiali te iterum reverentia colam, tibi fidam, tibi obediam, in te ut omnipotentem patrem, misericordem & sapientem, curas meas devolvam. Sicut enim *patris* voce omnia præcepta & promissa sunt comprehensa; sic omnia officia & privilegia *filii* voce continentur. Dum vero tuus sum filius, Filii tui factus sum frater: & quod ille est per *naturam*, id ego sum per *gratiam*.

Eheu Domine! doleo, me toties totiesque *Patrem* te labiis nominasse,
corde

corde autem inimico, præcepta tua filiali amore servanda, usque deque habuisse. Fuit salutatio hæc non ex *veritate*, sed *mendacio* profecta; non in *spiritu*, sed in *carne* facta; non sincera, sed e mentita. Quanta protervia est, *Patrem* te appellare, & eo ipso tempore cum *prodigo* tua *Luc. 15.* dissipare bona, paternam hæreditatem contemnere, monita despicere, delicias cœlestes rejicere, & porcis se commensalem præbere?

Pater :

Eheu Domine! quam procul a *patria* mea cœlesti sum elongatus. In terra sum aliena, procul a patria! procul a consortio & communione sanctorum! & quod pessimum! terram hanc alienam, desolatam, desertam, miseriam, paupertate & ærumnis plenam, pro *patria* mihi selegi. Nisi tu ipse Domine desiderium ad *dulce natale solum* in me excitaveris iterum, oportet, ut in deserto hoc peregrinus, exul, pauper & famelicus peream.

O 5

Noster.

Noster :

Credo dilecte Pater *communionem sanctorum*. Non solus accedo thronum gratiæ, nec pro me solum oro, sed & aliis. Fac, ut quoties precem hanc recito, me serio explorem, an ex impiorum consortio in felicem piorum societatem transferim. Unias me magis magisque cum omnibus qui vere ex te sunt renati. Fac, ut mutuæ charitatis pacisque vinculum factum tectumque inter tuos servetur! Et ut in suavissimum filiorum tuorum consortium eo felicius transferri queam, primum & ante omnia firmissime me cum filio tuo unias, ut *unitiva* virtus de ipso, benedicto ecclesiæ capite, in omnia & singula membra, descendens, me etiam cum omnibus suis membris uniat & *fraternali* amore coniungat.

Noluisti amantissime pater, ut *meum* in divina hac oratione inveniat, sed *nos, nobis & nostrum*. Fratres enim nos omnes vis esse, non solum *creationis* jure, sed & *regenerationis* virtute. *Patris* nomine Dei amorem inculcas : *nostri* vero appellatione proximi charitatem commendas ;

a quo duplici præcepto lex & prophetæ pendent. Tu vis bonum nostrum per omnia diffundi, sed ad TE, ut centrum suum, tandem redire.

Noster :

O Quam suave est in *symphonia* & *communione sanctorum* pre- *Matth. 18.*
19.
cari! Infirmorum hinc preces corroborantur, dum aliorum orationi magis fervidæ, strenuæ & assiduæ sunt junctæ: omnium vero sublevantur, dum *reciprocis* viribus unanimiter in Deum tendunt. Tolle dilecte Pater quævis dissidia ab illis, qui *Patrem* te appellant; ut *uno* tandem spiritu animati omnes, te ament, & in te, *Unico Bono*, æternum conquiescant!

Qui es in cælis :

EHEU Domine! Tu in cælis es: cœlestia amas! cœlestia inhabitas! cœlestia doces! Ego e contrario sum in terris: terrena amo! terrena inhabito! terrena quæro & disco! Quomodo anima terris affixa ad cœlestia elevare se potest? Tolle de me Domine omne *terrenum pondus*, quod cor, mentem & cogitationes

tationes premit, & liberam ad cœlestia elevationem largire. Sicut sublimia cœlorum corpora in hæc inferiora constantem habent influxum, variisque in eis operantur modis, *conservando* ea, *vivificando*, *alendo*, *fœcundando*: ita fac, ut *cœlestis* tua gratia desuper veniens, in animæ meæ facultates influat, constanter eas regat, & ad fructum ferendum Deo, fœcundet.

Quam magna est gratia, quam in Christo nobis exhibuisti! *Cœleste principium* per *Adami* lapsum extinctum, per *CHRISTUM* renovasti iterum, *una suscitans nos cum ipso*, & *una collocans nos in COELESTIBUS*. Gratiose nos cum ipso unias Domine, ut in ipso *cœlestis* hujus principii participes facti, cœlestia iterum amemus, cœlestia intelligamus, cœlestia sentiamus, cœlestia loquamur, cœlestia faciamus!

Joh. 3. 12. *Cœlestia* nec intelligimus, nec credimus, nisi cœlesti tua luce mentem denuo imbuas. Tremula & opaca lux, quam humana *ratio* suggerit, imperfecta est, manca, terrena, &, dum sibi relicta est, cœleste lumen impedit potius, quam promovet. Cœlestia carnalem *Rationem* sensumque hominis longe exuperant. Ful-

Fulgeat itaque in nobis cœleste tuum lumen, quod *potens est, suave, serenum, purum, liberum, impartiale, communicativum, catholicum, evangelicum, castum*. Vacuum reddas cor nostrum ab omni luce *ficta, vana, falsa, adscititia* & mere humana, ut tantum in tuo lumine lumen videamus! Ps. 36.10.

In Cœlis:

UBI tu es dilecte Pater, ibi etiam sanctorum cœlum est. Et cum tu eum, qui attritus est corde *demissusque spiritu*, inhabitare Jes. 57.19. digneris, cœlum oportet etiam ut sit in ipso, ut tu in cœlo tuo habitare possis.

Quoties externos cœlos adspicimus Domine, internorum nos fac meminisse. Fac, ut cœlum tuum, tabernaculum tuum & regnum sit *in nobis*, ut & nos iterum in cœlo tuo, Luc. 17.21 tabernaculo & regno inveniamur. Da vigilantiam, qua domicilium tuum ab omni pollutione custodiat: verum abnegationis studium auge, quo magis magisque mundeatur: & spiritus tui sancti dona largire, quibus exornetur & tua habitatione reddatur dignum.

O

O felicem unionem, si cœlum tuum fuerit in nobis, & nos in tuo Ps. 73.25. cœlo! *Nemine in cœlis, & nullo in terra prater te delectari jam possumus.* Et si vel omnes materiales cœli ruant, tu, quem cœli cœlorum non capiunt, & conditor tamen cœlorum es, rupes es cordis nostri, & Ver. 26. portio in seculum!

Et cum tu, pater, sis in cœlis, cur filii hæreditatem quærant in terris? Fac nos cogitare, hic peregrinos nos esse & hospites, ut cœlestem patriam eo ardentius quæramus. Tu cœlorum possessionem non denegaveris ei, cui filii & hæredis titulum concedis in terra. Et quæ perituris bonis brutæque voluptati adjiciamus cor, si ad æterna bona pateat aditus? Dum vero in via sumus Domine, gloriamque nostram sub varia cruce abscondi sentimus, tu venturæ hæreditatis primitiis subinde nos refice, ut indefesso motu ad patriam tendamus. Col. 3.3.

Sanctificetur Nomen Tuum :

Nomen tuum Domine in se venerabile & sanctum, in nobis etiam sanctificetur. sanctisque moribus aliis commendetur. Condona, nos toties in vanum nomen tuum omni

omni honore dignum, assumpsisse. Tali vero reverentia animum nostrum posthac imbue, ut ex omnibus dictis & factis nominis tui sanctitas reluceat!

Et sicut sacrificia tibi offerenda, primum erant *sanctificanda*, & ab omni communi usu *separanda*; ita fac, ut nomen tuum & quicquid de absconditis tuis thesauris *nomine* insignire & scire nos voluisti, ut *divinum* agnoscatur, & ab omni in nobis profanatione, separetur. Tu Domine sanctifica nos primum & omnes nostræ mentis facultates, ut nomen tuum a nobis iterum sanctificari possit. Sanctificet te nostra *voluntas*, summum bonum quærendo & in eo acquiescendo. Sanctificet te noster *intellectus*, perfectiones tuas contemplando. *Memoria* nostra te sanctificet, recolendo mirabilia tua opera. *Vita* denique tota, opera, lingua singulique sensus & membra te sanctificent, a quo omne quod habemus, dependet.

Ita inquam inscribatur cordi nostro nominis tui sanctitas, ut mores sanctitatem spirent, verba sanctitatem loquantur, conversatio sanctitatis indolem exhibeat, opera sanctitatem manifestent; ut alii, ea *viden-* Matt. 5. 16

tes

tes, glorificent patrem qui in cœlis est.

Nomen Tuum :

NOmen tuum, attributa, varia opera, scripturarum oracula & per quodcunque manifestare te voluisti, fac, ut sancta observantia prosequamur. Da, ut cognoscamus, laudemus, amemus & extollamus ea omnia. Eheu Domine ! quoties nostro nomini plus honoris dedimus, quam tuo ; cum tamen tu tuam gloriam alii dare nolis. Quoties hanc petitionem verbis recitamus, fac nos meminisse, quod *proprium nostrum nomen* interire debeat, tuum autem solum magnifieri & venerabile haberi.

Omnem *amorem proprium* in nobis extingue, ut tuus amor totam animam possideat ! Omnem animi elationem in nobis supprime, ut nihil quam tuum nomen exaltetur in nobis. Vanæ gloriæ cupidinem, pestem illam malorum, prorsus in nobis profliga, ut omnis gloria tibi deferatur unice ! Constanter nos fac recordari, cinerem hominem esse ac pulverem, putredinem & vermium escam, ne unquam altum

tum sapiamus, sed tuo nomini omnem gloriam omni tempore lo-
coque omni tribuamus.

Adveniat Regnum Tuum:

Dilecte pater! nos ad tuum regnum venire non possumus, nisi regnum tuum *primum* venerit ad nos. Nos in peccatis *mortui* sumus *Eph. 2. 1.* vitæque & motu spirituali adeo destituti, ut, si vel omnibus naturæ viribus nitamur, ad te tamen sine te, venire non valeamus. Veniat itaque primum tuum regnum ad nos: excutiat suo adventu peccati lethargum & cœlesti sua operatione ad veniendum ad te, nos reddat idoneos.

Quam multi cogitant in regno Dei se esse, vel *gloria* regni post-hac hæredes se fore: cum tamen regnum *gratiæ* non sit *in ipsis*. Tu Domine nosti potentiam regni tenebrarum, quod regno tuæ lucis obstat, & in quo dominatur hujus sæculi Deus. Indue nobis divinam tuam armaturam, ut hac muniti, *omnes ratiocinationes* evertamus, *O- 2Cor. 10. 5* mnemque sublimitatem, quæ adversus tuum regnum se extollit, destruamus, ut illis funditus everfis, hoc stabiliatur iterum. Quam

Rom. 6. 12. Quam diu peccatum *regis* *instar* in mortali nostro corpore regnavit! quot præcepta tyrannica imposuit! quam nos dure tractavit! quam misera est anima dum sub hac tenebrarum potestate gemit, quam desolata, quam inquieta! Quia enim legitimum Dominum, lenem & clementem rejecit, & usurpatorem admisit, omnes hinc mentis facultates, sensus & ipsa corporis membra in sævam servitutem sunt redacta.

Hoc regnum crudele, impurum, inquietum, tenebrosum, tua Domine potentia destruat, ut tuum regnum mansuetum, purum, quietum, luminosum in nobis oriatur iterum.

Adveniat:

AD nos Domine veniat tuum regnum! Omnes animæ facultates regni tui præsentia afficiantur! *COR* nostrum & interior animæ fundus, sit ipsa sedes & velut *sanctum sanctorum*, in quo eminentiori modo tu habitare digneris. Nulla seculi aura interius hoc penetrale perflet! nulla mundi turba huc appropinquet! nullum profanum huc accedat! omnia hic sint quieta,

quieta, tranquilla, sedata, consona!
 Vigeat in hac interiori regione *Pax* *Phil. 4.7.*
 illa, quæ omnem exuperat intelle-
 ctum. Habitet hic Christus *per* *fi-* *Ep. 3.17.*
dem, & de inimicis suis & nostris
 triumphet.

Adveniat inquam regnum tuum
 ad *animam* nostram, eamq; *regio*
 moderamine gubernet. *Ratio* post
 lapsum petulans facta & immorige-
 ra, *regio* spiritus dictamini subji-
 catur. Veniat regnum tuum ad *Me-*
moriam, *Intellectum* & *Phantasmam*, &
 quicquid in nobis est, cœlestis na-
 turæ reddat particeps, ut & ipsum
corpus templum fiat Domini, & ho- *ICor. 6.19.*
stia viva, sancta tibi que placens, si- *Rom. 12.1.*
 statur. Omnia nostra *membra* Chri-
 sti jam sint membra, & serva justi-
 tiæ facta, regnum tuum in proximo
 promoveant!

Ita tandem regnum tuum intra
 nos stabilitum, omnes animæ poten-
 tias, corporisque sensus & membra,
 influxu suo gubernet, ut nihil spiri-
 tum nostrum, animamq; moveat,
 quam cœleste regni tui sceptrum.

Regnum :

EJA Domine! quam *gloriosum*
 nobis regnum promeruit filius
 tuus!

Ebr. 12.28. tuus! regnum quod *concuti* non potest; regnum *cœleste*, constans, nulloque temporis vicissitudini subiectum!

Tibi libuit pater cœlestis regnum gloriosum sincere te amantibus dare.
Luc. 12.32 Et filius tuus vult, ut *sui sint secum*, & gloriam spectent, quam ipsi dedisti.

Sed ut ad hoc *gloria regnum* perveniamus, oportet primum, ut *regnum gratia* hic ad nos veniat; operatione sua nos purificet, cœlesti indole nos imbuat, regnum diaboli in nobis destruat. Fac, ne unquam
Luc. 22.29 divinum hunc *ordinem* præsumamus evertere, sed *eodem ordine*, quo salvator regnum indeptus est, eodem & nos id indipisci optemus. Hic regnum est *crucis*, ibi *lucis*. Moriamur cum ipso, ut cum ipso vivamus.
2Tim. 2.11 *Submaneamus*, ut conregnemus. Quæ enim patimur hoc tempore, non sunt *gloria* paria, quæ in futura vita nos manet. Et cum ad regnum tam gloriosum vocaveris nos Domine, & tenui ejus prægustu, in via subinde nos recrees; fac, ut ambulemus sicut convenit,
1Thes. 2.12 & *vocationem* nostram divinam, divina etiam vita moreque ad regni hujus naturam formato, condecorare studeamus!
 Eri-

Erige itaque oculos nostros ad
 cœleste illud regnum & illud nos
 primum fac quærere! Qui hoc enim *Matt. 6. 33*
 regnam habet, *TE* etiam habet, qui
 regnas in illo. Quid vero est quod
 non possideat, qui possidentem omnia
 possidet? Obversetur itaque
 animo nostro hæreditas illa immar-
 cessibilis, *incorrupta*, incontaminata, *I Pet. I. 4*
 in cœlis vincenti servata, ut regna
 hujus seculi, mundi opes & hono-
 res perituri ab amore cœlestium re-
 trahere nos nunquam valeant.
 Quando vero veniet tempus Domi-
 ne, ut ex exilio in patriam reverta-
 mur, & post tot nubila, gloriæ re-
 gnum manifestari videamus?

Fiat Voluntas Tua :

FIAT voluntas tua *bona*, volun- *Rom. 12. 2.*
 tas *placens*, voluntas *perfecta*.
 Fiat voluntas tua *a nobis*, *in nobis*
 & *per nos*. Fac, ut *faciamus* & *pa-*
tiamur voluntatem tuam, quando &
 quocunque modo tibi libuerit. Fi-
 at voluntas tua quando mortificat,
 fiat quando vivificat: fiat quando
 affligit, fiat quando exhilarat: fiat
 quando vulnerat; fiat quando sanat:
 fiat quando conterit, fiat, quando
 reficit. *Ab omnibus, in omnibus,*
 &

& per omnia, fiat voluntas tua sancta & semper benedicta.

Sit hæc tua voluntas omnium nostrarum cogitationum, actionum & verborum constans regula & norma, ne unquam sub propriæ voluntatis dominium redigi nos patiamur, quippe in quo non est quies. Quam dulce vero periculum est, tuam sequi voluntatem! Fac, ut sequamur illam per prospera & adversa, per gloriam & dedecus, per convitia & laudes. In hac enim conformitate voluntatis nostræ cum tua, divina illa rectitudo consistit, qua in innocentia statu gaudebat homo.

Fac, ut doleamus, dilecte Pater, toties totiesque petitionem hanc ore nos pronunciasse, corde autem propriæ voluntatis pleno, ipsi contradixisse. Concede gratiam, ut nostram abnegando voluntatem, ea perfecte velimus, quæ tu vis. Sufficiat præterito vitæ tempore voluntati propriæ nos indulgisse: vivamus jam quod in carne reliquum est temporis, voluntati Dei.

Sana autem amantissime pater voluntatis nostræ intemperiem, quæ tuæ semper reclamatur. *Velle* nostrum tibi per tuam gratiam devoveamus ita, ut nunquam per peccatum id iterum

iterum usurpemus. Quam inquieta est propria voluntas, quam turbulenta, quam perversa! Et quam tranquilla est tua voluntas, quam ferena, quam sancta! Eneca quæso in nobis bestiam hanc crudelem, *Voluntatem propriam*, quæ, cum omnia ad se rapiat quæ ad te pertinent, abominandum *sacrilegium* eo ipso committit. Rom. 2.22.

Tua voluntas recta est Domine, nostra autem perversa. Tua sancta est, nostra profana. Tua nostram vult *sanctificationem*; nostra carnis sequitur *tentationem*. Tua libera est & libere agens, nostra ad diaboli *libitum* *captiva* tenetur. Da, ut tuam voluntatem agnoscamus, agnitam amemus, amatam cum gaudio perficiamus! 1Thess. 4.3.
2Tim. 2.26

Sicut in cælo & in terra:

EHEU Domine! ubi est promptitudo illa animi? ubi liber ille spiritus? ubi principium illud spontaneum, quod ante lapsum libere hominem movebat, & sine *coactione* ad beneagendum impellebat!

Omnia jam sunt coacta, compulsæ, extorta! Hæc deplorabilis est peccati sequela, Corpus jam animam
ag-

aggravat, eiq; torporem inducit. Et si vel tenue aliquod ad bene agendum desiderium supersit, cito tamen id evanescit, nisi potens tua gratia nos subinde admoneat. Languida hic sunt omnia, debilia, tepida, infirma!

Coelites tui e contrario, omnis peccati expertes, cum exultatione tuam exequuntur voluntatem. *Pf. 103. 20.* Angeli tibi benedicunt, & faciunt placitum tuum auscultantes voci tui verbi. Prompta hic sunt omnia! expedita! parata! Crea cor mundum *Pf. 51. 12.* in nobis Domine, & spiritum *firmum* innova in visceribus nostris. Redde nobis gaudium tuæ salutis, & spiritus *promptus, liber & princeps* nos sustentet.

*Panem nostrum quotidianum da nobis
hodie :*

TU Domine secundum infinitam tuam clementiam omne vivens benedictione tua imples. Tu aperis manum tuam, & omnem creaturam foves ac pascis.

Et cum spiritus noster ex Spiritu tuo increato sit derivatus, pabulo etiam *spirituali*, cœlesti & divino indiget. Non derelinques Domine
opus

opus manuum tuarum. Pasce nos Domine **PANE** vitæ, qui desuper descendit, & panis vere *super substantialis* est. Da interiori fidei ore meliōres has delicias ita excipere, ut omnes porcorum siliquas, carniū ollas mundique voluptates ultro respuamus.

Omnia sublunaria caduca sunt, crassa & terrena, adeoque spiritum immortalem explere non possunt. *Ex eodem principio nutriendus est spiritus, ex quo est natus.* Tu Domine, qui interioris vitæ flammulam procreare in me cœpisti, ut eandem etiam fomentes & alas, obnixè rogo. Transformet me cœlestis hic panis in ipsam divinam naturam.

Et sicut externus panis alimentum est *catholicum*, omnium alimentorum vires in se continens, virtutemque suam per totum corpus dispergens; ita dilectus salvator **PANIS** est, qui omnia interioris hominis membra reficit & reparat, imo *cor* ipsum fulcit.

Ps. 104. 15

Concede gratiam, ut ipsum panem corporis, quo in hoc imperfectionis statu egemus, ex tua manu accipiamus. Averte meos oculos ab omni creatura, & ad te unice eos converte, qui solus omnibus das escam suo
P tem.

- Pf* 145.15 *tempore*, & quicquid vivit ex beneplacito saturas. Fac, ut per omnia etiam corporalia beneficia ad te, omnis boni fontem, transeamus, & agnoscamus, a te omne bonum in nos conferri: te nobis dare pluvias
- Aet.* 14.17. & *præstituta tempora*, fructibus ferendis: te cibo & delectatione corda nostra implere; ut & hoc externo bonitatis sensu, confirmata fiducia,
- Matt.* 6.25 *anxias* quasq; *circa victum curas*, expellat.

Doce nos externis beneficiis ad nominis tui gloriam digne uti, corporisque vires hinc reparatas, in tuo servitio consumere. Nunquam permitte, ut *portio* nostra sit in hac vita cum illis, quorum ventrem tu tuo thesauro imples. Da creaturis cum timore uti, ne abusus illarum in *laqueum* nobis fiat.

Nostrum:

DUM ad te accedo Domine, fac, ut *proximi* constanter sim memor. Fac vero etiam, ne unquam alieno immineam, sed Apostoli jussu, cum quiete operans, *meo ipsius* pane vescar, & quælibet inordinata lucrandi media, evitem!

Quo-

Quotidianum :

CUM paucis natura sit contenta Domine, nunquam pro *crastino* Matt. 6. 34
 anxie nos curare permitte. Sit nobis satis, si *alimenta* habeamus, & quibus tegamur. 1 Tim. 6. 8
 Pauca ad sustentandam vitam sufficiunt, ne multa quidem ad luxum. Absit a nobis vana illorum cupido, qui terrenos thesauros coacervant, cœlestes autem negligunt.

Omnes terrenæ divitiæ putrescent. Omnia hæc vestimenta a tineis vorabuntur. Aurum & argentum *arugine* Jac. 5. 1, 2.
 vitiabitur. Nunquam itaque cor perituris opibus *apponere* nos concede. Ps. 62. 11.
 Si quæ vero cuidam suppetunt, doce illum, beneficum erga proximum esse, *divitem bonis operibus* & faciem ad impertiendum, ut hoc modo 1 Tim. 6. 18.
 fundamentum bonum in posterum congerens, vitam tandem æternam apprehendat !

Da hodie :

FAC, ut simus contenti, si vel *hodie*
 tantum victus suppetat, tibi; futura committamus. Acquiescat fides nostra in verbo promissionis :

Matt. 6. 34 crastinus dies sollicitus erit de rebus suis.
Ebr. 13. 5. Et in illo: nequaquam te linquam, nequaquam te deseram.

Dimitte nobis debita nostra:

EHEU Domine! quot incurfationibus & stratagematis satanæ tumus expositi. Cum quotidianæ imperfectiones adhæreant nobis, quotidiana prece pro earum remissione habemus opus.

Multi sunt Domine, qui peccatorum remissionem expetunt, peccatum autem ipsum abnegare renuunt. Remitte vero nobis non modo reatum peccato contractum; sed ipsum etiam peccatum tolle. *Apud te est condonatio, ut reverenter colaris, non ut novis peccatis offendaris.* Fac, ut magis simus solliciti de removendo peccato ipso, quo te offendimus, quam de peccati pœna, quam nos meruimus.

Rom 2. 4. Divitias bonitatis tuæ, patientiæ & longanimitatis, abusu tuæ gratiæ contemnere nos, nunquam permitte; ne cordis quandam duritiem peccati seductione attrahamus nobis. E contrario largire, ut viscera tuæ misericordiæ ad ambulandum in novitate vitæ potenter nos moveant.

Sicut

Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris :

L Argire Domine, ut eundem sensum induamus, qui in te est. Fac nos *plene & sincere* ignoscere, quia tu *plene & sincere* ignoscis nobis. Nullam unquam iram nos fovere permitte, nullam vindictam meditari, ne contra nosmetipsos oremus.

Indue nos electos tuos *viscera misericordiae, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam*, ut simus invicem benigni, misericordes, condonantes, *sicut & tu in Christo condonasti nobis*. Quantulum est, quod poscitur a nobis ; & quantum est, quod nos poscimus ! Quantulum est, quod proximo damus, sed quantum est, quod a te recipimus ? Fac, ut simus misericordes *SICUT* tu Pater misericors es. Non in externis sensibus hæreat nostra misericordia, sed ex ipsis *visceribus* procedat. Non modo a vindicta abstineat animus, sed ipsa etiam manus inimicis benefaciat.

Col. 3. 12.

Eph. 4. 32.

Luc. 6. 36.

Rom. 12.
20.

Et ne nos inducas in tentationem.

EHEU Domine ! quot tentationibus ! quot ad malum sollicitationibus fumus circumdati. Caro, quam ubique circumferimus, & quæ inimica est domestica & familiaris, ad malum impellit ; mundus extra nos positus animum sua sponte, ad mala proclivem, allicit. Varia objecta, quæ externis se sensibus sistunt, æstuantia in pectore desideria trahunt. Et ipse
1 Pet. 5. 8. adversarius, ut leo rugiens obambulat, & quicquid boni in nobis est, absorbere quærit. Si permiseris tentari nos Domine, fac, ut hinc humilietur nostrum cor, ut probetur, ut purificetur, &, per varios eundo casus, exerceatur in tuis viis ; sed nunquam sine a tentatione nos vinci. Dum tuam imploramus opem nostram agnoscimus infirmitatem.

Gratia itaq; tua *cor* nostrum muni, ne internus pacis & quietis thesaurus nobis pereat. *Sensus* cohibe, ne vanis seculi invitamentis distracti, periculum faceßant. *Phantasiam* & omnes *cogitationes* cœlesti fidei regimini subjice, ne proprium ductum sequentes, animi tranquillitatem turbent, & magnò tentatori occasionem nos tentandi,

tandi, suppeditent. Internus homo tua gratia productus, in anima habitat vel sponte ad malum propensa. Anima in corpore agit, infinitis mundi distractionibus exposito. Mundus in *Maligno*, vel ipso diabolo jacet, ejusque suggestionibus ad mala continue irretitur. Eheu Domine ! nisi in tuam nos suscipias protectionem; nisi divina nos induas virtute; nisi spiritus *panoplia* *Eph. 6. 13.* nos circumdes; tot aperti inimicorum insultus, tot secretæ serpentis machinæ, superabunt nos tandem & absorbebunt !

Tu ipse nobis in certamine assiste, ut post victoriam dulcis quietis fructus degustemus. Pugna tuiple in nobis, per nos & pro nobis, & cum tentatione felicem *exitum præsta*. Fac, ut tentatione providentia tua permissa, interni hominis vires corroborentur potius quam minuantur. Victoria de inimicis reportata, fortes nos faciat, non temerarios : vigilantiam spiritualem mentisque sobrietatem augeat ; orationem inflammet ; patientiam exerceat ; humilitatem promoveat ; fidem ipsam confirmet ; oculum *simplicem* reddat, ut tela inimici prævideamus, prævisa vero posthac evitemus. *1 Cor. 10. 13.*

Ante omnia custodias cor nostrum, quippe ex quo *exitus sunt vitæ*. Tu cor *Prov. 23.* ipsum

ipsum regas, præsentia tua defendas, luctua collustres, timore tuo circumsepis! Omnem animi torporem tollas, ne otiosos inimicus nos apprehendat & opprimat. Ad sanctas vero occupationes & mutua charitatis opera intentos nos reddas, ut laqueos inimici, otiosis structos, in tui proximique servitio evadamus.

¶ Chron.
22. 1.
Jo. 13. 2.

Et cum satanas humanis actionibus, variae hominum vocationi, studiis, educationi, conversationi, complexioni denique ipsi, immiscere se nunquam cesset, atque ad mala *incitare*, imo in *ipsum cor* mala immittere; rogamus benigne Deus, ut omnem nobis excutias securitatem ac somnolentiam, quæ servis tuis sæpius surrepit. Actiones nostras spiritus tui moderamine gubernas; ad vocationem digne obeundam, tuam sapientiam largire; *præjudicia* per *educationem* hærentia & per *conversationem* firmata, tui pse dele.

Complexionem denique ipsam ac naturalem temperamenti propensionem ita tui pse corrige, ut pericula hinc imminencia evitemus. Fac, ut spiritus tui operationi subjiciamus eam, ut regno tenebrarum ex illa pulso, divina gratia imbuatur iterum, ac tuæ promovendæ gloriæ posthac inserviat!

Sed

Sed libera nos a malo :

Libera nos Domine a malo illo malorum, a malo maximo & unico, peccato nempe *originali*, ex quo, velut ex primo fonte & scaturigine, omnia alia mala promanant. Non est aliud malum nisi hoc. Tolle de nobis peccatum, & omne malum erit sublatum. Si enim vel omnia tollas, quæ homo æstimat mala, peccati autem dominium non tollas, nihil erit bonum. Et si vel omnia largiaris, quæ homo æstimat bona, perfecte tamen bona non sunt, si peccati adhæreat labes. Omnia, quæ ceteris videntur mala, mansuescent nobis, & in bonum abibunt, si peccati nos malo liberaveris.

Nihil malum est præter peccatum. Quicquid homo peccator agit, cogitat, loquitur, *tantum malum est omni die.* Gen. 6.5. Nihil hic bonum est, nihil sanum, nihil integrum. Ex corrupto fonte nihil nisi corrupta fluenta procedunt. Non colliguntur ex spinis uvæ, nec ex tribulis ficus. Oratio ipsa *abominatio* est & peccatum. Impuris omnia impura. Arbor putrida, & omnes fructus putridi. Ipsum agendi *Principium* per peccatum *Luc. II. 34* est vitiatum : ipsa *vitalia* sunt corrupta, & *essentialia* depravata. Venenum est catholicum. Omnes vitæ status polluit peccatum, ita ut a planta pedis, ad *Jes. I. 6.* ipsum

ipsum usq; caput, non sit integritas.
Rom. 7. 24. Eheu Domine! quis me liberabit de corpore hujus mortis?

Omnipotens tu es Deus, & omnipotentem tuam gratiam ad nos liberandum, expetimus. Nullum studium humanum, nulla ars, scientia nulla, solitudo nulla, nulla deniq; creatura a malo hoc liberare hominem potest. Ipsa creatura ægra est, non medica, & tua indiget ope. Hinc vero omnis conatus, quo ex malo se extricare præsumit homo, eo altius in malum illum demergit, si tuæ gratiæ fores pulsare recuset. Tua est gratia Domine, quæ ex captivo liberum facit, & animam servitutis legibus solvit.

Respice miseriam nostram Domine, & libera nos a *falsa* seculi libertate, qua multi liberos se esse credunt, utut innumera vincula sibi injecta, gerant. Trahe nos ad filium tuum, unicum humani generis liberatorem, & redemptricis virtutis in ipso exhibitæ, nos redde participes. Sanguis ejus ab omni nos peccato mundet: complexionem fanet: vires languescences reparet: sit Medicus infractæ naturæ: urat & secet, ut ex duris hisce mediis spes sanitatis reviviscat.

Corripiat & castiget nos tuus spiritus, ut *Malum* hoc non superficialiter, sed

sed profunde introspeciamus. Instar auri nos purga Domine & spiritu exustio- *Jes. 4. 3.*
 nis ipsam mali radicem alte inhærentem, tandem consume; ut ab omni malo erepti, in summa perfectione laudes tuas decantemus, nunc & in æternum!

Quia tuum est regnum, & potentia, & gloria in secula:

Tuum est regnum Domine: in hoc quidem seculo gratiæ, in altero vero gloria. Et cum peccatum in homine jam dominetur, tu potenti tua manu extrude hunc usurpatorem, & redi ad regnum, cujus tu ipse Dominus es legitimus & possessor in secula benedictus.

Non deest tibi *Potentia* inimicum hunc ejiciendi, regnum ejus destruendi, vim ejus infringendi. Surge in hac tua potentia & *auxiliare* nobis, Deus salutis nostræ, propter honorem tui nominis. *Ps. 79. 9.*
 Nunquam in inimicorum nostrorum manum nos trade, sed *gloriam* illam, *Rom. 3. 23.*
 qua post lapsum jam omnes caremus, *Jo. 17. 22.*
 in dilecto tuo filio nobis redde. Illius gloriæ & illius regni hæredes nos constitue, quod, cum omnia regna, potentia & gloriæ hujus seculi auferentur, in secula perdurabit.

Benedictus sis Jehovah, Deus *Isra-* *1 Chron:*
 'elis Patris nostri a seculo usque in se- *29. 10, 11.*
 'culum.

culum. Tua est, o Jehovah, magnitudo, & potentia, & gloria, & æternitas ac majestas, imo omnia in cœlo & in terra. Tuum est Jehovah regnum, ut qui *TE* extollis supra omnia in caput. Nam divitiæ & gloria a facie tua sunt, & tu dominium habes in omnia, in manu tua vis & potentia: in manu inquam tua magnificandi & confirmandi rem quamlibet.

Amen.

SI T hæc fiducia, ut credamus dilecte pater, secundum tuam voluntatem petita obtenturos nos esse. Spiritum in nobis excites *filialem*, qui indubitata in te fiducia semper feratur.

Tu ipse per spiritum tuum, ut *arrha* Eph. 1.14. *bonem* futuræ hæreditatis, obsignes, quæ petimus. Sit precatio nostra tibi in Christo accepta! *Tibi* confisi sunt majores nostri: confisi sunt & libera- Ps. 22. 5. sti eos: ad te clamaverunt & erepti sunt: tibi confisi sunt, nec puduit eos. Fac, ut idem spiritus, qui orare nos docet, exauditionem etiam gratiose in nobis obfignet; ita ut ex paterni tui affectus sensu de exauditione certi, eo majori fervore orare, & non ex mera consuetudine, sed ex spiritu vere *fili- ali*, *A M E N*, ut fiduciæ signaculum, orationi addere discamus.

F I N I S.

I N D E X

Precum, quæ in libello hoc continentur.

A.

A Negatio sui-ipsius	Pag. 75
Amor (<i>erga proximum</i>)	141
Amor (<i>erga Deum</i>)	189

B.

Beneficentia in pauperes	151
Bonum Propositum	38

C.

Castitas	116
(<i>Ante</i>) cœnam Dominicam	245
(<i>Post</i>) cœnam Dominicam	256
Cognitio sui-ipsius	25
Cognitio Dei	171
Com-	

Compunctio cordis	30, 248
Confessio veritatis	166
Contemptus mundi	86
Conversio	51
Custodia in tentatione	241

D.

Dona spiritualia	228
------------------	-----

F.

Fervor in precando	I
Fides	178

G.

Gaudium spirituale	233
--------------------	-----

H.

Humilitas (<i>erga Deum</i>)	209
Humilitas (<i>erga proximum</i>)	157

I.

Illuminatio	104
Imitatio Christi	222
Incrementum fidei	265
Iustificatio	197

L.

Legis usus	53
	M.

M.

Manfuetudo	146
Matutinæ preces	3
(Pro) Ministerio ecclesiastico	287

P.

Paraphrasis in orationem domini-	
cam	295
Patientia	81
Paupertas in spiritu	291
Pœnitentia	45
Precandi fervor	1
Propagatio evangelii	278
Purificatio cordis	94

Q.

Quies animi	69
-------------	----

R.

Regeneratio	57
Relinatio	99

S.

Sapientia	135
Scripturæ lectio	124
Scripturæ applicatio	127
Sedu-	

Sedulitas	120
Sinceritas	162
Spes	183
Studiosi Theologiæ	271
Suspiria affectiva	22

T.

Temperantia	112
Temporalium rectus usus	111
Theologiæ studiosi	271
Timor Dei	203

V.

Veritatis Confessio	166
Vespertinæ preces	14
Vigilantia spiritualis	131
Unio cum Christo.	218

ERRATA extantiora.

Pag. 150 lin. 10. *lege* fedabitur. Pag. 229. lin. 21. *leg.* zizaniis. Pag. 281. lin. 25. *leg.* animarum. Pag. 309. lin. 4. *leg.* regnum. *ibid.* lin. 14. *leg.* veniet.

20
62
83
71
22

*Sequentes libri prostant venales apud
J. Downing, in vico vulgo dicto
Bartholomew-Close prope West-
Smithfield.*

2
1
1
3

*Joachimi Langii, S. Theol. in
Academ. Hallens. Profess. Or-
din. Medicina Mentis, qua,
præmissa Historia mentis medica, seu
philosophica, detectæque ac rejectæ
philomoria; genuina philosophandi
ac literarum studia tractandi Metho-
das, tanquam recta ad eruditionem ac
sapientiam via, ostenditur. Editio
tertia, prioribus emendatior.*

6
4
1
3

*Joannis Arndtii de vero Christia-
nismo, libri quatuor, olim latine
redditi, nunc vera revisi ac emen-
dati, opera Antonii Wilhelmi Boemi.
Accedit huic Editioni nova Præfatio
de Vita & Scriptis Arndtianis. 2 Vol.*

*Augusti Hermannii Franckii Manudu-
ctio ad lectionem Scripturæ; omni-
bus Theologiæ cultoribus commen-
data a Petro Allix, S. Th. Prof. cum
nova Præfatione. Chri-*

ADVERTISEMENT.

Christophori Cellarii Professoris Hal-
lensis Antiquitates Romanæ, ex ve-
terum Monumentis ac Legibus Ro-
manis digestæ. Quibus Appendix
de Romanorum nummaria & inscri-
ptionibus accessit.

De bono Unitatis & Ordinis, Disci-
plinæ ac Obedientiæ in Ecclesia recte
constituta vel constituenda; Ecclesiæ
Bohemica ad *Anglicanam* Parænesis.
Scripta a Jo. Amos Comenio, Ecclesiæ
F. F. *Bohemorum* Episcopo. Ob utili-
tatem suam turbulentis his tempori-
bus recusa.

Enchiridion Ethicum, præcipua
Moralis Philosophiæ Rudimenta com-
plectens, illustrata ut plurimum Vete-
rum Monumentis, & ad Probitatem
Vitæ perpetuo accommodata. Per
Henricum Morum, Cantabrigiensem.
Editio quarta: Cui accesserunt Scho-
lia, una cum Autoris Epistola ad
V. C.

Enchiridion Precum, ad promo-
vendum solidioris Pietatis Studium
collectum. Cum Introductione de
Natura Orationis. Opera A. W.
Boemi. Editio Secunda.